

КРИСТИН КАШОР ОГНЕНА

Част 2 от „Седемте кралства“

Превод от английски: Емилия Ничева-Карастойчева, 2013

chitanka.info

ДЕЛЕГАТСКА ЕЛЕГИЯ

*Отклоних очи и пламъкът ти в
миг угасна.*

*Остана сива пепел, мъртъв
прахоляк.*

Уви! Светликът ти изтля.

*С искрата на живеца си ще
пазя твоя гняв и моя.*

*С искрата на живеца си ще
пазя твоята и мойта мъка
по напусто пропиления живот.*

ПРОЛОГ

Ларч често мислеше, че ако не бе новороденият му син, нямаше да преживее смъртта на съпругата си Микра. От една страна, невръстното дете се нуждаеше от дишаш, действащ баща, който сутрин се надига от леглото и някак си отброява дневните часове. От друга, самото дете бе лъчезарно и спокойно. Гукаше мелодично, а очите му бяха наситенокафяви като майчините.

Ларч отговаряше за дивеча в крайречното имение на дребен феодал в югоизточното кралство Монсий. Когато се връщаше у дома след целодневна езда, грабваше почти ревниво детето от ръцете на дойката. Мръсен, пропит с мирис на пот и на коне, той притискаше момчето до гърдите си, сядаше в стария люлеещ се стол на съпругата си и затваряше очи. Понякога плачеше и сълзите рисуваха чисти бразди по прашното му лице, но винаги плачеше тихо, вслушан в детето. То го наблюдаваше. Очите му го утешаваха. Дойката твърдеше, че е необичайно толкова малко дете да гледа тъй съсредоточено.

— Децата със странни очи не са повод за радост — предупреждаваше го тя.

Ларч обаче не изпитваше безпокойство. Дойката се тревожеше за двама. Всяка сутрин се взираше в очите на детето, както правят всички млади родители в седемте кралства, и всяка сутрин си поемаше облекчено дъх, установила, че нищо не се променило. Защото децата, които заспиваха с еднакви очи и се събуждаха с разноцветни очи, бяха Даровити, а в Монсий, както в повечето кралства, Даровитите деца веднага ставаха собственост на краля. Семействата им рядко ги виждаха след това.

Синът на Ларч навърши една година и очите му си останаха тъмнокафяви, но дойката продължаваше да мърмори притеснено. Беше чувала, че очите на Даровитите понякога се променят по-късно, а и Даровито или не, детето не беше нормално. Година след като бе изскочило от майчината утроба, то вече произнасяше името си — Имикър. На петнайсет месеца съставяше прости изречения, а на

осемнайсет от бебешкия му говор нямаше и помен. В началото дойката се надяваше грижите за бебето да ѝ осигурят съпруг и силен, здрав син. Сега детето, което разговаряше като миниатюрен възрастен, докато сучеше от гърдите ѝ, и ѝ напомняше на чист монсийски да му смени пелените, я плашеше. Напусна работата си.

Ларч се сбогува охотно с навъсената жена. Когато яздеше, завързваше детето на гърдите си и се въздържаше да галопира. Не излизаше в студени и дъждовни дни. Работеше по-малко и почиваше по-често, за да храни Имикър, да го приспива и да му сменя пелените. Бебето говореше непрекъснато, питаше за имената на растенията и животните и съчиняваше безсмислени стихотворения, които Ларч винаги изслушваше внимателно, защото го разсмиваха.

— Птичките обичат върховете на дърветата, защото дърветата се мислят за птици — припя разсеяно момчето, потупвайки дланта на баща си. След минута го погледна: — Татко?

— Да, сине?

— Обичаш нещата, които обичам да правиш, защото в мислите ти са моите думи.

Ларч просия от щастие. Не помнеше защо смъртта на съпругата му го натъжи толкова. Сега разбираше, че така е по-добре — той и момчето сами на света. Започна да отбягва хората в имението — те го отегчаваха и не заслужаваха удоволствието да общуват със сина му.

Една сутрин, когато Имикър навърши три години, Ларч отвори очи и видя момчето да лежи до него и да го наблюдава втренчено. Дясното му око бе сиво, а лявото — червено. Ларч се изправи рязко, ужасен и покрусен.

— Ще те вземат! Ще остана без теб!

Имикър примигна спокойно.

— Няма. Ти ще измислиш как да ги спреш.

Да не дадеш Даровито дете на краля се смяташе за кражба и се наказваше със затвор и глоба, която Ларч не бе в състояние да плати. Завладя го обаче решимост да изпълни съвета на момчето. Трябваше да препуснат на изток към безлюдните скалисти планини по границата и да се скрият в пещера или гъст пущинак. Ларч бе ловец, щеше да убива дивеч, да пали огън, да построи заслон. Щеше да пропъжда мечките и дивите котки и да приюти Имикър в дом, който никой няма да намери.

Имикър прие учудващо спокойно бягството. Знаеше какво означава да си Даровит. Ларч предположи, че е научил от дойката; или той самият му е обяснил, а после е забравил. Понякога паметта му изневеряваше, спомените се превръщаха в тъмни стаи зад залостени врати, които вече не може да отвори. Отдаваше го на възрастта, защото нито той, нито съпругата му бяха млади, когато тя умря, раждайки сина му.

— Питам се дали Дарбата ти не е свързана с говоренето — рече веднъж Ларч, докато язدهа по възвишенията на изток, загърбвайки реката и стария си дом.

— Не е — поклати глава Имикър.

— Разбира се — съгласи се Ларч и се изуми как изобщо му е хрумнало такова нещо. — Да, сине, малък си още. Ще те наблюдаваме. Дано Дарбата ти да е полезна.

Имикър не отговори. Ларч провери ремъците, пристягащи момчето към седлото пред него. Приведе се, целуна го по златокосата главичка и пришпори коня.

Дарбата беше умение, далеч надвишаващо способностите на обикновените хора. Дарбите приемаха различни форми. Повечето царе имаха в кухните си поне по един Даровит готвач, хлебар или винар. Царете с късмет имаха в армиите си войници, дарени да се сражават с меч. Някои Даровити притежаваха невероятно добър слух, тичаха по-бързо от планински лъвове, пресмятаха наум сложни уравнения и дори надушваха отровата в храната. Имаше и безполезни Дарби — да се извърташ като пумпал от кръста например или да ядеш камъни, без да ти призлее. Имаше и зловещи Дарби. Някои Даровити виждаха бъдещи събития, преди да са се случили. Други влизаха в умовете на хората и съзираха неща, в които не им е работа да си пъхат носа. Говореха, че кралят на Нандер притежавал Даровит, който познавал дали хората са извършили престъпление само като погледнел лицата им.

Даровитите бяха оръдия на кралете и нищо повече. Смятаха ги за противоестествени и ги отбягваха — и в Монсий, и в повечето от другите шест кралства. Всички страняха от Даровитите.

Навремето и Ларч беше като тях. Сега разбираше колко жестоко, несправедливо и глупаво е постъпвал. Независимо каква Дарба щеше

да развие, синът му бе съвсем нормално дете, макар и надраснало връстниците си. Хорските предразсъдъци подклаждаха още повече желанието му да избяга с детето си. За нищо на света нямаше да изпрати Имикър в кралския двор, където да го отбягват, да му се присмиват и да го принуждават да изпълнява кралските прищевки.

* * *

След кратък престой в планините Ларч призна горчиво, че те са невъзможно убежище. Не заради студа, макар есента тук да бе по-сурова от зимата в имението на лорда. Не и заради земята, въпреки че храсталаците бяха твърди и остри, всяка нощ спяха върху скали и нямаше нито педя пръст, където да отгледат зеленчуци или зърно. Причината бяха хищниците. Нападаха ги всяка седмица — планински лъвове, мечки, вълци, огромни грабливи птици с размах на крилете, двойно по-голям от човешки бой. Някои създания пазеха територията си, всичките бяха свирепи и с безмилостното приближаване на зимата изгладняваха все повече. Един ден-два планински лъва плякосаха коня им.

Нощем в трънливия заслон, който бе построил от пръти и храсти, Ларч сгушваше момчето на топло под дрехата си и се вслушваше във воя, в сипещите се по хълма камъчета и в драскането — все предвестници, че някое животно ги е подушило. При първия издайнически звук пристягаше с ремъци към гърдите си спящото момче. Запалваше факла, излизаше от убежището им и заставаше пред него, готов да отблъсква атаките с факла и сабя. Понякога будуваше часове наред. Не си доспиваше. Не си и дояждаше.

— Ще ти призлее, ако преядеш — нахока го Имикър веднъж по време на оскъдната им вечеря с жилаво вълче месо и вода.

Ларч веднага спря да дъвче, защото призлееше ли му, нямаше да има сили да защитава момчето. Подаде на Имикър едва наченатата си дажба.

— Благодаря, че ме предупреди, сине.

Имикър се нахвърли върху храната.

— Дали да не се изкачим на върха на планината и да минем от другата ѝ страна? — попита той след малко.

Ларч се взря в разноцветните му очи.

— Така ли да направим?

Имикър сви раменца.

— Ще оцелеем ли?

— Ти как мислиш? — попита Ларч и тутакси се укори мислено.

Детето бе на три години. Не знаеше как се прекосяват планини. Умората си казваше думата и затова се допитваше толкова често и толкова отчаяно до сина си.

— Няма да оцелеем — отсече категорично Ларч. — Не съм чувал някой да е прекосявал планините на изток. Нито от Монсий, нито от Естил или Нандер. Не знам нищо за земите отвъд седемте кралства, ако не броим измишльотините на хората по източната граница за пъстроцветни чудовища и подземни лабиринти.

— Тогава ме върни обратно в подножието, татко, и ме скрий. Длъжен си да ме закриляш.

В замъгленото от умора и глад съзнание на Ларч една-едничка мисъл просветна с кристална яснота — решимостта да изпълнява волята на Имикър.

Ларч се спускаше по стръмнината под падащия сняг. Момчето бе завързано за гърдите му под връхната дреха. Сабята на Ларч, лъка и стрелите му, две одеяла и няколко парчета месо в кожена кесия висяха на гърба му. В един миг масивна като жребец кафява хищна птица се появи иззад далечния скат и Ларч се пресегна изморено към лъка, но не смогна да стреля, защото тя връхлетя прекалено бързо и ненадейно. Ларч посегна отчаяно към сабята, но оръжието се изплъзна от ръката му. Отмереното свистене на метала по снега му подсказа, че сабята се търкаля надолу по склона. Ръцете на Ларч обвиха като щит детето, чиито крясъци надвикваха писъците на птицата:

— Пази ме, татко! Пази ме, татко!

Внезапно прясната зад гърба на Ларч поддаде и те пропаднаха в мрака. Лавина, помисли си той, напрегнал всеки нерв в тялото си да защити момчето под дрехата му. Нещо остро го блъсна по рамото. Усети как плътта му се разкъсва, усети и топла мокрота. Странно как се пързалиха по стръмнината — шеметно, сякаш падат отвесно надолу.

Точно преди да изгуби съзнание Ларч се запита дали не се свличат към основите на земята.

Отвори трескаво очи, обзет от една-единствена мисъл: Имикър. Тялото на момчето не докосваше неговото. Ремъците пред гърдите му висяха празни. Стенейки, Ларч опипа наоколо с длани. Беше тъмно. Лежеше върху повърхност, твърда и лепкава като лед или тиня. Помести се, за да се протегне по-надалеч, и изкрещя лудешки от болката, пронизала рамото и главата му. В гърлото му се надигна горчилка. Преглътна я и легна неподвижно. Захлипа безпомощно, произнасяйки на пресекулки името на момчето.

— Татко! — изрече гласът на Имикър съвсем отблизо. — Спри да плачеш и стани.

Стоновете на Ларч се превърнаха в сълзи на радост.

— Ставай, татко. Огледах. Намерих тунел. Трябва да тръгваме.

— Ранен ли си?

— Студено ми е и съм гладен. Ставай.

Ларч понечи да вдигне глава и изкрещя. Едва не изгуби свят.

— Не мога. Много ме боли.

— Болката не ти пречи да станеш — заяви Имикър.

Ларч пробва отново да се надигне и откри, че момчето е право. Повърна веднъж-дваж; болката бе жестока, ала все пак успя да се подпре на колене и на здравата си ръка и да запълзи по снега след сина си.

— Къде... — понечи да попита, но силите му изневериха.

— Паднахме в процеп между скалите — обясни Имикър. — Плъзнахме се. Тук има тунел.

Ларч не го разбра, но се отказа да размишлява, защото пълзенето изискваше да напряга ума си до краен предел. Хлъзгаха се надолу към място, по-тъмно от мястото, откъдето идваха. Дребната фигурка на сина му се спускаше по хълма пред него.

— Има падина — предупреди го Имикър, но мозъкът му възприемаше толкова бавно, че докато осъзнае чутото, се прекатури през глава над скалния зъбер.

Приземи се върху главата и раненото си рамо и моментално изгуби съзнание. Когато се събуди, студен вятър с дъх на плесен го

удари в носа. Намираще се на тясно, закрито място. От двете му страни се издигаха стени. Устните му помръднаха да попитат дали падайки, е наранил детето, но издадоха само стенание.

— Накъде? — чу гласа на Имикър.

Не разбра въпроса и простена отново.

Имикър повтори уморено и нетърпеливо:

— Има тунел, казах ти. Опипах стените и в двете посоки. Избери накъде да тръгнем, татко. Изведи ме от тук.

И от двете страни беше тъмно и миришеше на плесен. Така или иначе Ларч бе длъжен да избере, щом така искаше момчето. Помести се предпазливо. Главата го болеше по-малко, когато вятърът го духаше в лицето, а не в гръб. Това наклони везните. Реши да вървят срещу вятъра.

Влачи се четири дни, кървящ и гладен, и четири дни Имикър му напомняше, че може да ходи. Най-сетне излязоха от тунела и се озоваха не в светлика на монсийските възвишения, а на непозната земя от другата страна на планините. Източната земя, за която вечер, насядали около масата, монсийците разказваха глупави истории — истории за чудовища, обагрени в цветовете на дъгата, и за подземни лабиринти.

Понякога Ларч се питаше дали ударът по главата в онзи ден, когато падна по планинския скат, не е увредил някак мозъка му. С всеки изминал ден в новата земя все по-гъста мъгла обвиваше съзнанието му. Хората тук говореха различно и Ларч се бореше с чудатите думи, с причудливите звукове. Налагаше се Имикър да му превежда. С течение на времето разчиташе все повече на Имикър да му обяснява всичко.

Източната земя бе планинска, бурна и сурова. Наричаше се Делс. В Делс живееха животни, каквито Ларч бе виждал и в Монсий — нормални животни с познат външен вид и понятно поведение. В Делс обаче живееха и пъстроцветни, удивителни създания, които делсийците наричаха чудовища. Чудовищата се различаваха от обикновените животни единствено по необичайната окраска. Приличаха на коне, на костенурки, на планински лъвове, на грабливи птици, на водни кончета, на мечки, но бяха обагрени в жълто, тюркоазено, бронзово, яркозелено. Петнисто сивите коне в Делс си бяха чисто и просто коне. Оранжевите обаче бяха чудовища.

Ларч не разбираше тези зверове. Чудовищните мишки, мухи, катерици, риби и врабчета бяха безобидни, ала големите чудовища, човекоядците бяха ужасно опасни, по-опасни от нормалните си сродници. Те жадуваха човешка плът и обезумяваха за плътта на другите чудовища. Очевидно ги привличаше и плътта на Имикър и щом отрасна достатъчно, та да издърпва тетивата, той се научи да стреля с лък. Ларч не бе сигурен кой го е научил. Край Имикър винаги се навърташе някой — мъж или момче, пазеше го и му помагаше. Никога един и същ човек. Преди Ларч да научи имената им, те изчезваха и нови заемаха местата им.

Ларч не знаеше дори откъде се появяват. С Имикър живееше в малка къща, после в по-голяма, на поляна, заобиколена от високи скали. Част от придружителите на Имикър идваха от близкия град, но други сякаш изпълзваха от планинските пещери или от леговища в земята. Тези странни, бледи, подземни хора донесоха лековити билки на Ларч и изцериха рамото му.

Чуваше, че в Делс имало и чудовища с човешки лик, с яркоцветни коси, обаче никога не ги бе виждал. И по-добре, защото така и не успя да запомни дали чудовищните човеци са дружелюбни, или не, а срещу чудовищата той така или иначе беше беззащитен. Те бяха толкова красиви! Изправеше ли се пред тези изумителни създания, съзнанието на Ларч се замъгляваше, тялото му замръзваше и се налагаше Имикър и приятелите му да го спасяват.

— Такива са, татко — обясняваше му отново и отново Имикър. — В това се състои чудовищната им сила. Зашеметяват те с красотата си, пленяват ума ти и оглупяваш. Научи се като мен да пазиш мислите си от тях.

Ларч не се съмняваше в правотата на Имикър, но недоумяваше.

— Каква ужасна идея! — възнегодува веднъж той. — Създание, способно да завладее ума ти!

Имикър избухна в смях и го прегърна през рамо — В редките моменти, когато синът му изразяваше привързаност, Ларч винаги се изпълваше с нямо щастие, притъпяващо объркването му.

* * *

Случеше ли се умът му мимолетно да се проясни, Ларч си даваше сметка, че колкото повече израства синът му, толкова по-глупав и по-късопаметен става той. Имикър често му обясняваше нестабилната политика на тази страна, разказваше му за враждуващите военни фракции, за черния пазар, процъфтяващ из подземните лабиринти. Двамина делсийски лордове — Майдог на север и Джентиан на юг — се стремяха да създадат свои империи и да разклатят властта на краля. Далеч на север имаше друга страна, осеяна с езера и планински върхари, наречена Пикия.

Умът на Ларч беше като сито — не задържаше нищо. Разбираше само, че тук няма Даровити. Никой нямаше да му отнеме сина с разноцветните очи.

Очи с два различни цвята. Имикър беше Даровит. Понякога съзнанието на Ларч се избистряше и той размишляваше по въпроса. Питаше се кога ще се прояви Дарбата на сина му.

В моментите на най-кристално просветление, когато Имикър го оставяше сам за известно време, Ларч се чудеше дали вече не се е проявила.

Имикър имаше хобита. Обичаше да си играе с малки чудовища. Обичаше да ги връзва и да изважда ноктите им, да скубе козината им, да бели пъстроцветните им люспи или да скубе перата им. Един ден — Имикър наскоро бе навършил десет — Ларч го свари да разрязва кожата по корема на небесносин заек.

Макар и окървавен, гърчещ се и ококорен, заекът се стори прелестен на Ларч. Взираше се в създаването, забравил защо е дошъл да търси Имикър. Натъжи се, защото нещо толкова дребно и безпомощно, нещо толкова красиво е подложено на изтезания за забавление. Заекът започна да пищи пронизително, ужасено и Ларч изхлипа.

Имикър го погледна.

— Не го боли, татко.

Ларч веднага се почувства по-добре. Успокои се, че заекът не изпитва болка. Дребното чудовище обаче нададе тих, отчаян стон и Ларч се обърка. Втренчи се в сина си. Вдигнало пред очите на разтрепераното създаване камата, от която капеше кръв, момчето се усмихна на баща си.

Някъде дълбоко в съзнанието на Ларч се загнезди подозрение. Спомни си защо е дошъл при Имикър.

— Хрумна ми нещо — рече той — за естеството на Дарбата ти.

Очите на Имикър се насочиха спокойно и бдително към лицето на Ларч.

— Така ли?

— Спомена, че чудовищата пленяват ума ми с красотата си.

Имикър свали ножа и наклони глава на една страна със странно изражение. Недоумение, помисли си Ларч, и особена, шеговита усмивка. Сякаш момчето играе игра, свикнало е да побеждава, а този път е загубило.

— Понякога ми се струва, че завладяваш ума ми с думите си — продължи Ларч.

Имикър се усмихна по-широко и избухна в смях. Смахът му зарази Ларч и той също се засмя. Колко обичаше това дете! Със сърце, преляло от обич и щастие, той разпери ръце. Имикър пристъпи към него и заби камата си в корема му. Ларч падна като камък.

Имикър се наведе над него.

— Беше чудесен — прошепна му. — Ще ми липсва всеотдайността ти. Ще ми се да заблуждавам с лекота всички, както заблуждавах теб. Ще ми се всички да бяха глупави като теб, татко.

Странно беше да умираш. Студено и замайващо подобно на пропадането по ската на монсийската планина. Ларч обаче разбираше, че не пада по никакъв скат. В смъртта той проумя ясно и за пръв път от години насам къде е и какво се случва. Последната му мисъл бе, че не от глупост е позволявал на сина си да го омайва толкова лесно с думи. А от обич. Обичта на Ларч му пречеше да прозре Дарбата на Имикър, защото дълго преди появата му на белия свят, когато синът му бе само обещание в тялото на Микра, Ларч вече бе омагьосан.

Петнайсет минути по-късно тялото на Ларч и къщата му горяха, а Имикър препускаше с понито си на север през планинските проломи. Движението му доставяше удоволствие. Напоследък се бе отегчил от земите наоколо и от съседите си и не го свърташе. Беше готов за нещо повече.

Реши да отбележи новата ера в живота си, като смени глупавото си, сантиментално име. Харесваше му особения начин, по който местните произнасяха името на Ларч.

Реши да се нарече Лек.

Отмина една година.

ПЪРВА ЧАСТ ЧУДОВИЩА

ПЪРВА ГЛАВА

Файър не се изненада, че мъжът в гората я простреля. Изненада се, че я простреля случайно.

Стрелата се заби право в рамото ѝ и я отхвърли настрани към близката скала. Дъхът ѝ секна и тя се строполи на земята. Пусна лъка и посегна с разтреперана ръка към ножа, затъкнат в обувката ѝ. Независимо от упоритата болка тя съсредоточи съзнанието си отвъд нея, студено и ясно като самотна звезда в черното зимно небе. Ако мъжът бе хладнокръвен и самоуверен, щеше да се защити от нея, но Файър рядко срещаше такива хора. Най-често се опитваха да я наранят ядосани, самонадеяни или уплашени мъже и тя намираше пролуки в крепостта на умовете им и се вмъкваше в тях.

Веднага намери съзнанието на този мъж — широко, почти гостоприемно отворено. Почуди се дали не е глупак, нает от другиго. Сниши се до скалата — стиснала зъби въпреки болката — внимателно, за да не повреди калъфа с цигулката, повесен зад гърба ѝ. Дочу стъпките на мъжа сред дърветата, после диханието му. Нямахше време за губене, защото намереше ли я, той щеше да я простреля отново. *Не искаш да ме убиеш. Отказал си се.*

Той заобиколи едно дърво, сините му очи я зърнаха и се разшириха от удивление и ужас.

— Момиче! Не! — извика мъжът.

Файър размисли бързо. Нима не е искал да я убие? Не е познал коя е? Или е търсел момче или мъж? Арчър? С усилие на волята успокои гласа си.

— В кого се целеше?

— Не в кого, а в какво — поправи той. — Мантията ти е от кафява кожа. Роклята ти е кафява. Какво си въобразяваш, момиче? — Тръгна гневно към нея; огледа стрелата, забита в рамото и, и кръвта, напоила мантията, ръкава и шала, увит около главата ѝ. — Ще рече човек, че си искала някой ловец да те простреля!

По-точно браконьер, помисли си Файър. В тези гори и по това време ловът бе забранен именно защото тя минаваше отгук в такива

дрехи. За пръв път виждаше този възнисък светлоок мъж с жълтеникавокафява коса. Е, ако е браконьер и я е прострелял случайно, ловувайки незаконно в земите на Арчър, едва ли щеше охотно да се предаде на гневливия Арчър; тя обаче щеше да го подтикне да направи точно това. Кръвта ѝ изтичаше и вече ѝ се виеше свят. Без негова помощ нямаше да се добере до дома.

— Сега съм принуден да те убия — заяви мрачно той, но преди тя да смогне да осмисли думите му, добави: — Чакай! Коя си ти? Майко мила! Кажи ми, че не си...

— Коя? — настръхна Файър, вмъквайки се отново в съзнанието му, което се оказа поразително объркано — намеренията му плуваха, обвити в мъгла.

— Косата ти е скрита — посочи той. — Очите ти, лицето ти... Олеле! — Отстъпи назад. — Очите ти са толкова зелени! Настъпи сетният ми час!

Странен човек — първо щеше да я убива, после заключи, че той е мъртвец, а пък умът му се рееше напосоки. Сега ѝ се стори, че ще побегне. Не биваше да му позволява. Сграбчи мислите му и ги подреди. Лицето и очите ми не те смайват.

Мъжът се втренчи объркано в нея.

Виждаш — аз съм най-обикновено момиче. Открил си най-обикновено момиче, ранено в гората. Трябва да ме спасиш. Заведи ме при лорд Арчър.

Тук Файър срещна известна съпротива. Мъжът се страхуваше, навярно от Арчър. Тя сграбчи по-силно съзнанието му и му се усмихна с най-ослепителната усмивка, която съумя да изобрази, сгърчена от болка и умираща от загуба на кръв. *Лорд Арчър ще те възнагради. От главата ти няма да падне и косъм. Ще станеш герой.*

Колебанието на мъжа се изпари. Той свали колчана и калъфа с цигулката от гърба ѝ и ги преметна през рамо до своя колчан. Взе двата лъка, провеси здравата ѝ дясна ръка през врата си и я поведе — по-скоро понесе — през дърветата към имението на Арчър.

Знае пътя, рече си изтощено тя, но бързо прогони мисълта. Нямаше значение кой е и откъде е дошъл. Важното бе да остане в главата му, докато я заведе у дома и хората на Арчър го заловят. Наостри зрение, слух и ум за чудовища, защото нито шалът, нито мисленият ѝ щит срещу тях щяха да я скрият, ако надушат кръвта ѝ.

Е, поне се бе уверила, че браконьерът е добър стрелец.

Арчър отстреля чудовищна хищна птица. В същия миг Файър и браконьерът излязоха, олюлявайки се, от гората. Стрелата излетя от балкона на горния етаж и описа красива, дълга дъга. Файър не бе в състояние да ѝ се възхити, но браконьерът промърмори колко уместно е прозвището на младия лорд. Чудовището — яркожълто като слънчоглед — се гмурна надолу и падна на пътя пред къщата.

Стиснал леко лъка, Арчър стоеше висок и грациозен на каменната тераса, вперил очи в небето. Пресегна се към колчана, повесен на гърба му, сложи нова стрела на тетивата и огледа върховете на дърветата. Тогава ги зърна — нея и мъжа, повел я окървавена откъм гората. Обърна се рязко и влезе в къщата. Дори отгук, от толкова далече и макар да ги делиха каменните стени, Файър го чу как крещи. Изпрати думи и чувства в съзнанието му, не със заповед, а с послание: *Не бой се. Залови го и го развържи, но не го наранявай. Моля те, добави, защото познаваше Арчър. Той е мил човек, и аз го заблудих.*

Арчър излетя през голямата порта, сподирян от капитана си, Пала, от лечителя си и петима стражи. Прескочи хищната птица и се втурна към Файър.

— Намерих я в гората — извика браконьерът. — Намерих я! Спасих ѝ живота!

Щом стражите го уловиха, Файър освободи съзнанието му. Облекчението размекна коленете ѝ и тя залитна към Арчър.

— Файър... Файър — повтаряше приятелят ѝ. — Как си? Къде другаде си ранена?

Краката ѝ се огънаха. Арчър я подхвана и ѝ помогна да седне на земята. Тя поклати замаяно глава.

— Никъде.

— Сложи я да легне — обади се лечителят. — Трябва да спра кръвотечението.

— Ще се оправи ли? — попита го трескаво Арчър.

— Най-вероятно — тросна се лечителят, — ако не ми се пречкаш, за да спра кръвта... господарю.

Арчър въздъхна тежко и целуна Файър по челото. Отдръпна ръце от нея и клекна наблизко, свил юмруци. Обърна глава към браконiera в хватката на стражите му и Файър го предупреди мислено: *Арчър!*, защото знаеше, че тревогата му ще подпали ярост.

— Мил човек, а? — просъска той на браконiera и се изправи. — Виждам, че стрелата в ръката ѝ е от твоя колчан. Кой си ти и кой те изпрати?

Браконьерът не погледна към Арчър. Взираше се опулен във Файър.

— Тя пак е красива! Мъртъв съм!

— Няма да те убие — успокой го тя. — Той не убива браконieri, а и ти ме спаси.

— Ако си я прострелял, ще те убия, без да ми мигне окото — заплаши го Арчър.

— Все ми е едно — сведе глава браконьерът.

— Щом си искал да я спасиш, защо не махна стрелата и не превърза раната, преди да я помъкнеш насам? — изпепели го с поглед Арчър.

— Арчър... — подхвана Файър, но млъкна, преглъщайки писъка, напирал в гърлото ѝ, когато лечителят откъсна кървавия ѝ ръкав. — Аз го направлявах. Остави го на мира.

Арчър се извърна рязко към нея.

— А ти защо не се сети? Къде ти е умът?

— Лорд Арчър — ядоса се лечителят, — не бива да се крещи на ранени, докато кръвта им изтича. Помогни ми! Дръж я, за да извадя стрелата, и наблюдавай небето.

Арчър коленичи до Файър и я улови за раменете. Лицето му бе каменно, но гласът му пресекна разчувствано:

— Прости ми, Файър. — Обърна се към лечителя и го нахока: — Луд си да го правиш навън. Те надушват кръвта.

Последва внезапна болка, заслепяваща и ярка. Файър отметна глава назад и се заизвива в силните ръце на Арчър. Шалът ѝ се смъкна и разкри искрящата пъстрота на косите ѝ — изгрев, макове, мед, фуксия, пламък. Червено, по-лъскаво от кръвта, напояваща пътеката.

Вечеря в каменната си къща, непосредствено зад имението на Арчър. Стражите му я пазеха зорко. Арчър бе наредил да донесат мъртвата чудовищна птица в кухнята ѝ. Той бе от малцината, които не я караха да се срамува, че харесва месото на чудовищата.

Хранеше се в леглото, а той седеше до нея, режеше ѝ месото и я окуражаваше. Болеше я като дъвче, всичко я болеше. Вилицата ѝ се струваше по-тежка от ръжен, хапките върху нея — повече от олово.

Затвориха браконьера в една от построените на хълма зад къщата външни клетки за чудовища, дело на бащата на Файър — лорд Кансръл.

— Надявам се да излезе гръмотевична буря — каза Арчър. — Надявам се да рухне потоп. Искам земята под твоя браконьер да се разтвори и да го погълне.

Тя не му отговори. Знаеше, че само се горещи.

— В коридора се разминах с Донъл. Мъкнеше купчина одеяла и възглавници. За постелята на убиеца ти, а? А и си го нахранила до насита, нали?

— Не е убиец, а браконьер с лошо зрение.

— Вярваш го по-малко и от мен.

— Вярвам, че когато ме простреля, ме сметна за сърна.

Арчър се облегна назад и кръстоса ръце.

— Може би. Утре ще поговорим пак с него. Ще го накараме да изплюе камъчето.

— Не искам да ти помагам.

— И аз не искам да те моля, скъпа, но се налага да разбере кой е и кой го изпраща. За две седмици виждаме втори непознат да скитосва из земите ми.

Файър се облегна на възглавниците, затвори очи и насили челюстите си да дъвчат. Всички бяха непознати. Идваха от скалите и от хълмовете и бе невъзможно да узнае истината на всеки. А и не искаше да я узнава, особено използвайки силата си. Едно е да обладаеш нечие съзнание, за да се спасиш от смъртта, съвсем друго — да крадеш тайните му.

Обърна се към Арчър. Той я наблюдаваше мълчаливо. Погледна сламенорусата му коса, дълбоките кафяви очи, гордите устни. Чертите, които познаваше, откакто бе проходила, а той бе малко момче и винаги разнасяше лък, голям колкото него. Името му бе Арклин, но тя първа

го нарече Арчър. Той пък я научи да стреля с лък. Впила очи в лицето му сега — лице на зрял мъж, отговорен за северното си имение, за парите, стопанствата и хората в тях — тя разбра тревогата му. В Делс не царуваше мир. В Кралския град младият крал Наш се крепеше отчаяно на престола, докато бунтовните лордове като лорд Майдог на север и лорд Джентиан на юг събираха войски и замисляха как да го детронират.

Назряваше война. Планините и горите гъмжаха от шпиони и разбойници. Странниците винаги всяват смут.

— Няма да излизаш, докато ръката ти не укрепне — предупреди я Арчър с мек глас. — Не можеш да стреляш, а хищните птици са се развилнели. Съжалявам, Файър.

Тя преглътна. Не искаше да мисли за това неудобство.

— Няма значение. И без друго не мога да свиря нито на цигулката, нито на арфата или на флейтата, нито на който и да е друг от моите инструменти. Не е необходимо да излизам.

— Ще известим учениците ти — въздъхна Арчър и разтърка врат. — Ще помисля кой да те замести в къщите им. Не се доверявам на съседите ни.

Напоследък нищо не се приемаше на доверие, дори между дългогодишни съседи, и една от задачите на Файър бе да си държи очите и ушите отворени, докато дава уроци по музика. Понякога подочуваше разговор, научаваше информация, усещаше нещо нередно, което помагаше на Арчър и на баща му Брокър — и двамата предани поддръжници на краля.

Утехата на музиката щеше да ѝ липсва. Най-лоши бяха раните, които ѝ пречеха да свири на цигулката. Тя затвори очи и задиша бавно. Щеше да понесе тази рана като всички други — с търпение, подклаждано от неизбежността.

Затананика си тихо — песен за Северен Делс; и двамата я знаеха. Баща му обичаше да му я свири, когато бяха заедно.

Арчър я улови за здравата ръка и я целуна. Целуна пръстите и, китката ѝ. Тя спря да пее. Отвори очи и срещна неговите — кафяви, усмихнати, палави.

Шегуваш ли се?, помисли си.

Той докосна косата ѝ, грейнала върху възглавницата.

— Изглеждаш сърдита.

Арчър, всяко движение ми причинява болка!

— Не е необходимо да се движиш. А аз умея да облекчавам болки.

Тя се усмихна неволно и проговори на глас:

— Вярно. Но и сънят е полезен. Отивай си вкъщи, Арчър. Все ще намериш чии болести да изцериш.

— Какво коравосърдечие! — възкликна през смях той. — Забрави ли колко се разтревожих за теб днес?

Не беше забравила. Просто се съмняваше, че тревогата е променила нрава му.

След като той си тръгна, не заспа, разбира се. Опита се, но кошмарите я събуждаха отново и отново. Кошмарите винаги бяха позловещи през дните, когато се навърташе край клетките, защо там бе умрял баща ѝ.

Кансъръл, красивото чудовище, нейният баща. Децата на чудовищата в Делс винаги бяха чудовища. Дори единият родител да не е чудовище — като майката на Файър — потомците неизменно бяха чудовища. Кансъръл имаше сребристосива коса със синкави оттенъци и дълбоки, тъмносини очи. Тялото и лицето му спираха дъха — гладки и съвършено изваяни като кристал, отразяващ светлината и излъчващ неосезаемото обаяние, което притежават всички чудовища. Беше най-красивият мъж на света или поне Файър смяташе така. Контролираше по-добре от нея съзнанията на човеците. Имаше по-голям опит.

Файър лежеше и се бореше със сънищата и спомените. Ревящият чудовищен леопард, среднощно син на златни петна, притиснал баща ѝ с цялата си тежест. Мирисът на кръвта на баща ѝ, неповторимите му очи, втренчени в нея, недоумяващи. Умиращи.

Прииска ѝ се да не бе отпращала Арчър. Той разбираше кошмарите ѝ, беше жив и страстен. Нуждаеше се от присъствието, от жизнеността му.

Мяташе се все по-неспокойно в леглото и накрая направи нещо, което би вбесило Арчър. Стана, довлече се до дрешника и облече — бавно, болезнено — палто и панталони, черни, за да се сливат с нощта. Опитът да увие косата си в черно едва не я върна обратно в леглото, защото ѝ трябваша и двете ръце, а вдигането на лявата предизвикваше

истинска агония. Успя някак си, но се принуди да погледне в огледалото, за да провери дали някой кичур не се подава. Обикновено избягваше огледалата. Смущаваше се да се смайва от себе си.

Пъхна нож в колана си, взе копие и се престори на глуха, макар съвестта да ѝ нашепваше, припяваше, крещеше, че тази нощ е неспособна да се защити от бодливо прасе, камо ли от чудовищна птица или вълк.

Следваше най-трудната част — с една ръка да се измъкне тайно от собствената си къща, като излази по дървото пред прозореца, защото стражите на Арчър бдяха пред всички врати и нямаше да ѝ позволят да се скита по хълмовете ранена и сама. Освен ако не ги заблуди с помощта на силата си — нещо, което не би сторила. Стражите на Арчър ѝ се доверяваха.

Арчър пръв забеляза колко близо е старото дърво до къщата и колко е лесно да се изкатери нощем по него. Това се случи преди две години. Тогава баща ѝ беше жив, Арчър бе на осемнайсет, а Файър — на петнайсет и приятелството им се бе развило по начин, който предпочитаха да пазят в тайна от стражите на Кансъръл. Неочакваното, сладостно развитие увеличаваше оскъдния ѝ списък с удоволствия. Арчър обаче не разбра, че Файър също започна да използва маршрута му, почти веднага — първо заобикаляше хората на Кансъръл, а после, след смъртта му, хората на Арчър. Не за да прави нещо стъписващо и забранено, а за да се разхожда сама нощем.

Хвърли копието през прозореца. Последвалото изпитание включваше много сподавени ругатни, потене, прокъсани дрехи и изпочупени нокти. Стъпила на твърда земя, обляна в пот, разтреперана и осъзнала кристално ясно колко глупаво е постъпила, тя се подпря на копието като на бастун и закуцука, отдалечавайки се от къщата. Не искаше да отива надалеч — само там, където свършваха дърветата, за да вижда звездите.

Звездите винаги я утешаваха в самотата. Представяше си ги като красиви същества, сияйни и студени като нея; самотни, тъжни и мълчаливи като нея.

Тази нощ те блещукаха ярко в небето.

Изправена на скалистата поляна отвъд клетките на Кансъръл, тя се къпеше в светлината на звездите и се опитваше да попие умиротворението им. Дишаше дълбоко и разтриваше белега от стрела

на хълбока ѝ. Имаше го от месеци, но току я наболяваше. Познато страдание — всяка нова рана пробуждаше старите.

Досега никога не я бяха ранявали случайно. Когато обрисуваше мислено белезите си, ѝ ставаше почти забавно. Имаше белег от кама над лакътя, друг — на корема, на гърба пък — прорез от стрела. Случваше се. На всеки миролюбив човек се падаше по един, който искаше да я нарани, дори да я убие, защото не може да притежава красотата ѝ или защото презира баща ѝ. И на всяко нападение, оставило белег, се падаха пет-шест, които бе успяла да възпре.

По китката ѝ се виждаха следи от вълчи зъби. По рамото — белези от нокти на хищна птица. И вълкът, и птицата бяха чудовища. Имаше и други рани — дребни, невидими. Тази сутрин в града горещите очи на някакъв мъж заопипваха тялото ѝ, а съпругата му до него я гледаше с ревност и омраза. Или ежемесечното унижение по време на женското ѝ кървене да я придружава страж, за да я закриля от чудовищата, надушващи кръвта ѝ.

— Не бива да се притесняваш — повтаряше ѝ Кансръл. — Трябва да се радваш. Не усещаш ли колко е приятно да въздействаш на всеки и всичко със самото си съществуване?

Кансръл не изпитваше унижение. Той отглеждаше чудовищни животни като домашни любимци — сребристо лилава граблива птица, морав планински лъв, тревистозелена мечка със златисти отблясъци. Среднощно синият леопард със златни петна също му беше питомец. Нарочно не ги дохранваше и се разхождаше край клетките им с непокрита коса, прорязвайки кожата си с върха на ножа, та капки кръв да избият върху нея. Обичаше да кара чудовищата си да вият, да реват и да стържат със зъби по металните решетки, подивели от желание да ги впият в чудовищното му тяло.

Тя дори не можеше да си представи какво е чувството да не изпитваш нито страх, нито срам.

* * *

Въздухът овлажня и застудя. Тази нощ умиротворението ѝ убягваше.

Тръгна бавно към дървото. Опита се да се покатери, но ноктите ѝ само издраскаха немошно ствола му и тя разбра, че за нищо на света няма да успее да се върне в спалнята си така, както бе излязла от там.

Гръм и мълнии, помисли си горчиво, облегна се на дървото, изтерзана от болка и изтощение, ругаейки глупостта си. Оставаха ѝ две възможности и двете неприемливи. Или да се предаде на стражите пред вратите и утре да води битка за свободата си с Арчър, или да влезе в ума на някой от войниците и да го подлъже.

Съзнанието ѝ се пресегна предпазливо да провери кой е наблизил. Браконьерът спеше в клетката си. Пред страничния вход на къщата стоеше на пост по-възрастен страж на име Крел — беше ѝ нещо като приятел, или би могъл да бъде, ако не проявяваше склонност да ѝ се възхищава твърде много. Крел бе музикант, талантлив като нея и поопитен и понякога свиреха заедно — Файър на цигулката, а той на флейта или свирка. Крел вярваше непоклонно в безупречността ѝ и никога не би се усъмнил в нея. Лесна мишена.

Файър въздъхна. Арчър бе по-добър приятел, когато не знаеше всяка подробност от живота и мислите ѝ. Налагаше се да го направи.

Прокрадна се към къщата и се шмугна сред дърветата край страничния вход. Усещането, че чудовище се пресяга към портите на съзнанието ти, е едва доловимо. Силен и опитен човек е в състояние да се научи да разпознава посегателството и да залоства портите. Тази нощ умът на Крел бе нащрек за нашественици, но не точно такива. Мислите му бяха отворени и отегчени и тя пропълзя в тях. Той забеляза промяната и се сепна, ала тя тутакси отвлече вниманието му. *Чу нещо. Ето пак... Чуваш ли го? Викове пред къщата. Отиди да видиш какво става.*

Крел бързо се отдалечи от вратата, обръщайки ѝ гръб. Тя излезе измежду дърветата и тръгна към вратата.

Не чуваш нищо зад теб. Шумът долита отпред. Вратата зад теб е затворена.

Той не се обърна назад, не се подвоуми дори що за мисли се въртят в главата му. Тя отвори вратата, вмъкна се вътре и я затвори. Облегна се върху стената в коридора, необяснимо отчаяна колко е лесно. Смяташе за нередно да успееш да заблудиш някого с такава лекота.

Погнусена от себе си, се заизкачва към спалнята. В главата ѝ натрапчиво се настани една песен; незнайно защо се повтаряше отново и отново — погребална делсийска мелодия, оплакваща погубения живот.

Сигурно спомените за баща ѝ я бяха пробудили. Никога не беше я свирила на цигулката, нито пък я изпълняваше в негова памет. След смъртта му се чувстваше твърде зашеметена от скръб и объркване, та да свири. Запалиха огън за него, но тя не отиде да го види.

Кансрел ѝ подари цигулката. Една от чудатите му прояви на благосклонност, понеже той нямаше търпение да слуша музиката ѝ. Сега Файър бе сама, единственото чудовище с човешки облик в Делс, а цигулката бе един от малкото ѝ щастливи спомени с него.

Щастливи?

Понякога в спомените за него навярно се прокрадваше радост. Ала това не променяше действителността. Всичко объркано в Делс по един или друг начин водеше началото си от Кансрел.

Тази мисъл определено не звучеше успокоително. Сломена от умора, заспа дълбоко и засънува в съпровода на делсийската жална песен.

ВТОРА ГЛАВА

Файър се събуди и усети първо болка, а после необичайно оживление в къщата. Полежа неподвижно, попивайки суетнята. На долния етаж се щураха стражи. Арчър бе сред тях.

Една прислужница мина край вратата на спалнята и Файър докосна съзнанието ѝ. Повика я. Момичето влезе в стаята, без да поглежда Файър. Очите ѝ останаха упорито впити в четката за прах в ръката ѝ. Е, поне бе дошла. Някои се преструваха, че не я чуват.

— Да, господарке? — изрече напрегнато момичето.

— Защо има толкова много хора долу, Софи?

— Тази сутрин намерили браконiera мъртъв в клетката му, господарке — обясни Софи. — Със стрела в гърлото.

Обърна се рязко и захлопна вратата зад себе си, оставяйки Файър сама с отчаянието ѝ. Чувстваше се виновна, задето мъжът я е взел за сърна.

Облече се и слезе при иконома си. Беловласият и твърдоглав Донъл ѝ служеше, откакто се бе родила. Повдигна посивелите си вежди и кимна към задната тераса с думите:

— Опънал е тетивата.

Файър разбра, че говори за Арчър, чийто гняв усещаше през стената. Колкото и да се горещеше, Арчър не обичаше под неговия покрив да умират хора.

— Помогни ми да си покрива косата, Донъл.

След минута, пребрадена с кафяв шал, Файър отиде при ядосания Арчър. Влажният въздух миришеше на дъжд. Арчър носеше дълго кафяво палто. Всичко у него излъчваше острота — лъка в ръката му, стрелите на гърба му, резките му движения, погледът, с който изпепеляваше възвишенията.

— Трябваше да го предвидя — отсече той, без да я поглежда. — Той ни предупреди какво ще се случи.

— Нищо не можеше да направиш. И без друго не ти достигат стражи.

— По-добре да го бях затворил вътре.

— И колцина щеше да оставиш да го пазят? Живеем в каменни къщи, Арчър, не в дворци. Нямаме тъмници.

— Луди сме! — махна с ръка той. — Самозалъгваме се, че можем да живеем тук, далеч от Кралския град, и да се защитаваме от пикийците, от крадците и шпионите на бунтовните лордове.

Пикийците, лодкарите от земята над Делс, понякога наистина прекосяваха границата да крадат дърва и дори работници от делсийския север. Ала мъжете от Пикия, макар да не си приличаха като две капки вода, бяха едри и по-светлокожи от делсийските си съседи. Във всеки случай не бяха дребни и смугли като синеокия браконьер. Освен това говореха с отчетлив гърлен акцент.

— Той не изглеждаше и не говореше като пикиец — отбеляза Файър. — Беше делсиец като нас: чист, спретнат и с добри обноски. Не приличаше на разбойник.

— Е, тогава е бил шпионин — тросна се Арчър с твърдото намерение да не се успокоява. — Лорд Майдог и лорд Джентиан са изпратили шпиони из цялото кралство. Шпионират принца, шпионират се един друг... Слухтят и за теб — добави мрачно. — Не ти ли е хрумвало, че враговете на крал Наш и принц Бриган искат да те откраднат, за да те използват като оръжие срещу кралското семейство?

— Подозираш всекиго в желание да ме открадне — напомни му меко Файър. — Ако баща ти ме върже и ме продаде на зоопарк за чудовища, ще кажеш, че си го подозирал от самото начало.

— Длъжна си да подозираш приятелите си — процеди той през зъби. — Всички освен мен и Брокър. Не бива да излизаш без охрана и трябва по-бързо да се вмъкваш в ума на всеки срещнат. Тогава няма да се притеснявам толкова.

Вече бяха бодили десетки такива спорове и той знаеше отговорите й наизуст.

— Браконьерът не беше шпионин нито на лорд Майдог, нито на лорд Джентиан — успокои го тя.

— Майдог е събрал многобройна армия на североизток. Имението ни заема по-централно място от неговото. Реши ли да го завземе, за да го използва като твърдина във войната срещу краля, няма да успеем да го спрем.

— Вразуми се, Арчър. Кралските войски няма да ни оставят да се защитаваме сами. А и браконьерът не бе изпратен тук от бунтовен

лорд. Умът му блуждаеше. Майдог не би наел празноглавец за разузнавач. Джентиан не е прозорлив като Майдог, вярно, но не е и чак такъв глупак, та да използва за шпиони хора с объркани, изветрели мозъци.

— Добре, добре — извиси раздражено глас Арчър. — Тогава се връщам на теорията, че ти си причината. Още щом те разпозна, той захленчи как ще го убият и явно е бил правилно осведомен. Как си го обясняваш? Кой е този мъж и защо е мъртъв?

Мъртъв е, защото ме нарани, помисли си Файър. Или защото тя го бе видяла и бе разговаряла с него. Звучеше несвързано, но с Арчър щяха да се посмеят добре, ако бе в настроение за такива шеги. Убиецът на браконiera беше лика-прилика с Арчър, защото и той мразеше да нараняват Файър и да се запознават с нея.

— Бил е ловък стрелец — отбеляза на глас тя.

Арчър продължаваше да се взира ядосано в далечината, сякаш очаква убиецът да изскочи иззад някоя скала и да му помахва.

— Ммм?

— Щеше да се спогодиш с този убиец, Арчър. Стрелял е през външните решетки и през решетките на клетката на браконiera, нали? Явно е бил добър стрелец.

Възхищението от уменията на другия стрелец го поразведри.

— Не само. Съдейки по дълбочината на раната и ъгъла, сигурно е стрелял отдалеч — от дърветата отвъд хълма. — Арчър посочи голото възвишение, където Файър се бе изкачила снощи.

— През два реда решетки е улучил гърлото на браконiera! Поне знаем, че никой от съседите ни не го е направил лично. Не биха могли.

— А ти?

Въпросът бе малък подарък, с цел да повдигне духа му, защото нямаше изстрел, който Арчър да не е в състояние да повтори. Той й се усмихна широко. После я погледна с присвити очи. Лицето му поомекна.

— Какъв звяр съм! Не те попитах как се чувстваш тази сутрин!

Мускулите по гърба й бяха като стегнати възли, превързаната ръка я болеше, цялото й тяло плащаше прескъпо за самоналоженото снощно изпитание.

— Добре съм.

— Студено ли ти е? Вземи палтото.

Файър се уви в палтото му и двамата приседнаха върху стъпалата на терасата. Обсъдиха плановете на Арчър да подготви нивите. Наближаваше пролетната сеитба, а северната земя, камениста и студена, винаги се съпротивляваше на опитите на земеделците да я опитомят.

От време на време Файър долавяше как чудовищни птици кръжат наоколо в небето. Криеше съзнанието си от тях, за да не разпознаят чудовищната плячка долу, но те, разбира се, не подбираха жертвите — утоляваха глада си с всякакви живи създания. Една забеляза Файър и Арчър, спусна се и се зарея над главите им. Безсрамно, ослепително красива, тя се пресегна към умовете им, излъчвайки гладно, примитивно и странно успокоително чувство. Арчър се изправи и я простреля. После простреля и втора. Първата — виолетова като изгрев, втората — бледожълта като луна, падаща от небето.

Файър си помисли как, паднали на земята, чудовищата поне обагрят пейзажа. През ранна пролет нямаше много цветове в Северен Делс — дърветата бяха сиви, а тревата, щръкнала на туфи между камънаците, кафевееше след зимата. Дори в разгара на лятото Северен Делс не бе пъстроцветен, но поне сивото на кафяви петна се превръщаше в сиво на зелени петна.

— Кой откри браконiera? — попита небрежно Файър.

— Товат. Един от новите стражи. Още не го познаваш — отговори Арчър.

— О, да! Младият с кафяво-оранжевата коса, която хората наричат червена. Харесвам го. Има силна воля и умее да защитава мислите си.

— Познаваш го значи? И харесваш косата му? — попита Арчър с познатия остър тон.

— Арчър, моля те! Не казах, че харесвам косата му. Знам имената и познавам лирата на всички мъже, които стоят на пост в къщата ми. Добрите обноси го изискват.

— Вече няма да изпращам Товат в къщата ти — тросна се Арчър и тя замълча за миг, за да не отвърне с нещо неприятно за съмнителната му, лицемерна ревност.

В момента предпочиташе да не забелязва доловеното у него чувство. Преглътна въздишката и подбра думи, за да защити Товат.

— Надявам се да размислиш. Той е един от малцината стражи, които ме уважават и с тялото, и в ума си.

— Омъжи се за мен — изглежда я Арчър. — Заживей в къщата ми и аз ще те пазя.

Този път Файър не успя да сдържи въздишката.

— Знаеш, че няма да го направя. Спри да ми предлагаш. — Едра капка падна върху ръкава ѝ. — Ще отида да посетя баща ти.

Стана, разтреперана от болка, и пусна палтото в скута му. Докосна го нежно по рамото. Обичаше Арчър дори когато не го харесваше.

Влезе в къщата и дъждът рукна.

Бащата на Арчър живееше в къщата му. Файър помоли страж — не Товат — да я придружи по пътя под дъжда. Носеше копие, но без лъка и стрелите се чувстваше незащитна.

В оръжейницата на сина си лорд Брокър изстрелваше гръмогласно нареждания на едър мъж. Чиракът на градския ковач, сети се Файър. При появата ѝ заповедите на лорд Брокър не секнаха, но едрият мъж веднага насочи вниманието си към нея. Зяпна я и в очите му проблеснаха примитивни искри в тон с глупавата му, безумна усмивка.

Познаваше Файър отдавна, би следвало да се е научил да се защитава от силата на странната ѝ чудовищна красота. Ала той не се пазеше, защото явно не искаше. Предпочиташе да жертва мислите си и да се наслаждава на незащитността си, но тя не смяташе да го насърчава. Не смъкна шала от косите си. Отблъсна съзнанието му, заобиколи го и влезе в килер, където нямаше да я вижда — тъмна ниша с полици с масло, смрадлив лак и стари, ръждясали и безполезни оръжия.

Унизително бе да се крие в миризливия пращен килер. Чиракът на ковача трябваше да се срамува, защото бе избрал да се откаже от самоконтрола си. Ами ако докато я зяпа и жалкото му съзнание си представя картините, каквито е способно да нарисува, тя го убеди да извади ножа си и да го забие в собственото си око? Кансъръл би го направил с удоволствие. Кансъръл никога не се криеше.

Мъжките гласове замлъкнаха и съзнанието на ковача се отдалечи от оръжейницата. Големите колела на стола на Брокър заскрибуцаха и спряха пред прага на килера.

— Излизай, дете. Той си отиде. Идиот! Ако мишка му отмъкне закуската под носа, ще се чеше по главата и ще се чуди защо не помни да се е нахранил. Да вървим в моите стаи. Няма да ти се отрази зле да поседнеш.

Къщата на Арчър бе къща на Брокър, преди той да му отстъпи ръководството на имението. Брокър се придвижваше с количка още преди Арчър да се роди. Домакинството бе организирано така, че всичко освен стаите на Арчър и на прислугата се намираше на първия етаж, за да е достъпно за Брокър.

Файър тръгна до него по каменния коридор, окъпан в приглушената сива светлина, процеждаща се през високите прозорци. Подминаха кухнята, трапезарията, стълбището и стаята на постовите. Къщата гъмжеше от народ — прислужници и войници се стичаха отвън и от горния етаж. Срещнатите момичета поздравяваха Брокър, но отбягваха старателно Файър с хладни, затворени съзнания. Както винаги. Половината я мразеха, защото е чудовище и дъщеря на Кансърл, а другите — защото бяха влюбени в Арчър.

Файър се отпусна доволно в мекия стол в библиотеката на Брокър и заотпива от чашата с вино, която една недружелюбна прислужничка ѝ връчи. Брокър застана срещу нея и сивите му очи се възряха изпитателно в лицето ѝ.

— Ще те оставя сама, скъпа, ако искаш да подремнеш.

— По-късно може би.

— Откога не си спала добре?

Единствено с Брокър не се свенеше да споделя болките и умората си.

— Не помня. Не ми се случва често.

— Има хапчета за сън.

— Зашеметяват ме и оглупявам от тях.

— Тъкмо дописах историята на военната стратегия в Делс. Ще ти я дам, ако пожелаеш. Хем ще те приспива, хем ще поумнееш и ще станеш непобедима.

Файър се усмихна и отпи от горчивото делсийско вино. Ръката ѝ не туптеше толкова болезнено в удобния стол, в уютната тъмна стая,

пълна с книги, и тя не повярва, че историята на Брокър ще я приспи. От него бе научила всичко, което знаеше за армиите и войната; той никога не я отегчаваше. Преди двайсетина години, през най-цветущия период на стария крал Накс, Брокър бил най-блестящият военачалник в Делс. До деня, когато крал Накс го заловил и раздробил краката му — не ги счупил, раздробил ги, като осмина се редували да го налагат с млатило. После го изпратил полумъртъв вкъщи при съпругата му Алис в Северен Делс.

Файър не знаеше с каква ужасна простъпка е заслужил наказанието си Брокър. Арчър също не знаеше. Бяха го осакатили, преди те да се родят, и Брокър никога не засягаше темата. Всъщност раните били само началото. След година-две, когато Брокър що-годе се възстановил, крал Накс, чийто гняв все още не бил укротен, избрал най-свирепия затворник от тъмниците си и го изпратил на север да доотмъсти на Брокър, наказвайки съпругата му. Затова Арчър бе с кафяви очи, със светла коса, красив и висок, а Брокър — сивоок, тъмнокос и неугледен. Лорд Брокър не бе истинският баща на Арчър.

Някъде, в други времена, историята на Брокър щеше да е стъписваща. Не и в Кралския град, не и през дните, когато крал Накс управлявал, изпълнявайки прищевките на най-приближения си съветник Кансръл.

Брокър прекъсна мрачните й мисли.

— Преживяла си, разбирам, рядкото удоволствие да те простреля мъж, който не се е опитвал да те убие. По-различно ли е усещането?

Файър се засмя.

— Никога не са ме прострелвали по-приятно.

Брокър се разкикоти и я погледна с топлите си сиви очи.

— Хубаво е, че успях да те разсмея. Болката по лицето ти изчезна.

Винаги успяваше да я разсмее. Ведрото му настроение я утешаваше, особено в дните, когато Арчър бе мрачен. А това бе забележително, понеже всяка минута от живота му бе изпълнена с болка.

— Брокър... Би ли могло да е различно?

Той наклони объркано глава.

— Имам предвид Кансръл — уточни тя. — И крал Накс. Дали отношенията им можеха да се стекат другояче? Не толкова пагубно за

Делс.

При споменаването на Кансъръл лицето на Брокър посърна.

— Бащата на Накс бе приличен крал — подхвана той. — А бащата на Кансъръл му беше ценен съветник. Но, скъпа, Накс и Кансъръл бяха съвсем други. Накс не наследи силата на баща си, а ти знаеш отлично, че Кансъръл не бе наследил нито капка от добронамереността на баща си. Двамата отраснаха заедно от малки и когато Накс се възкачи на престола, Кансъръл бе живял в главата му, откакто се помни. О, Накс имаше добро сърце, сигурен съм, понякога го виждах, но беше и ленив и охотно преотстъпваше мисленето на другите. Кансъръл се нуждаеше тъкмо от такава пролука. Накс нямаше никакъв шанс — поклати глава Брокър с поглед, зареян в спомените. — От самото начало Кансъръл използваше Накс, за да получава всичко желано, а Кансъръл преследваше единствено собственото си удоволствие. Беше неизбежно, скъпа — отново насочи очи към нея той. — Под опеката на Накс и Кансъръл кралството бе обречено на гибел.

Гибел, Файър знаеше, защото Брокър ѝ бе разказвал, как лека-полека, стъпка по стъпка, младият крал Накс бе опустошил кралството. Всичко започнало с жени и пиршества и това не било чак толкова зле, защото Накс се влюбил в чернокоса девойка от Северен Делс на име Роен и се оженил за нея. Родил им се син — красиво, смугло момче; нарекли го Наш. Въпреки нехайството на краля поданиците му живеели сравнително спокойно.

Само че Кансъръл се задоволявал само с разточителни удоволствия. Отегчил се, искал все повече жени, повече пиршества, вино и деца от двореца да разнообразяват досадата от жените. И опиати. Накс не му отказвал; бил като черупка, поместила съзнанието на Кансъръл и откликваща на желанията му с утвърдително кимване.

— Но ти си ми казвал, че в крайна сметка опиатите са унищожили Накс — напомни му Файър. — Щеше ли да устои кралят, ако не бяха наркотиците?

— Навярно — кимна нехайно Брокър. — Кансъръл, мътните го взели, никога не губеше присъствие на духа, макар и с отрова във вените, но Накс ставаше раздразнителен, параноичен и необуздан. И по-отмъстителен от всякога.

Той замълча, вперил празен поглед в безполезните си крака. Файър задържа чувствата си дълбоко в себе си, за да не го потиска с любопитството си. Или със съжалението си; съжалението ѝ не биваше никога да го достига.

След миг той вдигна очи и срещна нейните. Усмихна ѝ се бегло.

— Справедливо е да се твърди, че Накс нямаше да обезумее, ако не бяха опиатите. Но според мен те бяха неизбежни като всичко останало. Най-силният опиат за съзнанието на Накс бе самият Кансръл. Хората виждаха какво се случва — как Накс наказва почтени люде, а се съюзява с престъпници и пилее парите в съкровищницата. Приятелите на баща му започнаха да оттеглят подкрепата си, докато амбициозни лордове от рода на Майдог и Джентиан съзаклятничеха и обучаваха войски, уж за собствена защита. И кой би могъл да вини планинските лордове в такива неспокойни времена? Извън Кралския град нямаше закони, защото Накс не си правеше труда да ги налага. Пътищата станаха опасни, само лудите и най-отчаяните се движеха по подземните тунели, разбойници и бандити никнеха навсякъде, черният пазар процъфтяваше. Дори пикийците надигнаха глава. Досега междуособните боричкания им стигаха, но изведнъж решиха да се възползват от беззаконието в Делс.

Файър знаеше историята; знаеше своята история. Кралство, осеяно с подземни тунели, пещери и тайни планински проходи не може да търпи безвластие. Има прекалено много убежища за лошите неща.

В Делс започнали да избухват войни, не истински войни с ясно изразени политически опоненти, а хаотични планински войни — съсед срещу съседа, пещерни разбойници срещу имението на беден лорд, съюз от лордове срещу краля. Брокър отговарял за потушаването на размириците из цял Делс. Бил по-добър военачалник, отколкото Накс заслужавал, и няколко години се сражавал храбро. Той и армията обаче били оставени на произвола на съдбата; в Кралския град Кансръл и Накс били заети да си запълват времето с жени и опиати.

Перачка в двореца родила на крал Накс близнаци. После Брокър извършил тайнствената си простъпка и Накс му отмъстил. В деня, когато унищожил военачалника си, Накс нанесъл смъртоносен удар върху всички надежди за порядък в страната. Размирниците се

развихрили. Роен родила на Накс още един тъмнокос син на име Бриган. За Делс настъпили отчаяни времена.

Кансръл обичал да се обгражда с отчаяние. Забавлявало го да унищожава и бил ненаситен за забавления.

Изнасилвал малкото жени, които не успявал да прелъсти със силата на красотата или на ума си. Убивал малкото жени, забременели от него. Не искал да се пръкнат бебета — чудовища, да пораснат и да застрашат могъществото му.

Брокър така и не съумя да отговори на Файър защо Кансръл не е убил майка ѝ — фактът си оставаше загадка, но Файър знаеше от опит, че не бива да се надява на романтично обяснение.

Все пак бе зачената във време на необуздан разгул. Кансръл навярно или бе забравил, че е обладал Джеса, или не бе забелязал бременността ѝ — та тя бе най-обикновена дворцова слугиня. Изглежда бе осъзнал бащинството си едва когато детето се родило с толкова смайваща коса, че Джеса го нарекла Файър.

Защо ѝ бе позволил да живее? Файър не знаеше отговора и на този въпрос. Воден от любопитство, той дошъл да я види, вероятно решен да я удуши. Взрял се в лицето ѝ обаче, вслушал се в звуците, които издавала, докоснал кожата ѝ, попил миниатюрната ѝ, недосегаема, съвършена чудовищност и незнайно защо се отказал да я унищожи.

Още като бебе я взел от майка ѝ. Човеците — чудовища имаха прекалено много врагове; искал тя да отрасне в усамотено, безопасно място, далеч от Кралския град. Довел я в своето имение в Северен Делс, където рядко се мяркал. Оставил я на смаяния иконом Донъл и неколцина прислужници и готвачи. „Отгледайте я“, наредил им той.

Файър си спомняше другото. Съседът ѝ Брокър се заинтригува от сиротното чудовище. Започна да ѝ дава уроци по история, писане и математика. Тя прояви интерес към музиката и той ѝ намери учител. Арчър ѝ стана другар в игрите, а после доверен приятел. Майка му Алис бе умряла от упорито заболяване, повалило я на легло след раждането на Арчър. Пратеници известили Брокър, че Джеса също не е сред живите. Кансръл ги посещаваше често.

Визитите му я объркваха, защото ѝ напомняха, че има двама бащи, които страняха един от друг, разменяха си само неизбежните любезности и винаги застъпваха различни мнения.

Единият бе мълчалив, недодялан и неугледен в количка. „Дете“, казваше ѝ меко той, „както ние те уважаваме, като пазим умовете си от теб и се отнасяме добре с теб, така и ти трябва да уважаваш приятелите си и да не използваш силите си срещу нас. Разбираш ли ме? Съгласна ли си с мен? Не искам да правиш нищо, ако не го проумяваш.“

Другият ѝ баща бе ослепителен и бляскав и през онези ранни години — жизнерадостен почти винаги. Целуваше я, прегръщаше я и я отнасяше на ръце в леглото. Тялото му бе горещо и наелектризиращо, а косата му — като топъл сатен. „На какво те учи Брокър?“, питаше я с глас, гладък като шоколад. „Упражняваш ли се да използваш силата на съзнанието си срещу прислугата? Съседите? Конете и кучетата? Трябва да го правиш, Файър. Правилно е и е твое право, защото ти си моето прекрасно дете, а красотата има права, каквито обикновените хора не притежават.“

Файър знаеше кой от двамата е истинският ѝ баща. Него наричаше „татко“, а не „Брокър“, него обичаше по-отчаяно, защото той винаги или пристигаше, или си тръгваше и защото в мимолетните мигове с него не се чувстваше като грешка на природата. Хората в града или в дома ѝ, които я ненавиждаха или обичаха всеотдайно, изпитваха същите чувства и към Кансъръл. Храната, която готвачите ѝ се присмиваха, че жадува, бе същата, която се услаждаше на Кансъръл, а когато той си бе вкъщи, готвачите не се подсмиваха. Кансъръл сядаше до нея и правеше нещо, което никой друг не можеше — даваше ѝ уроци как да усъвършенства уменията на съзнанието си. Общуваха, без да си разменят нито дума, докосваха се от срещуположните ъгли на къщата. Истинският баща на Файър беше като нея — всъщност, беше единственият човек на света като нея.

Пристигнаше ли, винаги ѝ задаваше един и същи въпрос: „Мое скъпо чудовищно момиче! Държа ли се някой лошо с теб, докато ме нямаше?“. „Лошо?“ Децата я замеряха с камъни. Понякога я спъваха, удряха я, подиграваха ѝ се. Хората, които я обичаха, я прегръщаха, ала твърде силно и ръцете им не знаеха мяра.

Все пак Файър се научи отрано да отговаря с „не“ на въпроса му — да лъже и да пази мислите си от него, за да не разбере, че го лъже. Така се обърка още повече — жадуваше да го види, а дойдеше ли, започваше да го лъже.

На четири години си избра кученце, родено в конюшните на Брокър. Поиска го и Брокър ѝ позволи да го вземе, защото кучето влачеше единия си крак и не ставаше за работа. Беше тъмносиво, със светли очи. Файър го нарече Туай, съкратено от Туайлайт.

Туай бе весело, малко безмозъчно същество, без никаква представа, че му липсва нещо, което другите кучета имат. Вълнуваше се, подскачаше, въртеше се и понякога захапваше любимите си хора. С най-неудържим възторг, радост и ужас го изпълваше присъствието на Кансръл.

Един ден Кансръл случайно се появи в градината, където бяха Файър и Туай, Объркан, Туай скочи към Файър, ухапа я по-силно от обикновено и тя изпищя.

Кансръл се втурна към нея, коленичи и я прегърна. Пръстите ѝ оставиха кървава следа по ризата му.

— Файър! Добре ли си?

Файър се притисна към него, защото за миг се бе изплашила от Туай. После обаче умът ѝ се проясни и тя видя как Туай се хвърля върху остър камък — отново и отново.

— Спри, татко! Недей!

Кансръл извади нож от колана си и тръгна към кучето. Файър изпищя и го задържа.

— Не го наранявай, татко! Моля те! Той не го направи нарочно!

Опита се да влезе в мислите му, но баща ѝ бе твърде силен. Сграбчила го за крачолите, тя го заудря с малките си юмручета и избухна в сълзи.

Кансръл спря, прибра ножа в колана си и застина, скръстил гневно ръце. Туай се отдалечи, куцайки — скимтеше, подвил опашка. В този момент Кансръл сякаш се преобрази. Падна на колене, прегърна я отново, целуна я и ѝ зашепна утешително, докато спря да плаче. Почисти пръстите ѝ и ги превърза. Седна до нея и ѝ изнесе урок как да контролира ума на животните. Когато най-сетне приключи, тя хукна да търси Туай. Намери го в стаята си — свит засрамено на кълбо в ъгъла. Взе го в скута си. Опита се да го успокои мислено, та следващия път да успее да го защити.

На другата сутрин се събуди сред тишина. Не чуваше обичайното трополене на Туай пред вратата. Търси го цял ден — около своята къща, около Брокървата, така и не го откри. Туай бе изчезнал.

— Сигурно е избягал — отбеляза Кансърл с обиграно съчувствие. — Кучешка му работа! Горкото ми дете!

Така Файър се научи да лъже баща си когато я пита дали някой я е наранил.

С годините Кансърл започна да я посещава по-рядко, но оставаше по-дълго, защото пътищата не бяха безопасни. Случваше се да се появи пред прага ѝ след месеци, придружен от жени или търговци на животни и опиати. Водеше и нови чудовища за клетките си. Понякога целият му престой бе белязан от въздействието на някакво отровно растение. Или пък, напълно трезвен, изпадаше в странни променливи настроения, изглеждаше мрачен и раздражителен и се нахвърляше върху всички, с изключение на Файър. Друг път бе прекрасен и жизнерадостен като звънливите мелодии, които Файър изпълняваше на флейтата си. Тя се страхуваше от животните му, от шумното му, обаятелно, разпътно присъствие в тихия ѝ живот. След всяко сбогуване с него я обземаше дълбока самота — единствено музиката я успокояваше и тя се залавяше с всички сили за уроците, без да забелязва каква завист предизвиква напредъкът ѝ у учителите.

Брокър не ѝ спестяваше истината за Кансърл.

„Не искам да ти повярвам“, повтаряше му мислено тя след поредната история за злодеянията на Кансърл. „Но знам, че е вярно, защото самият той ми разказва истории и никога не изпитва срам. Разказва ми ги като житейски уроци, чиито пример да следвам. Притеснява се, задето не използвам силите си като оръжие.“

— Не разбира ли колко си различна от него? — питаше Брокър. — Ти си замесена от съвсем друго тесто, не го ли вижда?

Файър не можеше да опише с каква самота я изпълват думите на Брокър. Как копнее понякога тихият ѝ, обикновен и добър съсед да е истинският ѝ баща. Искаше да е като Брокър, да е замесена от неговото тесто. Ала знаеше какво е и на какво е способна. Спря да се оглежда в огледала, но го виждаше в очите на хората и осъзнаваше колко лесно би могла да направи жалкия си живот малко по-приятен, така, както правеше Кансърл. Не сподели с никого, даже с Арчър, колко се срамува от изкушението.

Когато Файър навърши тринайсет опиятите убиха Накс, а двайсет и три годишният Наш пое юздите на погубеното кралство.

Пристъпите на ярост на Кансъръл зачестиха. Както и меланхоличните му периоди.

Когато Файър навърши петнайсет, Кансъръл отвори клетката на среднощно синия си чудовищен леопард и си замина за последен път от живота на Файър.

ТРЕТА ГЛАВА

Едва когато отвори очи, Файър осъзна, че е заспала в библиотеката на лорд Брокър. Събуди я чудовищната котка на Брокър, вкопчила се в ръба на роклята ѝ като човек, увиснал на въже. Тя примижа, та очите ѝ да свикнат с рехавата светлина, и се вслуша в съзнанието на котенцето. Продължаваше да вали. Бе сама в стаята. Разтърка рамото на ранената си ръка и се протегна в стола, вдървена, но поотпочинала.

Котенцето се закатери към скута ѝ, впи лапи в коляното ѝ и провисна, впило очи в нейните. Бе разбрало каква е, защото шалът ѝ се бе смъкнал с един пръст назад. Чудовищата умееха да ценят събратята си. Котенцето бе яркозелено със златисти лапички. Умът му се пресяваше към нейния.

Животните-чудовища не бяха, разбира се в състояние да контролират съзнанието на Файър, но по-глупавите упорито опитваха. Котенцето бе твърде дребно и безпомощно да си въобрази, че може да я изяде, но все пак искаше да си поиграе, да захапе пръстите ѝ, да оближе няколко капки кръв. Файър обаче реши да мине без котешки драскотини. Вдигна го в скута си, почеса го зад ушите и му зашепна безсмислици — колко е силно, великолепно и умно. В добавка му изпрати и една доза сънливост. То се завъртя в скута ѝ и скочи на пода.

Домашните чудовищни котки контролираха числеността и на чудовищните, и на обикновените мишки. Това бебе щеше да стане едър и охранен котарак, да живее дълго и щастливо и навярно да роди много чудовищни котенца.

Човеците-чудовища, от друга страна, обикновено не живееха дълго. Преследваха ги прекалено много хищници, прекалено много врагове. Беше добре, че Файър е единствената оцеляла от рода си. Отдавна бе решила, още преди да приеме Арчър в леглото си, да бъде и последната. Повече канслъровци нямаше да има.

Усети Арчър и Брокър в коридора пред вратата на библиотеката. После чу и гласовете им. Остри, възбудени. Поредното избухване на

Арчър или нещо ново се бе случило, докато е спала? Докосна мислите им, за да им покаже, че не спи.

След миг Арчър блъсна вратата и я задържа широко отворена, за да мине баща му. Влязоха заедно, говорейки. Арчър размахваше гневно лъка си.

— Полудял ли е стражът на Трилинг да го напада сам? — горещеше се той.

— Сигурно е нямал избор — каза Брокър.

— Хората на Трилинг винаги прибързват.

— Интересно, синко! Точно ти да ги обвиняваш в припряност! — развесели се Брокър.

— Аз прибързвам с думите, татко, не със сабята. — Арчър погледна към Файър и заспалото котенце. — Как се чувстваш, скъпа?

— По-добре.

— Нашият съсед Трилинг... Вярваш ли му?

Трилинг бе един от не особено глупавите мъже, с които Файър се срещаше често. Съпругата му я бе наела да обучава момчетата им не само на музика, но и как да пазят ума си от чудовищата.

— Никога не ми е давал повод да се усъмня — отговори тя. — Какво се е случило?

— Намерил двама мъртви в гората си — обясни Арчър. — Единият е неговият собствен страж, а другият за съжаление е непознат. По телата им има синини и рани от нож, все едно са се били, но всъщност и двамата са убити от стрели. Стражът на Трилинг е прострелян отдалеч в гърба, а непознатият — отблизо в главата. И двете стрели са изработени от светло дърво като онази, убила твоя браконьер.

Умът на Файър заработи трескаво да осмисли чутото.

— Стрелецът ги е нападнал, докато са се биели, застрелял е стража на Трилинг отдалеч, а после е убил непознатия.

Лорд Брокър прочисти гърло.

— Изглежда доста лично убийство. Ако предположим, разбира се, че стрелецът и непознатият са били сподвижници. Нищо чудно нашествениците, наводнили горите ни напоследък, да са от една клика. Непознатият е имал тежки рани от нож по краката. Дори да не са били смъртоносни, нямало е начин как стрелецът да го отведе със себе си след смъртта на стража. Не е изключено стрелецът да е убил стража на

Трилинг, за да защити другаря си. После обаче е осъзнал невъзможността да го спаси и е решил да убие и него.

Файър сбърчи замислено чело и погали разсеяно котенцето — чудовище. Ако стрелецът, браконьерът и новият мъртъв странник наистина са свързани, значи задачата на стрелеца е била да разчисти следите, та никой да не може да отговори на въпросите защо са дошли тук. Стрелецът очевидно си вършеше добре работата.

Арчър се взираше в пода и барабанеше по твърдите дъски с върха на лъка.

— Отивам в крепостта на кралица Роен — обяви замислено той.

— Защо? — изгледа го остро Файър.

— Ще я помоля да ми даде още войници. Ще поговоря и с шпионите ѝ. Кралицата сигурно ще знае дали нашествениците имат нещо общо с Майдог или с Джентиан. Трябва да разбере какво става в гората ми, Файър, и да заловя този стрелец.

— Идвам с теб — заяви Файър.

— Не — отсече Арчър.

— Идвам.

— Не. Не можеш да се защитаваш. Не си в състояние дори да яздиш.

— Стига се за един ден. Изчакай една седмица да се възстановя, за да дойда с теб.

Арчър вдигна ръка и ѝ обърна гръб.

— Губиш си времето. Защо изобщо бих ти позволил да ме придружиш?

Понеже Роен винаги се държи твърде мило с мен, когато посещавам крепостта ѝ, прииска ѝ се да му отвърне. Защото Роен е познавала майка ми. Защото е силна жена и уважението ѝ ме утешава. Роен не ме желае или ако ме желае, не е същото.

— Защото — изрече гласно Файър — Роен и шпионите ѝ ще разпитват какво се е случило, когато браконьерът ме простреля, и какво съм успяла да доловя в съзнанието му. И защото — добави тя, щом Арчър понечи да възрази — ти не си ми нито съпруг, нито баща. На седемнадесет съм, имам свои коне и свои пари и решавам самостоятелно къде да ходя и кога. Нямах право да ми забраняваш.

Арчър стовари върха на лъка си върху пода, но лорд Брокър се засмя.

— Не спори с нея, момче. Търсим информация, ще сглупиш, ако не се възползваш от чудовищните ѝ сили.

— Пътищата са опасни — просъска Арчър.

— Тук също е опасно — отвърна Брокър. — Нима твоят лък не е най-добрата ѝ защита?

— Най-добре защитена е вътре, в залостената си къща.

Брокър насочи стола си към вратата.

— Тя има малцина приятели, Арчър. Жестоко е да отидеш при Робен без нея.

Файър усети, че е притиснала котенцето до гърдите си, сякаш го предпазва от нещо. От това как двамата мъже се счепкаха, обсъждайки решенията ѝ, дори чувствата ѝ. Внезапно я изпълни налудничавото желание косматото зелено същество в ръцете ѝ да е нейно бебе, да го прегръща, да го обича и то да я спасява от хората, които не я разбират. Порица се яростно за глупостта си. „Не си го и помисляй! Защо му е на света още един крадец на мисли?“

Лорд Брокър сграбчи Арчър за ръката и се взря в очите му да го усмири. После се затъркаля към вратата и я затвори, загърбвайки свадата.

Арчър погледна колебливо Файър. Тя въздъхна, най-сетне простила на упорития си приятел и на упорития му осиновител. Кавгите им, колкото и да я тормозеха, извираха от кладенците на две много големи сърца. А и бяха само шумотевица.

Остави котенцето на пода и се изправи. Улови Арчър за ръката, както бе направил баща му. Отрезвен, Арчър погледна сплетените им ръце. Притисна пръстите ѝ към устните си, целуна ги и заразглежда дланта ѝ, сякаш я вижда за пръв път.

— Ще си събера багажа — каза Файър. — Уведоми ме кога тръгваме.

Надигна се на пръсти да го целуне по бузата, но той я изпревари и я целуна нежно по устните. Тя не му попречи, ала след миг се отдръпна и излезе от стаята.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Конят на Файър — още един подарък от Кансърл — се казваше Смол. Беше го избрала, защото имаше белезникава, раздърпана козина и понеже я следваше тихо напред-назад от другата страна на оградата в деня, когато Кътър бе изложил животните си за продан.

Другите коне или не й обръщаха внимание, или се плашеха от нея, блъскаха се и риеха земята. Смол се придържаше на безопасно разстояние от разбунения табун. Подтичваше до Файър, спираше, когато тя спираше, примигваше обнадеждено срещу й, а отдалечеше ли се от оградата, я чакаше да се върне.

— Казва се Смол — обясни Кътър, — защото мозъкът му е колкото грахово зърно. На нищо не успях да го науча. А и не е красавец.

Кътър снабдяваше Кансърл с коне и с чудовища от черния пазар. Живееше в западната част на Големите сиви планини и веднъж годишно излагаше стоката си за продан из цялото кралство, пренасяйки я в големи каруци, покрити с чергила, Файър не го харесваше. Той не се отнасяше добре с животните. Имаше широки и увиснали бърни, а насочеше ли противния си собственически поглед към нея, винаги й се приискваше да се свие на невидимо кълбо.

Освен това грешеше за Смол. Файър знаеше как гледат глупаците и какъв е досегът с ума на празноглавите — хора и животни — и разбираше, че Смол не е като тях. Забеляза и как жребецът се разтреперва и отстъпва назад, когато Кътър го наближи, и как треперенето спря, щом тя го докосна и го поздрави шепнешком. Файър бе свикнала да я желаят заради красотата й, но не бе свикнала да се нуждаят от нежността и.

Когато Кътър и Кансърл се отдалечиха за малко, Смол изпъна врат над оградата и облегна муцуна на рамото й. Тя го почеса между ушите и той изпръхтя доволно в косата й. Файър се засмя и в сърцето й се отвори врата. Явно съществуваше любов от пръв поглед; или поне любов от първо пръхтене.

Кътър ѝ каза, че не е с всичкия си, а Кансръл се опита да я придума да вземе красива черна кобила, която подхождаше на нейната ослепителна красота. Ала тя поиска Смол и Кътър ѝ го докара след три дни. Тресеше се от ужас, защото жестокият Кътър го бе вкарал в една каруца с планинския лъв, купен от Кансръл. Делеше ги единствено разнебитена дървена преграда. Смол слезе от каруцата разпенен и цвилещ, а Катър го шибна с камшика си и го нарече страхливец.

Файър се спусна към коня си, задавена от яд, и впрегна цялата си нежност и спокойствие, за да утеши ума му. А на Кътър обясни с думи, каквито никога не използваше, какво мисли за отношението му към животните.

Кътър се засмя ѝ и каза, че гневът подчертава очарованието ѝ — допусна, разбира се, огромна грешка, защото никой, отличаващ се с известна интелигентност, не дръзваше да се отнася непочтително към лейди Файър в присъствието на баща ѝ. Файър бързо дръпна Смол настрана, защото знаеше какво ще последва. Първо Кансръл принуди Кътър да падне ничком и да се извини през сълзи. После го накара да се гърчи от болка, причинена от въображаеми рани. Накрая премина към истинското наказание — започна да го ритва в слабините спокойно, отмерено, докато прецени, че Кътър е разбрал.

Междувременно Смол притихна още щом Файър го погали, и оттогава правеше всичко, за което тя го молеше.

Днес тя стоеше до коня, облечена топло, за да се предпази от утринния хлад. Арчър дойде при нея и ѝ протегна ръка. Тя поклати глава и се хвана с една ръка за ръба на седлото. Яхна коня, стиснала зъби, за да не простене от болка.

Имаше само седем дни за почивка и ръката ѝ, изтръпнала сега, след ездата щеше да я заболи не на шега. Но бе решена да не позволява да я третират като инвалид. Изпрати лъчезарно чувство към Смол, нежна молба да препуска гладко. Това бе още една причина със Смол да си подхождат толкова — той имаше топло, възприемчиво съзнание.

— Предайте поздравите ми на кралицата — извика Брокър от стола си на пътеката пред къщата. — Кажете ѝ, че я каня да посети стария си приятел, ако намери минутка спокойствие.

— Непременно — обеща Арчър, докато си надяваше ръкавиците.

Пресегна се през глава да опипа колчана със стрелите, праметнат през гърба му, както правеше винаги, преди да яхне коня си — не че

някога бе забравял стрелите си — и се метна на седлото. Махна на стражите да препуснат напред. Файър ги последва, а той пое след нея.

Яздеха с осем войници — повече, отколкото Арчър би взел, ако пътуваше сам, но не много повече. Никой в Делс не пътуваше с по-малко от шестима придружители, освен ако не е напълно отчаян, планира самоубийство или поради някаква друга необяснима причина иска да го нападнат разбойници. Недостатъците от присъствието на Файър — ранен ездач и популярна мишена — се компенсираха почти напълно от способността ѝ да долавя и близостта, и намеренията на всеки непознат.

Далеч от дома Файър не можеше да си позволи лукса да избягва да използва силата на съзнанието си. Обикновено чуждите мисли не привличаха вниманието ѝ в еднаква степен, ако не се вслушваше целенасочено. От осезаемостта на всеки ум зависеше това дали го познава и дали той усеща присъствието ѝ, от силата му, стремежите, близостта, откритостта му и множество други фактори. Днес не биваше да оставя никой да ѝ се изплъзне незабелязано; налагаше се да претърсва постоянно околността и при възможност да завладява всеки срещнат ум, за да прозре намеренията му. Длъжна бе да крие по-старателно своето съзнание от хищните чудовища. По пътищата дебнеха много опасности — за всички.

От крепостта на кралица Роен ги делеше безкраен ден езда. Стражите препускаха бързо, заобикаляйки покрайнините на града — достатъчно близо да чуват кукуригането на петлите, ала и достатъчно далеч, за да не ги забележат. Да парадираш как потегляш на път бе най-добрият начин да те ограбят или убият по пътя.

Тунелите под планините щяха да ги отведат по-бързо до кралица Роен, но предпочетоха да ги отбягнат. Поне на север стръмните наземни пътища бяха по-безопасни от непознатото, което дебнеше в тъмнината.

Косата на Файър бе скрита, разбира се, под плътно увит шал, а дрехите ѝ за езда бяха най-обикновени. Надяваше се обаче да не срещнат никого. Чудовищата обикновено не обръщаха внимание на красивото лице и на тялото, ако не забележеха интересна коса, но това не важеше за хората. Видеха ли я, щяха да я огледат зорко. Огледаха ли я зорко, щяха да я забележат, а очите на непознатите винаги я смуцаваха.

Наземният маршрут до крепостта на кралица Роен бе стръмен и без дървета. Малките сиви планини разделяха земите на Файър и съседите ѝ от земята на кралицата. Те можеха да бъдат прекосени пеш и бяха обитаеми за разлика от Големите сиви планини — планинския масив, простиращ се по северната и южната граница на Делс.

По билата на Малките сиви планини се крепяха селца; къщурки от грубо одялани камъни, студени и безцветни, се гушеха и в долините край входовете на тунелите. При всяко пътуване към Роен Файър гледаше тези далечни селца и се питаше какво ли е да живееш в тях. Днес забеляза, че едното липсва.

— На онзи зъбер имаше село — посочи тя.

Разбра веднага. Видя разломени основи на къщи да стърчат от снега, а в подножието на билото, където се намираше селото, забеляза купчина камъни, греди и чакъл. По нея се прокрадваха чудовища — вълци, а над нея кръжаха чудовищни грабливи птици.

Хитър нов ход на разбойниците — да изхвърлят цяло село от зъберите, камък по камък. Арчър скочи от коня си, стиснал челюсти.

— Файър. Има ли живи хора сред отломките?

Имаше много живи съзнания, но не човешки. Пълчища плъхове — обикновени и чудовища. Тя поклати глава.

Арчър стреляше, защото не биваше да хабят стрели. Първо простреля грабливите птици. После уви кърпа около една стрела, запали кърпата и я изстреля към стълпотворението от чудовища сред руините. Изпращаше пламтяща стрела след пламтяща стрела, докато огънят не лумна буйно.

В Делс изпращаха с пламъци телата на мъртвите там, където бяха отишли душите им — в пустотата. Да ги почетат, понеже всичко свършва освен света.

Продължиха бързо напред, защото вятърът довяваше непоносима миризма.

По средата на пътя видяха гледка, която повдигна духа им — кралската войска изгромоли от недрата на планинския скат и прекоси в галоп каменистата долина под тях. Файър и спътниците ѝ спряха на възвишението и я проследиха с поглед. Арчър посочи предните редици.

— Крал Наш е с тях. Виждаш ли го? Високият мъж на пъстър кон до знаменосеца. До него е брат му, пълководеца, принц Бриган.

Държи голям лък и язди черна кобила. Онзи, облеченият в кафяво, видя ли го? Великолепна гледка!

Файър виждаше за пръв път синовете на Накс и несъмнено никога не бе зървала толкова голям полк от кралската армия. Стотици войници — петнайсет хиляди, уточни Арчър, когато го попита — някои с лъскави ризници, други в тъмносивата армейска униформа, се носеха като река върху силните си, бързи коне. Мъжът с големия лък, принцът пълководец, изостана и заговори двамина в средата на колоната. После препусна отново напред. Толкова отдалеч войниците изглеждаха дребни като мишки, но Файър чуваше тропота на копитата на петте хиляди коне и усещаше необозримото присъствие на съзнанията на хилядите мъже. Различаваше и цветовете на знамето, което следваше принца, където и да отиде — гориста долина, сиво-зелена, с кървавочервено слънце сред оранжево небе.

Принц Бриган се обърна внезапно назад, насочи поглед към облаците в небето и в същия миг Файър усети чудовищните грабливи птици. Бриган описа полукръг с черната кобила, вдигна ръка и неколцина войници се отделиха от колоната и издърпаха стрели от колчаните си. Три хищни птици, две синкаво виолетови и една с цвят на зелена ябълка, закръжиха високо над реката от войници, привлечени от тропота или от миризмата на конете.

Арчър и стражите му също опънаха тетивите, Файър сграбчи юздите с една ръка, успокои Смол и размисли дали да изтерзае ръката си, подготвяйки и своя лък.

Не бе необходимо. Хората на принца действаха уверено и свалиха само с четири стрели синкаво виолетовите птици. Зелената се оказа по-умна; летеше, променяйки височината и скоростта си, и се снишаваше все повече и все по-близо до ездачите. В крайна сметка я довърши стрелата на Арчър — бърза стрела, изсвистяла надолу и над главите на препускащите воини.

Крилатото чудовище падна в долината. Принцът обърна коня си и погледна към планинските пътеки, търсейки стрелеца с опънат лък, в случай че не го хареса. Видя Арчър и стражите, свали лъка и вдигна ръка за поздрав. Посочи първо мъртвата зелена птица в долината, а после посочи Арчър. Файър разбра жеста — убитото от Арчър се полага нему.

Арчър махна в отговор: „Вземи го ти.“ Бриган вдигна две ръце в знак на благодарност и войниците му метнаха тялото на чудовището върху гърба на кон без ездач. Сега Файър забеляза, че има доста коне без ездачи, натоварени с торби, провизии и дивеч — и обикновени животни, и чудовища. Знаеше, че извън пределите на Кралския град кралската армия се изхранва сама. Колко ли храна е нужна да напълни стомасите на цяла река гладни мъже!

Тя се поправи — мъже и жени. Всеки, който умее да язди, да се бие и да ловува, бе добре дошъл в кралската войска. Крал Наш не държеше войните му да са само мъже. Всъщност думата имаше принц Бриган. Армията се наричаше кралска, но в действителност беше на Бриган. Хората говореха, че двацет и седем годишният Наш е достолепен, ала дойдеше ли ред да се разбиват глави, честта се падаше на по-малкия брат Бриган.

Далеч под тях реката от ездачи започна да изчезва в пещера в подножието на друго възвишение.

— Днес тунелите явно са безопасни — констатира Арчър. — Де да знаех, че войниците са толкова близо! Бях чул, че кралят е в двореца си, а принцът усмирява пикийци в Далечния север.

В долината под тях принцът обърна кобилата си и я пришпори към края на колоната от войници. Първо обаче очите му се задържаха върху Файър. От такова разстояние едва ли различаваше чертите ѝ, а и слънцето светеше в очите му. Вероятно разбра само, че е приятелка на Арчър, облечена като момче и с покрита коса. Ала лицето на Файър пламна. Беше сигурна, че принцът я позна. Бриган се извърна още веднъж назад, сякаш да докаже правотата ѝ. Доказваше я и яростта, с която пришпори кобилата си. Както и умът му, затворен за нея и студен.

Затова досега бе отбягвала да се среща с Наш и Бриган. Естествено бе синовете на крал Накс да я мразят. Тя носеше позорното клеймо на бащиното наследство.

ПЕТА ГЛАВА

Файър се досещаше, че кралят и войниците едва ли ще минат толкова близо до дома на майка му, без да спрат. През последната част от пътуването прекосяваха скалисти хълмове, гъмжащи от отпочиващи си войници — не бяха разпънали шатри, но подремваха, печеха месо над огньовете, играеха карти. Слънцето бе слязло ниско над хоризонта. Тя напрягаше уморения си ум да си спомни дали армиите се придвижват по тъмно. Надяваше се тази войска да не пренощува тук.

Арчър и стражите му я обграждаха като стена, когато минаваха край войниците. Арчър яздеше толкова близо, че левият ѝ крак докосваше неговия, Файър бе свела очи, но усещаше погледите на войниците върху тялото си. Беше изтощена, ранената ръка я болеше, държеше обаче съзнанието си нащрек и сновеше през мислите на всеки срещнат, търсейки неприятности. Търсеше и краля и брат му и отчаяно се молеше да не ги намери.

Сред войниците имаше и жени, ала не много. От време на време дочуваше тихо подсвиркване или стон. Чуваше и разпавии, мъжете се счепкваха понякога, но никой не я заплаши.

Наближиха насипа пред подвижния мост на Роен. Файър се раздвижи, вдигна очи и ненадейно изпита благодарност, задето войниците са тук. Знаеше, че на юг от Малките сиви планини грабливите птици понякога летят на ята и забележат ли гъсто населено място, започват да кръжат над него, дебнейки, но никога не бе виждала толкова нещо. Чудовищата сигурно бяха двеста — яркоцветни петна на фона на оранжево-розовия кръгзор — високо в небето, където само най-късметлийските стрели можеха да ги достигнат. Писъците им я вледеняваха. Ръката ѝ опипа краищата на шала да провери дали някой кичур не се е изплъзнал, защото откриеха ли коя е, птиците щяха да забравят за съществуването на човешката армия. Всичките щяха да се нахвърлят върху нея.

— Не се бой, скъпа — прошепна ѝ Арчър. — Да побързаме. След малко сме вътре.

В закрития двор на крепостта на кралица Роен Арчър я подхвана, докато слизаше — по-скоро падаше — от седлото на Смол. Файър залитна между приятеля си и коня, успя да се задържи на крака и си пое дъх.

— Вече си в безопасност — прегърна я Арчър през рамо. — Ще си отдъхнеш преди вечерята.

Файър кимна немощно.

— Трябва му нежна ръка — успя да каже на мъжа, поел поводите на Смол.

Едва погледна момичето, което я отведе в стаята ѝ. Арчър бе там — нареди на войниците си да бдят пред вратата и предупреди момичето да внимава с ръката ѝ.

Арчър излезе, а момичето помогна на Файър да седне на леглото, да се съблече и да развърже шала. После Файър се строполи върху възглавниците. Не забеляза как момичето се втренчва ококорено в нея и докосва смаяно ярката ѝ коса, защото вече бе заспала.

Когато се събуди, в стаята ѝ горяха свещи. Дребна жена в кафява рокля ги палеше една по една. Файър различи ума на Роен — буден и топъл. Жената се обърна с лице към нея и Файър разпозна тъмните ѝ очи, красивите ѝ устни и белия кичур, който разделяше на две половини дългата ѝ черна коса.

Роен остави свещта и седна в края на леглото ѝ. Взря се в измореното лице на Файър и се усмихна.

— Добра среща, лейди Файър.

— Добра среща, кралице.

— Говорих с Арчър — каза кралицата. — Как е ръката ти? Гладна ли си? Да вечеряме сега, преди синовете ми да пристигнат.

Синовете ѝ...

— Не са ли пристигнали вече?

— Още са отвън с Четвърти полк. Бриган предава командването му на капитаните си и ги изпраща на изток. Потеглят още тази нощ и, както разбирам, приготовленията са безкрайни. Трети полк ще пристигне тук след ден-два. Бриган ще тръгне с тях към Кралския град, за да изпроводи Наш до двореца му, а после ще ги поведе на юг.

Кралския град. Намираще се в зелената долина, където Крилатата река се вливаше в Зимното море. Дворецът на краля от блестящ черен камък се издигаше над водите. Хората разказваха, че

градът е красив и е средище на изкуствата, медицината и науката, Файър не бе стъпвала там от малка. Не го помнеше.

Тръсна глава да се опомни от сънищата наяве.

— Ще тръгне с тях? — попита замаяно тя. — С кого?

— Бриган прекарва еднакво време с всеки полк — обясни Роен и потупа Файър по крака. — Хайде, скъпа. Ела да вечеряш с мен. Искам да чуя какъв е животът отвъд Малките сиви планини и сега ни се открива възможност да поговорим. — Кралицата се изправи и взе свещта си от масата. — Ще изпратя някой да ти помогне.

Роен излезе бързо от стаята и затвори вратата. Файър измъкна крака изпод завивките и простена. Помечта за деня, когато ще отвори очи и ще раздвижи ръка без безкрайната болка.

Файър и Арчър вечеряха с Роен на малка маса в дневната ѝ. Роен бе живяла в крепостта, преди да се омъжи за крал Накс, и се бе върнала в нея след смъртта му. Високи стени заобикаляха непретенциозния дворец, имаше просторни конюшни, наблюдателни кули и вътрешни дворове, свързващи работните помещения с жилищните. Крепостта бе достатъчно голяма, та в случай на обсада хората от околните градове да се съберат зад стените ѝ. Роен я управляваше със здрава ръка и помагаше на северните лордове, които се застъпваха за мира. Стражи, храна, оръжия — Роен им предоставяше всичко необходимо.

— Докато почиваше, аз се качих на външната стена и дебнех чудовищните птици да се спуснат ниско, за да ги отстрелям — обясни Арчър на Файър. — Успях да убия само две. Усещаш ли ги? Чувствам глада им дори от тази стая.

— Свирепи зверове! — възкликна Роен. — Ще се реят високо горе, докато войниците си тръгнат. После ще се спуснат надолу и ще дебнат хората, които излизат от крепостта. По-умни са на ята, по-красиви, разбира се, и по-лесно впримчват съзнанията на жертвите. Не въздействат благотворно на настроението на хората ми. Ако не ги държим под око, неколцина от слугите ми охотно ще излязат и ще им се предложат за храна. От два дни е така. Отдъхнах си, когато Четвърти полк пристигна. За пръв път успях да изпратя някого извън стените. Чудовищата не бива да те забелязват, скъпа. Хапни си супа.

Файър кимна признателно на момичето, напълнило купата ѝ. Супата поне не изискваше да я реже. Отпусна лявата си ръка в скута и

започна да пресмята наум. Ятата от чудовищни птици не се отличаваха с търпение. Тези щяха да се задържат над крепостта най-много седмица и после да отлетят. Дотогава обаче тя и Арчър не биваше да напускат замъка. Освен ако не заминеха след ден-два, когато пристигне следващата река от войници, за да отведе командира си и краля.

Апетитът ѝ се изпари.

— Не стига че сме принудени да не излизаме навън — взмути се Роен, — ами трябва да спускам и покривите. Небето ни е достатъчно схлупено и без тях, а с тях е направо потискащо.

През повечето време дворовете на Роен и пътят към конюшните бяха открити, но наесен често ливваха поройни дъждове, а набезите на грабливите птици ставаха непредвидими. Затова в крепостта имаше подвижни платнени покриви, опънати върху дървени рамки — разгъваха ги над откритите пространства, за да защитават обитателите на крепостта, но не пропускаха светлината, чийто единствен източник оставаха външните прозорци.

— Татко все повтаря какво разточителство са стъклените покриви в кралския дворец — обади се Арчър, — но аз съм прекарал достатъчно време под покриви като твоите и ги оценявам.

— Веднъж на три години на Накс му хрумваше добра идея — усмихна се Роен и рязко смени темата: — Ще използвам посещението ви като време за равносметка. Утре ще седнем с хората ми и ще обсъдим какво става в земите ви. Когато Трети полк потегли, ще имаме повече време.

Не спомена това, за което и тримата мислеха. Арчър попита без заобикалки:

— Опасни ли са кралят и принцът за Файър?

Роен не се престори, че не разбира.

— Ще говоря с Наш и Бриган и лично ще им я представя.

Арчър не се успокои.

— Застрашават ли я? — повтори той.

Роен го изгледа мълчаливо, после насочи очи към Файър. Файър съзря съчувствие в тях, вероятно дори извинение.

— Познавам синовете си — каза кралицата. — Познавам и Файър. Бриган няма да я хареса, а Наш ще я хареса прекомерно. Ала и двамата няма да я затруднят.

С дълбока въздишка Арчър пусна вилицата си и тя изтрополи върху масата. Облегна се назад, стиснал устни, Файър разбра, че само присъствието на кралицата го възпира да изрази гласно това, което четеше в очите му: „Не биваше да идваш.“

В гърдите ѝ се надигна тиха решимост. Зарече се да се вслуша в Роен.

Нито кралят, нито военачалникът щяха да я затруднят.

Обстоятелствата, разбира се, невинаги сътрудничат на човешките намерения, а и Роен не бе в състояние да бъде навсякъде едновременно. След вечерята Файър и Арчър вървяха през главния двор към спалните помещения. Тя усети съзнанията на приближаващи хора и в същия миг портите се разтвориха рязко. Осветени в гръб от лагерните огънове отвъд крепостните стени, влязоха двама мъже на коне и изпълниха пространството с шума и присъствието си. Арчър и всички останали в двора коленичиха. Само Файър застина парализирана, стъписана. Първият ездач приличаше на картините на крал Накс, които бе виждала, а вторият беше баща ѝ.

Умът ѝ лумна. Кансръл. В светлината на пламъците косата му грееше в сребристи и синкави отблясъци, очите му бяха сини и красиви. Тя се втренчи в тези очи и видя как я изпепеляват с омраза и гняв, защото Кансръл се бе завърнал от света на мъртвите и нямаше къде да се скрие от него.

— На колене! — просъска ѝ Арчър, но не бе необходимо, защото тя и без това се свлече на земята.

После портите се затвориха. Белият ореол на огньовете изчезна и всичко пожълтя в светлината на факлите в двора. Ездачът продължаваше да я гледа с ненавист. Сенките обаче се усмириха и омразата вече не беше на Кансръл. Имаше тъмна коса и бледи очи — обикновен мъж.

Файър се тресеше вледенена върху земята. Разпозна, разбира се, черната му кобила, красивия му брат и красивия му дорест кон. Не бяха Накс и Кансръл, а Наш и Бриган. Те скочиха от седлата и останаха до конете, спорейки. Разтреперана като листо, тя долавяше с мъка думите им. Бриган каза, че ще хвърли някого на грабливите птици.

Наш отвърна, че той е кралят и той трябва да реши и няма да хвърли такава жена в пастта на чудовищата.

Арчър се бе привел над Файър и повтаряше името и, галейки я по лицето. Каза нещо остро на братята. Вдигна Файър на ръце и я отнесе.

Файър го знаеше. Умът ѝ допускаше грешки, но истинският предател бе тялото ѝ.

Арчър я положи върху леглото и седна до нея. Пое студените ѝ длани и ги разтърка. Лека-полека тя спря да трепери.

Чу ехото на гласа му да отеква в главата ѝ. Постепенно сглоби думите, с които Арчър се обърна към краля и принца, преди да я прегърне и отведе: „Ако ще я хвърляте на чудовищата, хвърлете и мен.“

Улови дланите му и ги притисна.

— Какво ти стана? — попита я тихо той.

Какво ли?

Погледна го в очите, изцъклени от безпокойство.

По-късно щеше да му обясни. Сега искаше да му покаже друго. Искаше нещо от своя изпълнен с живот приятел. Придърпа ръцете му. Арчър винаги разбираше бързо. Приведе лице към нейното и я целуна, Файър се пресегна да му разкопчае ризата, но той спря пръстите ѝ. Каза ѝ да не си напруга ръката и да остави всичко на него. Тя прие благодарно щедростта му.

После заговориха шепнешком.

— Когато той влезе в крепостта — обясни му Файър, легнала на една страна с лице към него, — помислих, че татко е оживял.

По лицето му се изписа първо уплаха, после съчувствие. Прокара пръсти през косата ѝ.

— О, Файър! Разбирам те. Но Наш не прилича на Кансръл.

— Не Наш. Бриган.

— Бриган прилича на Кансръл още по-малко.

— Светлината ме подведе. И омразата в очите му.

Той я докосна леко по лицето и по рамото — внимателно, да не я заболи превързаната ръка. Целуна я.

— Кансръл е мъртъв. Не може да те нарани.

Думите я задавиха. Не успя да ги изрече гласно. Каза ги в ума му: *Той ми е баща.*

Арчър я прегърна и я притисна към себе си. Тя затвори очи и пропъди мислите си, за да усеща само миризмата и досега на Арчър до лицето и гърдите, до корема и тялото си. Арчър отблъсна спомените ѝ.

— Остани тук при мен — помоли я сънено той след малко, все още притискайки я до себе си. — Не си в безопасност сама.

Колко странно, че тялото му я разбираше толкова добре, сърцето му разбираше толкова добре истината за Кансърл, а винаги объркваше най-лесното. Последните му думи бяха най-сигурният начин да я накара да си тръгне.

Всъщност навярно и без това щеше да си тръгне.

Понеже обичаше приятеля си, изчака той да заспи.

Не искаше неприятности; искаше само звездите да я уморят, за да заспи без сънища. Имаше начин — бе достатъчно да застане до външен прозорец, за да ги види. Реши да отиде в конюшните, защото там бе най-невероятно да се натъкне на крале или принцове по това време на нощта. А и да не намереше прозорци с изглед към небето, там щеше да бъде със Смол.

Покри косата си и облече тъмни дрехи. Подминаваше стражи и прислужници и, разбира се, някои от тях я поглеждаха втренчено, ала, както винаги в замъка на кралицата, никой не я безпокоеше. Роен се стараше хората под нейния покрив да се научат да пазят съзнанията си възможно най-добре. Знаеше колко е важно.

Покритата пуста алея към конюшните миришеше приятно на чисто сено и коне. Само един фенер близо до входа осветляваше тъмните конюшни. Повечето коне спяха, включително нейният Смол. Дремеше прав, неугледен и кротък, килнат като сграда, която аха да рухне. Изглеждаше притеснително, но Файър не се изненада — той често спеше така — наклонен на едната или на другата страна.

В далечния край на конюшната имаше прозорец. Тя погледна през него, но не видя звезди. Нощта бе облачна. Върна се до дългата редица коне и спря отново пред спящия Смол. Усмихна се при вида на чудатата му поза и се шмугна при него. Реши да приседне и да му попее тихо, докато сънят я обори. Дори Арчър не би възразил. Никой нямаше да я открие тук, свита до Смол. Дори някой да влезеше в конюшната, нямаше да я забележи. Ако Смол се събудеше, нямаше да

се стресне от господарката си, сгушена до него. Беше свикнал с нощните ѝ навици.

Файър се излегна и затананика песен за килнат кон.

Смол я побутна с муцуна и тя веднага разбра, че не е сама. Чу мъжки глас, баритон, много тих, много близо.

— Бия се с тези разбойници, защото нарушават законите на краля. Но какво право имаме ние да властваме?

— Плашиш ме, когато говориш така.

Роен. Файър се притисна до дървената преграда.

— Какво направи кралят за трийсет години, та да заслужи преданост?

— Бриган...

— Разбирам подбудите на някои от враговете си по-добре от своите.

— Бриган, у теб говори умората... Брат ти е справедлив и ти му помагаш да прави добро.

— Наследил е някои от склонностите на татко.

— Е, и какво? Да оставим разбойниците и браконьерите да правят каквото си искат? Да оставим кралството на лорд Майдог и на подлата му сестра? Или на лорд Джентиан? Родът на Наш трябва да запази трона за доброто на Делс. Ако се изправиш срещу брат си, гражданската война ще лумне на четири фронта. Ти, Наш, Майдог, Джентиан. Не смея да си помисля кой ще излезе победител. Във всеки случай няма да сте вие, защото кралската армия ще се раздели между теб и брат ти.

Файър не биваше да чува този разговор — при никакви обстоятелства, за нищо на света. Разбираше го, но беше безпомощна. Разкриеше ли се, последствията щяха да са плачевни. Тя не помръдваше, не смееше да диша дори. И слушаше противно на волята си, защото в сърцето на кралския командир очевидно се таеше нещо смайващо.

— Майко, отиваш твърде далеч — отбеляза по-меко и потстъпчиво той. — Не бих се опълчил срещу брат си, знаеш го. Не искам трона!

— Това не ме успокоява. Убият ли Наш, ти трябва да станеш крал.

— Близнаците са по-големи от мен.

— Тази нощ явно си оглупял. Гаран е болен, Клара е жена. И двамата са незаконни деца. Делс няма да приеме крал без авторитет.

— Аз не ставам за крал.

— На двайсет и две години, командир на кралската армия като Брокър? Войниците ти са готови да умрат за теб. Има ли човек, по-достоеен за крал?

— Добре, добре... Но се моля никога да не ме наричат „крал“.

— Някога се надяваше никога да не станеш войник.

— Не ми напомняй — гласът му прозвуча изморено. — Животът ми е извинение за живота на баща ми.

Настана дълго мълчание, Файър затаи дъх. Живот, който е изкупление за бащиния — разбираше го отвъд думите и мислите. Разбираше го, както разбира музиката.

Смол протегна шия над дървената преграда да огледа тихите посетители.

— Обещай ми да изпълниш дълга си, Бригандел — настоя Роен, подчертавайки нарочно кралското му име.

Гласът му се промени. Смееше се беззвучно.

— Явно съм обвеян с воинска слава! Сметнала си, че обикалям планините и съсичам враговете, защото ми харесва.

— Тревожиш ме, като говориш така.

— Ще изпълня дълга си, мамо. Правя го всеки ден.

— С Наш ще превърнете Делс в кралство, което си струва да браним. Ще възвърнете порядъка и справедливостта, унищожени с лека ръка от Накс и Кансръл.

— Не ми харесва това чудовище — изрече ненадейно и мрачно синът ѝ.

Гласът на Роен омекна.

— Нашдел не е Наксдел и Файър не е Кансръл.

— Не, по-лошо е. Тя е жена. Наш няма да ѝ устои.

— Бриган! — прекъсна го строго Роен. — Файър не се интересува от Наш. Тя не съблазнява мъжете и не ги заслепява.

— Надявам се да си права, мамо, защото ми е все едно колко я цениш. Ако е като Кансръл, ще ѝ извия врата.

Файър се сви в ъгъла. Бе свикнала с омразата. Но и досега тя я вледеняваше и омаломощаваше. Нямаше сили да обмисля какви защитни прегради да издигне между себе си и този мъж.

Над нея се случи нещо неочаквано. Бриган протегна ръка да погали муцуната на коня ѝ.

— Горкичкият, събудихме те. Заспивай спокойно — приласка го той.

— Това е нейният кон — отбеляза Роен. — Конят на чудовището, което заплашваш да убиеш.

Бриган утеши съчувствено Смол:

— О, няма нищо! Ти си красавец. Не си виновен, че имаш такава собственичка.

Смол изпръхтя доволно в дланта на новия си приятел. А когато Роен и Бриган си тръгнаха, Файър сграбчи полите на роклята си в юмруци, борейки се с вбесяваща симпатия, която не искаше да приеме.

Ако решише да я убие, поне нямаше да нарани коня ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Дългата нощ сякаш нямаше край, защото цялото кралско семейство будуваше. Файър тъкмо прекоси двора и се плъзна в коридора на жилищното крило, когато насреща ѝ се зададе кралят — красив и властен в светлината на факлите. Изглежда я с блеснал поглед. Стори ѝ се, че долавя дъх на вино. Когато той я притисна към стената и се опита да я целуне, съмненията ѝ се изпариха.

Кралят я изненада, ала виното, помътило разсъдъка му, я улесни.
Не искаш да ме целунеш.

Наш отдръпна устни, но продължи да опипва гърдите и хълбоците ѝ. Ръката я заболя.

— Влюбен съм в теб — прошепна ѝ той и киселият му дъх лъхна лицето ѝ. — Искам да се ожения за теб.

Не искаш да се ожениш за мен. Не искаш дори да ме докоснеш. Искаш да ме пуснеш.

Наш отстъпи назад и тя се отдръпна, пое си жадно глътка чист въздух и си приглади дрехите. Обърна се и понечи да побегне.

Ала се обърна и направи нещо, което никога не правеше. *Извини ми се*, нареди му мислено. *Вече ми дойде до гуша. Извини ми се!*

Кралят тутакси коленичи в краката ѝ, грациозно, кавалерски. В черните му очи се четеше разкаяние.

— Простете, благородна, задето ви обидих. Пожелавам ви приятен сън.

Тя побърза да се отдалечи, преди някой да види абсурдната сцена — кралят, коленичил пред нея. Засрами се. А запознанството с краля я изпълни с тревога за съдбата на Делс.

На няколко крачки от стаята ѝ Бриган изплува от сенките и този път Файър наистина изгуби ума и дума.

Не се наложи дори да посяга към мислите му, за да разбере, че са затворени за нея — крепост, заобиколена от непристъпни стени без никаква пролука. Срещу Бриган разполагаше само с крехките си сили и с думите си.

Той я блъсна към стената като Наш. Сключи пръсти около китките ѝ и вдигна ръцете ѝ над главата, толкова грубо, че очите ѝ се насълзиха от болката в раненото ѝ рамо. Притисна я с тежестта на тялото си, за да не може да помръдне. Лицето му приличаше на озъбена от омраза маска.

— Понечиш ли да се сближиш с краля, ще те убия — просъска ѝ.

Демонстрацията на сила бе унижителна. Причиняваше ѝ повече болка, отколкото предполагаше. Тя нямаше дъх да отговори. Погледна го яростно и помисли: *Ти си досуц като брат си. Само дете не си романтик.*

Той стисна по-силно китките ѝ.

— Лъжливо чудовище!

Болката навлажни отново очите ѝ. *Не оправдаваш славата си. Смятат те за много извисен, а всъщност нападаш беззащитни жени и ги обиждаш. Не си нищо особено.*

— Наричаш се беззащитна! — оголи зъби той.

Да. Срещу теб съм беззащитна.

— Но не и срещу кралството.

Не съм противник на кралството. Поне не повече от теб, Бригандел.

Той я погледна, сякаш го е зашлевила. Омразата се оттече от лицето му и по него се изписа умора и объркване. Пусна китките ѝ и отстъпи леко назад, колкото да ѝ позволи да се отдръпне от него и от стената. Тя се обърна с гръб към него и притисна лявата си ръка с дясната. Трепереше. Ръкавът на роклята ѝ лепнеше; бе разкървавил раната ѝ. Болеше я и бе разярена повече от всякога.

Не разбра откъде събра дъх, но думите се процедиха през зъбите ѝ:

— Виждам, че си се поучил от баща си какъв мъж да станеш. Делс е в добри ръце, а? И двамата с брат ти сте достойна плячка за чудовищните птици.

— Баща ти погуби Делс и моя баща! — просъска той в отговор. — Съжалявам само, че баща ти не загина на върха на меча ми. Презирам го, задето се самоуби и ми отне това удоволствие. Завиждам на чудовището, разпорило гърлото му.

Тя се обърна с лице към него. За пръв път го погледна — погледна го истински. Той дишаше тежко, свил ръце в юмруци. Очите

му бяха ясни и светлосиви и в тях гореше някакъв пламък отвъд гнева, отчаян пламък. Ръстът и телосложението му бяха малко над средните. Имаше фините устни на майка си, но с изключение на тях и бледите, кристални очи не бе красив. Взираше се в нея, изопнат като струна, сякаш всеки момент ще ѝ се нахвърли. Внезапно ѝ се стори млад, уязвим и изтощен до краен предел.

— Не знаех, че си ранена — добави той, забелязал кръвта по роклята ѝ.

Обърка я, защото в гласа му прозвуча искрено разкаяние. Не искаше да ѝ се извинява. Искеше да го мрази, защото той я мрази.

— Ти си безчовечен. Причиняваш единствено болка на хората — каза тя, понеже не ѝ хрумна по-сурово обвинение. — Ти си чудовище, не аз.

Обърна се и се отдалечи.

Първо отиде в стаята на Арчър, да си почисти кръвта и да превърже наново рамото си. После се върна тихо в своята спалня. Арчър още спеше. Тя се съблече и надяна ризата му, захвърлена на пода. Щеше да му хареса, че я е облякла, и нямаше да му хрумне, че всъщност прикрива посинелите си китки, които той не бива да вижда. Нямаше сили да отговаря на въпросите му и да изтърпи отмъстителния му гняв.

Разрови се из багажа си и намери билките, предотвратяващи бременност. Погълна ги сухи, легна до Арчър и потъна в дълбок сън.

На сутринта се събуди с чувството, че се дави. Чу как Арчър трополи шумно из стаята. Насили се да се разсъни и да се надигне от леглото, възпирайки стенанието, предизвикано от старата болка в ръката и новата — в китките.

— Красива си сутрин. — Арчър застана до нея и я целуна по носа. — Изглеждаш неустойма в моята риза.

Възможно бе, но се чувстваше ужасно. Би предпочела да е обратното — да се чувства неустойма, а да изглежда ужасно.

Той бе облечен — без ризата — и се канеше да излиза.

— За къде бързаш?

— Запалили са сигнален огън.

Нападнеха ли ги, жителите на планинските градове палеха сигнални огньове, за да повикат на помощ съседите си.

— В кой град?

— Грей Хейвън, на север. Наш и Бриган тръгват веднага, но крилатите чудовища сигурно ще избият част от войниците им, преди да стигнат тунелите. Аз ще стрелям от стената като всеки, който умее да държи лък.

Тя се разсъни, все едно са я потопили в студена река.

— Значи Четвърти полк е потеглил? Колко войници имат Наш и Бриган?

— Моите осмина и още четирийсет, които Роен отдели от крепостната стража.

— Само четирийсет!

— Изпрати мнозина от войниците си с Четвърти полк — обясни Арчър. — Войници от Третия ще ги заменят, но още не са пристигнали.

— Но как петдесетима мъже ще се изправят срещу двеста чудовища? Да не са полудели?

— Иначе няма кой да помогне на града.

— Няма ли да отидеш с тях?

— Командирът смята, че моят лък ще е по-полезен от стената.

Командирът. Тя застина.

— Той тук ли е?

— Не, разбира се — изгледа я понамръщено Арчър. — Хората му не ме намерили, та Роен дойде да ме извика.

Файър вече бе забравила въпроса си. Умът ѝ се въртеше около безумието петдесетима мъже да се опитат да надхитрят двеста крилати чудовища. Стана от леглото, взе си дрехите и влезе да се преоблече в банята, та Арчър да не види насинените ѝ китки. Когато излезе, него го нямаше.

Тя си покри косата, грабна лъка и колчана си и хукна след него.

В моменти на отчаяние Арчър прибягваше до заплахи. В конюшните, заобиколен от войниците си и риещите с копита коне, той се зарече да я върже до Смол, ако реши да се качи на стената.

Блъфираше и тя не му обърна внимание. Обмисли още веднъж плана си, стъпка по стъпка. Стреляше прилично с лък. Раната на ръката ѝ бе заздравяла достатъчно да опъва тетивата, стига да изтърпи

болката. Докато войниците стигнат тунелите, щеше да убие две, дори три чудовища, а това означаваше две-три по-малко, които да нападат мъжете.

Всяко чудовище бе способно само да убие човек.

Някои от петдесетимата мъже щяха да умрат още преди битката в Грей Хейвън.

В този момент се подаде на страха и разсъдъкът ѝ изневери. Не искаше да отиват. Не биваше да се излагат на риск, за да спасят един планински град. Едва сега разбираше какво имат предвид хората, които хвалеха храбростта на краля и принца. Защо бе нужно да са толкова смели?

Потърси с поглед братята. Яхнал коня си, Наш стискаше поводите, нетърпелив да препусне; снощният безмозъчен пияница се бе преобразил в мъж, създаващ поне впечатление за царственост. Бриган сновеше между войниците, окуражаваше ги, подхвърляше по някоя дума на майка си. Спокоен, уверен, дори се засмя на някаква шега на един от войниците на Арчър.

Сред морето от подрънкващи оръжия и кожени седла той я зърна и радостта го напусна. Очите му се вледениха, устните му се свиха и той заприлича на мъжа от спомените ѝ.

Появата ѝ очевидно помрачи ведрото му настроение.

Е, не само той имаше право да рискува живота си и да проявява смелост.

Тя се обърна към Арчър да го увери, че все пак не иска да стреля по чудовища от стената. После тръгна към Смол и направи нещо на пръв поглед съвсем безразсъдно, но всъщност дълбоко логично.

Знаеше, че всичко ще се случи за по-малко от минута. Чудовищата щяха да им налетят още щом осъзнаят численото си превъзходство. Най-голяма опасност дебнеше мъжете в края на колоната — щеше да им се наложи да забавят ход, когато първите коне нахлуят в тясното гърло на тунела. Влезлите в прохода щяха да се спасят. Чудовищата не обичаха тъмни и тесни места и не преследваха плячката си в пещерите.

Разбра от разговорите, подочути в конюшната, че Бриган е наредил кралят да язди в началото на колоната, а най-добрите копиеносци и сабленосци — в края, защото в момента на най-

сериозната заплаха чудовищата щяха да са твърде близо за стрелите. Бриган щеше да остане най-отзад.

Докато конете се строяваха пред портите на крепостта, тя подготви Смол. Затъкна лъка и копието в седлото и го изведе на двора. Никой не ѝ обърна внимание, отчасти защото наблюдаваше мислите на хората наоколо и ги отклоняваше, когато се насочваха към нея. Поведете Смол към дъното на двора, възможно най-далеч от портите. Опита се да му обясни с чувствата си колко е важно това, колко съжالياва и колко го обича. Той докосна врата ѝ с муцуна.

После Бриган даде сигнал. Прислужниците отвориха портите, вдигнаха решетките и войниците препуснаха, Файър се метна на седлото и пришпори Смол напред. Портите вече се затваряха, когато със Смол изтрополиха в галоп навън и се насочиха сами, далеч от войниците, към голите скали източно от замъка на Роен.

Войниците гледаха на север и нагоре; не я забелязваха. Няколко чудовища я мярнаха и любопитно се отделиха от ятото, налитащо върху войниците — достатъчно малко, та да успее да ги отстреля от седлото, стиснала зъби от болка. Стрелците върху стената сигурно я бяха видели. Разбираше го от смайването и ужаса, които Арчър ѝ изпращаше. *Ще оцелея, ако останеш на стената и продължиш да стреляш*, предупреди го мислено тя с надеждата да го задържи в крепостта.

Вече се бе отдалечила доста от замъка и първите конници бяха стигнали тунела, а в края на колоната се вихреше схватка между чудовищата и войниците. Моментът бе настъпил. Тя опъна рязко юздите на храбрия си кон, обърна го и свали шала от главата си. Косата ѝ се разстла по раменете като огнена река.

Не последва нищо и тя се уплаши, че планът ѝ ще се провали. Освободи съзнанието си от защитната преграда, та чудовищните птици да я разпознаят. Пак нищо. Насочи мислите си към тях да привлече вниманието им.

Един хищник високо в небето я усети, после я забеляза и нададе зловец писък, сякаш метал стърже о метал, Файър знаеше какво означава този писък. Знаеха и другите чудовища. Като рояк пчели те се вдигнаха от войниците. Стрелнаха се в небето и закръжиха отчаяно, търсейки чудовищната плячка. Откриха я. Войниците бяха забравени. Цялото ято се спусна към нея.

Сега имаше две цели — да се върне с коня до портите и да попречи на войниците да направят нещо героично и глупаво, щом прозрат замисъла ѝ. Пришпори Смол напред. Изпрати на Бриган мисъл — не заблуда, защото осъзнаваше колко е безполезно, а просто послание. *Ако не продължите веднага към Грей Хейвън, усилията ми ще отидат на вятъра.*

Усети колебанието му. Не го виждаше, не долавяше мислите му, но усещаше, че все още е там, застинал върху коня. Предположи, че ще успее да внуши желанието си на коня, ако се наложи.

Остави ме да го направя, моля те. Имам право да жертвам живота си, както ти имаш право да жертваш своя.

Той изчезна в тунела.

Сега оставаше бързината им — нейната и на Смол — срещу ятото, налитащо към тях от север и отгоре. Под нея Смол бе отчаян и прекрасен. Никога не бе препускарал толкова стремително.

Тя се приведе ниско в седлото. Първото чудовище заби нокти в рамото ѝ и тя го замери с лъка, превърнал се сега в безполезно парче дърво. Колчанът на гърба ѝ щеше да ѝ послужи донякъде като щит. Тя взе копие в една ръка и го препречи зад гърба си — още нещо, което да отблъсква ноктите и клюновете на птиците. В другата ръка стискаше ножа и замахваше назад, когато усетеше да се забиват в раменете или в главата ѝ. Вече не усещаше болка. Чуваше само свистенето от главоломния бяг на Смол и шум — собствените си негласни писъци навярно — и виждаше ярки цветове: косата ѝ, кръвта ѝ. Внезапно съвсем близо до главата ѝ започнаха да профучават стрели.

Във врата ѝ се забиха нокти и дръпнаха. Вдигнаха я високо над седлото. Мина ѝ през ум, че умира. В следващия миг една стрела улучи хищника, последваха я други стрели, Файър погледна напред и видя крепостните порти — съвсем близо, открехнати. Арчър стреляше през пролуката по-бързо, отколкото си бе представяла, че е способен.

После той пристъпи настрана и Смол влетя през отвора, а зад нея телата на чудовищата се заблъскаха в затварящите се врати. Птиците пищяха, стържеха с нокти. Тя остави на Смол да прецени накъде да препуска и къде да спре. Около нея се тълпяха хора, Роен се пресегна към юздата в ръцете ѝ, Смол куцаше, Файър погледна гърба

му, хълбоците и краката му. Бяха разкъсани, окървавени. Тя извика отчаяно и повърна.

Някой я сграбчи под мишниците и я издърпа от седлото — Арчър, вледенен и разтреперан, с вид на човек, който се кани да я убие. Лицето му ненадейно просия и после почерня.

СЕДМА ГЛАВА

Събуди я остра болка и усещането за враждебни мисли в коридора пред стаята ѝ. Непознат ум. Опита се да се изправи в леглото и простена.

— Почивай си — обади се от стола до стената жена, лечителката на Роен.

Файър не послуша съвета и се надигна внимателно.

— Конят ми?

— В същото състояние е като теб — отговори лечителката. — Ще живее.

— Войниците? Загина ли някой?

— Всички влязоха живи в тунела. Много чудовища умряха.

Файър застина неподвижно, чакайки бумтенето в главата ѝ да стихне, за да стане и да проучи подозрителния ум в коридора.

— Тежки ли са раните ми?

— Ще ти останат белези по гърба, по раменете и под косата. Но тук имаме лекарства, каквито имат и в Кралския град. Раните ти ще зараснат чисто и без инфекции.

— Може ли да ходя?

— Не ти препоръчвам, но ако се налага — можеш.

— Трябва само да проверя нещо — обясни тя, останала без дъх от усилието да седне. — Ще ми помогнеш ли да си облека роклята? — После попита: — Забеляза ли лорд Арчър синините по китките ми?

Жената застана до Файър с мека бяла мантия и ѝ помогна да я надене върху горящите си рамене.

— Лорд Арчър не е идвал.

Файър реши да се съсредоточи върху агонията да пъхне ръцете си в ръкавите, а не да се опитва да преценява колко разгневен е Арчър, щом не е идвал да я види.

Усещаше намиращ се наблизо ум, незащитен и затаил подмолна цел — все добри причини да привлече вниманието на Файър. Не беше

сигурна обаче какво се надява да постигне, като куцука по коридора, търси го и се мъчи да попие чувствата, които излъчва от време на време. Не искаше да навлиза в това гузно, потайно съзнание и в истинските му намерения, но не можеше и да се отскубне от него. Просто ще го последвам, помисли си. Ще видя къде отива.

След миг се изуми, че една млада прислужница спира и ѝ подава ръка.

— Съпругът ми яздеше в края на колоната, лейди Файър — обясни момичето. — Вие му спасихте живота.

Файър се подпря на ръката ѝ и закрачи несигурно напред, щастлива, че спасявайки нечий живот, се е сдобила с опора, за да не падне на пода. Всяка стъпка я доближаваше до странната ѝ плячка.

— Чакай — прошепна тя накрая и се облегна на стената. — Чии стаи са зад тази стена?

— На краля, лейди Файър.

Файър веднага разбра, че в стаите на краля има човек, чието място не е там. Припряност, страх да не го разкрият, паника — всички тези чувства я заляха отведнъж.

В момента не бе по силите ѝ дори да обмисля сблъсък. В същия миг усети Арчър в неговата стая. Сграбчи ръката на момичето.

— Тичай при кралица Роен и ѝ кажи, че в стаите на краля има човек, който не бива да е там!

— Да, милейди. Благодаря, милейди — поклони се момичето и се втурна да изпълни заръката ѝ.

Файър продължи сама по коридора.

Надникна през прага на стаята. Арчър стоеше пред прозореца и се взираше в покрития двор с гръб към нея. Тя докосна съзнанието му.

Раменете му замръзнаха. Той се извърна рязко и тръгна към нея, без да я поглежда. Заобиколи я и се отдалечи по коридора. Зави ѝ се свят от изненада.

Беше за добро. И без друго не бе в състояние да говори с него, ако е толкова ядосан.

Влезе в стаята му и поседна на стол за малко да успокои замаяната си глава.

Цяла вечност вървя до конюшните въпреки множеството ръце, които ѝ предлагаха опора. Видя Смол и не успя да се овладее. Заплака.

— Не се безпокойте, лейди Файър — утеши я лечителят на животните. — Раните са повърхностни. След седмица ще е здрав като скала.

Здрав като скала с гръб, защит по средата и превързан и с повесена глава. Зарадва ѝ се, въпреки че тя бе виновна. Притисна се към дъсчената преграда, а после до нея, когато влезе при него.

— Сигурно се е притеснявал за вас — отбеляза лечителят. — Ободри се, щом дойдохте.

Съжалявам, каза му мислено Файър и го прегърна през брата, доколкото успя. *Съжалявам, съжалявам*.

Предположи, че петдесетимата войници ще останат в Малките сиви планини, докато Трети полк пристигне и прогони крилатите чудовища високо в небето. Дотогава в конюшните щеше да е спокойно.

Затова остана при Смол. Той зарови влажна муцуна в косата ѝ, а тя впрегна съзнанието си да облекчи болките му.

Роен я свари до Смол, свита върху купчина прясно сено.

— Лейди... — повика я кралицата с мек глас от другата страна на дъсчената преграда. — Не ставай — добави, когато Файър се опита да седне. — Лечителката ми каза, че трябва да почиваш и, предполагам, почивката тук е най-доброто, на което да се надяваме. Да ти донеса ли нещо?

— Храна?

Роен кимна.

— Нещо друго?

— Арчър?

Роен прочисти гърло.

— Ще го изпратя при теб, щом се уверя, че няма да каже нещо непоносимо.

Файър преглътна.

— Никога не ми се е сърдил така.

Роен сведе лице и се взря в ръцете си, подпрени върху дъсчената преграда. После влезе при Смол и клекна до Файър. Пресегна се и я погали по косата. Задържа един кичур между пръстите си, огледа го

внимателно, застинала на колене в сеното, сякаш се мъчи да разгадае смисъла на нещо.

— Красиво момиче, днес стори добро, каквото и да смята Арчър. Следващия път сподели с някого, за да се подготвим.

— Арчър нямаше да ми позволи.

— Да, но аз щях...

За миг очите им се срещнаха, Файър разбра, че Робен е искрена. Преглътна.

— Някакви вести от Грей Хейвън?

— Не, но съгледвачите забелязаха Трети полк, така че нашите войници вероятно ще се върнат още тази вечер. — Робен си изтупа полата и стана, възвърнала деловото си изражение. — Не намерихме никого в стаите на краля. Ако настояваш да бдиш над коня си, няма да е зле да ти донесем възглавници и одеяла. Гледай да поспите и двамата. Надявам се някой ден да ми кажеш защо го направи, Файър.

Развяла поли, Робен се обърна рязко и си отиде, Файър затвори очи и обмисли въпроса.

Направи го, защото трябваше. За да се извини за живота на баща си, създаде свят на беззаконие, където разбойници плячкосват градове като Грей Хейвън. И за да покаже на сина на Робен, че е на негова страна. И да го запази жив.

Файър спеше в стаята си, когато петдесетимата войници се върнаха до един от Грей Хейвън. Без да губят време, принцът и кралят заминаха веднага на юг с Трети полк. Когато Файър се събуди на другата сутрин, от тях нямаше и следа.

ОСМА ГЛАВА

Кансръл винаги допускаше Файър в съзнанието си — да се упражнява да променя мислите му. Дори я поощряваше, за да се усъвършенства. Тя влизаше в ума му, но всеки път сякаш попадаше в кошмар наяве.

Беше чувала истории за рибари, борили се за живота си с водни чудовища в Зимното море. Съзнанието на Кансръл наподобяваше чудовищна змиорка — студено, хлъзгаво и лакомо. Пресегнеше ли се към него, тя усещаше как лепкави обръчи я пристягат и я дърпат надолу. Съпротивляваше се с всички сили — първо да го овладее, после да го преобрази в нещо меко и топло. Котенце. Бебе.

Усилието да стопли съзнанието на Кансръл изцеждаше цялата ѝ пламтяща енергия. После се залавяше да успокои, да уталожии бездънния му апетит, а накрая — да промени същината му, да породи чувства, каквито Кансръл никога не би изпитал по своя воля. Жалост към животно в клопка. Уважение към жена. Умиротворение. Влагаше и последната си капчица сила. Хлъзгавите, жестоки съзнания се противят на промяната.

Кансръл не го признаваше, но според Файър любимият му опият бе тя да влиза в съзнанието му и да го изпълва с умиротворение. Той познаваше възбудата, но покоят беше нещо ново — състояние, което Кансръл явно не постигаше никога без помощта ѝ. Топлотата и нежността го достигаха рядко. Никога не ѝ отказваше да влиза в ума му. Доверяваше ѝ се, защото знаеше, че използва силата си само за добро и никога — за да вреди.

Забравяше единствено да вземе под внимание крехката граница между доброто и злото.

* * *

Днес мислите на Арчър се оказаха недостъпни. Той я изолираше. Не че имаше значение, защото тя никога не влизаше в съзнанието му,

за да го променя. Просто опипваше почвата, а в момента тя не я интересуваше. Не възнамеряваше да се извинява и да капитулира в неизбежната битка с него. Лесно щеше да намери в какво да го обвини. Високомерие, властност, инат.

Седяха около квадратна маса с Роен и неколцина от шпионите ѝ и обсъждаха стрелеца, нахлул в имението на Файър, мъжете, които бе убил и човека, когото Файър бе усетила в стаите на краля.

— Из горите бродят много шпиони и много стрелци — констатира главният шпионин на Роен, — ала малцина са ловки като твоя загадъчен стрелец. Лорд Джентиан и лорд Майдог са събрали цели полкове стрелци, а някои от най-умелите стрелци в кралството са наемници на контрабандистите.

Да, Файър помнеше. Кътър, контрабандистът на животни, често се перчеше със стрелците си. Благодарение на тях залавяше стоката си — със стрели, намазани с приспиваща отрова.

— Сред пикийците също има прилични стрелци — обади се друг от хората на Роен. — Ние ги смятаме за простовато племе, способно само да строи лодки, да лови риба в морето и от време на време да плякосва някой пограничен град, но те следят политиката в кралството ни. Не са глупави и не са на страната на краля. През последните трийсет години обедняха заради нашите данъци и търговски закони.

— Наскоро сестрата на Майдог се омъжи за пикиец — вметна Роен. — Корабоплавател, който кръстосва Източните морета. Смятаме, че напоследък Майдог наема пикийци в армията си.

Лошата новина стъписа Файър.

— Голяма ли е войската на Майдог? — попита тя.

— Все още е по-малка от кралската — отвърна твърдо Роен. — Майдог ме уведоми, че има двайсет и пет хиляди войници, но нашите шпиони в замъка му на североизток докладват за около двайсет хиляди. Само пешаците в четирите полка на Бриган са толкова, а помощните войски наброяват пет хиляди.

— А Джентиан?

— Не сме сигурни. Предполагаме, че войниците му са около десет хиляди. Всички живеят в пещери под Крилатата река до имението му.

— Колкото и да са войниците им — намеси се главният шпионин, — всички имат стрелци и шпиони. Твоят стрелец може да работи за кого ли не. Ако ни оставите лъка и стрелата, ще изключим някои възможности или поне ще определим откъде се снабдява със снаряжение. Но не се обнадеждавайте. Не ни давате кой знае какви насоки.

— Мъжът, убит в клетките ти, онзи, когото наричате браконiera... Не долови ли намеренията му, Файър? — попита Роен.

— Умът му беше празен — отговори Файър. — Не усетих нито лоши, нито почтени подбуди. Създаваше усещане, че е глупак, нечие оръдие.

— А мъжът в стаите на краля? И той ли беше такъв? — поинтересува се Роен.

— Не. Нищо чудно да е работел за друго, но умът му бе целенасочен и изпълнен с угризения. Тревожеше се за себе си.

— Наш намерил вещите си разхвърляни — уточни Роен, — не липсва обаче нищо. Чудим се дали човекът не е търсил няколко писма. За щастие ги съхранявах аз, докато Наш го нямаше. Дали е бил шпионин? И чий? Ще го познаеш ли, ако пак го срещнеш?

— Да — кимна Файър. — Не смятам, че в момента е в замъка. Сигурно се е възползвал от отпътуването на Трети полк, за да си тръгне незабелязано.

— Изгубихме един ден — отбеляза главният шпионин. — Вчера трябваше да го открием с твоя помощ и да го разпитаем.

В този момент Файър си припомни, че макар да не я поглежда, Арчър ѝ е приятел.

— Лейди Файър се нуждаеше от почивка — намеси се рязко той, — а и тя не е инструмент на ваше разположение.

Роен забарабани с пръсти по масата, вгълбена в собствените си мисли.

— Заобиколени сме от врагове — отрони мрачно тя. — Майдог, Джентиан, контрабандистите, пикийците. Хората им слухтят, за да научат плановете на Бриган, примамват съюзниците ни, кроят как да отстранят Наш, Бриган, близнаците, дори мен — поклати глава тя. — Ние също пресмятаме числеността на армиите им и числеността на армиите на съюзниците им. Гадаем кога ще нападнат. Крадем шпионите им и ги вербуваме да работят за нас. Не знаем кому да се

доверим. Някой ден ще дойде пратеник да ми съобщи, че синовете ми са мъртви.

Кралицата говореше безстрастно, не за да предизвика съчувствие, а за да изложи фактите.

— Нуждаем се от теб, Файър — добави тя. — Не ме поглеждай уплашено! Не искам да променям мислите на хората, а да се възползвам от изострените ти възприятия.

Думите на Роен несъмнено бяха искрени. Но в разклатеното кралство скромните очаквания рано или късно щяха да прераснат в големи. Главата на Файър затуптя така, сякаш ще се пръсне от болка. Очите ѝ се насочиха към Арчър, който отбягна погледа ѝ, намръщи се на масата и бързо смени темата.

— Ще ми дадете ли още войници, кралице?

— Нямам право да ти откажа, след като вчера Файър им спаси живота — отвърна Роен. — Бриган ми остави десет дузини войници от Трети полк. Ти ще вземеш осем от моите стражи, които се биха в Грей Хейвън.

— Бих предпочел осем от Трети полк — възрази Арчър.

— Моите стражи са от кралската армия — обясни Роен. — Обучени са от Бриган и, естествено, вече са предани на твоята дама, Арчър.

Преданост не бе най-точната дума. Войниците, притекли се на помощ на Грей Хейвън, изпитваха към Файър по-скоро благоговение. Именно затова, разбира се, Арчър не ги искаше. Днес неколцина от тях дойдоха при нея, паднаха на колене, целунаха ѝ ръката и се заклеха да я защитават.

— Добре — промърмори мрачно Арчър, усмирен донякъде от факта, че Роен нарече Файър негова дама. Файър прибави инфантилност към нещата, в които щеше да го обвини, когато разправията помежду им избухне.

— Да обсъдим още веднъж случая — предложи главният шпионин. — Всички нападения, до най-дребната подробност. Лейди Файър? Започнете от раняването ви в гората.

* * *

Арчър най-сетне ѝ проговори — цяла седмица по-късно, когато крилатите чудовища и голяма част от болестите ѝ си отидоха. Скоро щяха да отпътуват. Седяха до масата в дневната на Роен и я чакаха за вечеря.

— Додея ми вече от мълчанието ти — възнегодува Арчър.

Файър едва сдържа напушилия я смях. Забеляза двамата прислужници до вратата с уж безизразни лица, но развълнувано предвкусващи клюките, които ще отнесат в кухнята.

— Арчър, ти се преструваш, че не съществувам — напомни му тя.

Арчър сви рамене. Облегна се назад и я изгледа предизвикателно.

— Как да ти вярвам от сега нататък? Винаги ще съм нащрек за поредната проява на героична лудост.

Имаше подготвен отговор, но не биваше да го изрича гласно. Приведе се напред и го погледна право в очите. *Не е първото безумие, което върша за това кралство. Знаеш истината и не бива да се изненадваш. Брокър няма да се учуди, когато му разкажем какво съм направила.*

След миг очите му се отклониха от нейните. Пръстите му понаместиха вилиците върху масата.

— Искане ми се да не беше толкова смела.

Нямаше отговор за това. Понякога я обземаше отчаяние и известна лудост, но не беше смела.

— Явно си решила да ме оставиш да живея на този свят без сърцето си — укори я Арчър. — Едва не го направи.

Тя погледна приятеля си. Играеше си с ресните на покривката, отбягваше очите ѝ, говореше нехайно и се опитваше да си придаде вид, че споменава нещо маловажно — уговорка, да речем, която е забравила и му е създала неудобство.

Протегна му ръка.

— Хайде да се помирим, Арчър.

В този момент в стаята влезе Роен и седна на стола между тях. Присви очи и изгледа недоволен Арчър.

— Арчър, остана ли момиче в замъка ми, което да не е топлоило постелята ти? Споменах, че си тръгваш, и две от тях се хванаха за гушите, а трета се разплака сърцераздирателно. Не мога да повярвам.

Как успя за девет дни! — Забеляза протегнатата ръка на Файър. — Прекъснах ли ви?

Арчър се втренчи в масата. Пръстите му се плъзгаха по ръба на чашата, мислите му очевидно се рееха другаде. Въздъхна, впил очи в чинията си.

— Да се помирим, Арчър — повтори Файър.

— Добре — промърмори неохотно той и пое ръката ѝ. — Помиряваме се, защото войната е непоносима.

— В цял Делс няма по-странни отношения от вашите — изсумтя Роен.

— Не приема да се омъжи за мен — подсмихна се Арчър.

— Недоумявам какво я спира. Да не би да ти отказва, защото раздаваш прекалено щедро любовта си?

— Ще се омъжиш ли за мен, Файър, ако обещаю да спя само в твоето легло?

Знаеше отговора, но си струваше да опресни паметта му.

— Не, защото леглото ми ще отеснее.

Арчър се засмя и целуна ръката ѝ. После я пусна церемониално и Файър посегна към ножа и вилицата си с усмивка. Клатейки смаяно глава, Роен се обърна да вземе бележката, която един прислужник ѝ подаде.

— О! — намръщи се тя. — Добре е, че си тръгвате. Лорд Майдог и лейди Мургда пътуват насам.

— Насам ли? — удиви се Файър. — Ще дойдат тук?

— Да, ще ме посетят.

— Нима си гостувате?

— О, фарс е, разбира се — махна изморено с ръка Роен. — Показват ми, че не се страхуват от кралското семейство, а ние се преструваме, че сме готови да водим диалог. Идват и аз съм принудена да ги приема, защото откажа ли, ще го изтълкуват като вражески жест и повод да се върнат с армията си. Седим на една маса, пием вино, те ми задават безочливи въпроси за Наш, Бриган и близнаците, на които не отговарям. Споделят ми тайни, които шпионите им уж разкрили за Джентиан. Сведенията им или вече са ми известни, или са изфабрикувани. Набеждават Джентиан за най-върлия враг на краля. Подхвърлят, че Наш трябва да се съюзи с Майдог срещу Джентиан. Аз се преструвам, че идеята ми допада и предлагам на Майдог да предаде

армията си на Бриган като знак за преданост. Майдог отказва. Решаваме, че сме в безизходно положение и Майдог и Мургда си тръгват, озъртайки се любопитно.

Арчър сбърчи скептично вежди.

— Не е ли прекалено рисковано? За всички?

— Идват в подходящ момент. Бриган ми остави много войници. Когато са тук, сме заобиколени от въоръжена до зъби охрана. От страх да не загинем до един, никой не би се осмелил да нападне. В безопасност съм, доколкото е възможно. Но... — добави Роен със сериозно изражение — държа да заминете утре призори. Не искам да се срещате с тях, Арчър. С Брокър не бива да се замесвате в абсурдите на Майдог. И не желая да виждат Файър.

* * *

Почти успяха, Файър, Арчър и войниците им се бяха отдалечили от замъка на Роен и тъкмо се канеха да свърнат по друг път, когато групата от север се появи срещу тях. Двайсет страховити войници — избрани, защото приличат на пирати с изпочупени зъби и белези. Някои бяха едри и с бледи лица. Пикийци? И грубовати мъж и жена с излъчване на зимна вихрушка. Очевидно брат и сестра — набити, с тънки устни и ледени очи, които огледаха Арчър и стражите му и накрая се заковаха с искрено и неприкрито удивление върху Файър.

Братът и сестрата се спогледаха и си кимнаха мълчаливо.

— Хайде! — прошепна ѝ Арчър и махна на войниците си да продължат напред.

Разминаха се с лорд Майдог, без дори да се поздравят.

Необяснимо потресена, Файър докосна врата на Смол и го погали по гривата. Лордът и сестра му досега бяха само имена, точка върху делсийската карта и неизвестен брой войници. Сега бяха истински, живи и студени.

Не ѝ хареса как се спогледаха, когато я видяха. Не ѝ допаднаха и пронизващите им очи, втренчени в гърба ѝ, докато Смол я отнасяше напред.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Случи се отново — няколко дни след завръщането им у дома в гората на Арчър пак нахлу непознат. Войниците го доведоха и Файър отново усети мъглата, забулила мислите на браконiera. Преди да успее да обмисли дали и как да използва силата си, за да изтръгне информация от него, една стрела влетя през отворения прозорец право в стаята на стражите и улучи браконiera между лопатките. Арчър се хвърли върху Файър и я събори на пода. Непознатият се олюля и падна до нея. Струйка кръв се процеди от ъгълчето на устата му. Празното му съзнание се превърна в абсолютна пустош. Арчър крещеше заповеди, войниците я настъпваха по косата, а тя лежеше на пода и се опитваше да намери съзнанието на стрелеца.

Усети го бегло, отдалеч. Помъчи се да влезе в мислите му, но един ботуш се стовари върху пръста на ръката ѝ и заслепяващата болка я разсея. Когато пробва отново да го намери, той бе изчезнал.

Избяга на запад към горите на Трилинг, предаде тя мислено на Арчър, защото нямаше дъх да говори. И умът му е замъглен като на другите.

Пръстът ѝ — безименният на лявата ръка — не беше счупен, но едва го движеше. Отложи за ден-два свиренето на арфа и флейта, ала отказа да се щади и от цигулката. Бяха разделени отдавна и инструментът ѝ липсваше. Опитваше се да не мисли за болката, защото при всеки пристъп на болка я връхлиташе и пристъп на гняв. До гуша ѝ дойде да я нараняват.

Един ден седеше в стаята си и свиреше, пренебрегнала стенанията на мускулите си, съсредоточена върху грешките си, върху местата, където слухът ѝ долавяше мелодията, но пръстите ѝ още не я проумяваха.

Беше песен за танци, но нещо в настроението ѝ днес забавяше темпото и откриваше тъжни нотки. Накрая премина на друга песен — наистина тъжна и цигулката ѝ изплака на един дъх чувството.

Файър спря да свири и я остави в скута си. Втренчи се в нея, после я притисна до гърдите си като бебе, питайки се какво ѝ става.

В съзнанието ѝ изплува образът на Кансъръл в момента, когато ѝ подаряваше цигулката. „Казаха ми, че звучи добре, скъпа.“ С тези думи той ѝ я подаде небрежно, все едно е глупава дрънкулка, а не му е струвала цяло състояние, Файър я взе. Веднага оцени красотата ѝ, но истинската ѝ стойност зависеше от тона и чувството — знаеше го, Кансъръл обаче не бе в състояние да го проумее, Файър прокара лъка по струните. Цигулката откликна веднага на докосването, проговори ѝ с глас, който тя разбра и разпозна.

Нов приятел в живота ѝ.

Не успя да скрие радостта си от Кансъръл. Той също се развесели.

— Удивителна си, Файър! Винаги ме изненадваш. Най-щастлив съм, когато ти доставям удоволствие. Не е ли странно? — засмя се той. — Наистина ли ти харесва, скъпа?

Файър седеше на стол в стаята си, прегърнала цигулката. Насили се да погледне към прозорците и стените и да се върне в настоящето. Светлината помръкваше. Арчър щеше да се върне скоро от полето, където помагаше при оранта. Навярно щеше да донесе новини дали са намерили стрелеца. А Брокър сигурно бе получил писмо от Роен с вести за Майдог, Мургда, Джентиан, Бриган и Наш.

Тя взе лъка и колчана си, отърси се от спомените като от опадали косми, излезе от къщата и тръгна да търси Арчър и Брокър.

Нямаше новини. Нямаше и писма.

Месечното ѝ кървене отмина с всички свързани с него болки и неудобства. После отмина още едно. Така отбелязваше времето. Всички в дома и, в имението на Арчър и в града знаеха защо я съпровожда цял отряд войници. Кървенето ѝ беше публично събитие и всяко ѝ подсказваше, че седмиците изтичат. Лятото приближаваше. Земеделците се молеха картофите и морковите да се вкоренят в скалистата земя.

Уроците ѝ продължаваха както обикновено.

— Спрете! Умолявам ви! — възкликна тя един ден в имението на Трилинг, прекъсвайки оглушителната шумотевица от флейти и рогове. — Да започнем отново от началото на страницата. И, Тротър, опитай

се да не духаш толкова силно — обърна се тя към най-голямото момче. — Така пищенето ще секне, гарантирам ти. Разбра ли? Готови ли сте?

Ентусиазираната врява избухна отново. Обичаше децата. Децата бяха една от малкото ѝ радости дори когато враждуваха помежду си; дори когато си въобразяваха, че крият нещо от нея — нехайството си, а в някои случаи таланта си. Децата бяха умни и сговорчиви. Времето и търпението им вдъхваха сили и те спираха да се страхуват от нея или да ѝ се възхищават твърде много. А страховете им ѝ бяха познати и скъпи.

Но, помисли си тя, все пак в края на деня се разделяме. Те не са мои деца. Друг ги храни и им разказва приказки. Аз няма да имам деца. Затворник съм в този град, където нищо не се случва. Толкова съм изнервена, че ми иде да грабна ужасната флейта на Ренър и да му я счупя в главата.

Тя докосна главата си и си пое дълбоко дъх. Погрижи се вторият син на Трилинг да не долови чувствата ѝ.

Трябва да се успокоя, помисли си. Какво всъщност чакам? Ново убийство в горите? Да ме посетят Майдог, Мургда и пиратите им? Глутница чудовищни вълци да ми устроят засада?

Не бива да искам да се случи нещо. Защото наистина ще се случи и тогава ще ми се иска да не се е случвало.

На другия ден вървеше по пътеката от нейната къща до имението на Арчър, праметнала на гръб колчана и стиснала лъка в ръка. От задната тераса на Арчър ѝ подвикна един от стражите му:

— Искате ли да посвирим, лейди Файър?

Беше Крел — войникът, когото заблуди онази нощ, след като не успя да се покатери по дървото до прозореца на спалнята си. Той умееше да свири майсторски на флейта и сега ѝ предлагаше спасение от безпокойствата.

— Да, разбира се! — зарадва се тя. — Ще отида да си донеса цигулката.

Свиренето с Крел бе винаги игра. Редуваха се — Файър на цигулката, а Крел на флейтата. Всеки измисляше мелодия, за да предизвика другия да я подхване. Постепенно темпото се ускоряваше и накрая съумяваха да спазват ритъма, впрягайки цялото си внимание и

умения. Заслужаваха публика и днес Брокър и неколцина войници застанаха покрай задната тераса да се насладят на представлението.

Файър бе в настроение да подложи техниката си на изпитание — за щастие, понеже Крел свиреше, сякаш е решил да я накара да си скъса струните. Пръстите ѝ летяха, цигулката ѝ беше цял оркестър и всяка благозвучна нота я изпълваше със задоволство. Учуди я познатата лекота в гърдите и осъзна, че се смее.

Напълно съсредоточена, едва след известно време забеляза странното изражение, изписало се по лицето на Брокър, който я слушаше, барабанейки с пръсти по ръкохватките на стола си. Очите му се насочиха някъде зад Файър и надясно, към задния вход на къщата, Файър се досети, че някой е застанал там, някой, когото Брокър наблюдава стъписано.

И после всичко се случи отведнъж. Лъкът се отдели с писък от цигулката, Файър позна съзнанието пред прага и се извърна рязко. Втренчи се в принц Бриган, облегнат върху рамката на вратата.

Бързата флейта на Крел замлъкна зад нея. Войниците край терасата прочистиха гърло и застанаха мирно, забелязали командира си. Той се отдръпна от вратата и понечи да заговори.

Файър се обърна, втурна се по стъпалата на терасата и побягна по пътеката.

Щом се отдалечи, забави ход и спря. Облегна се задъхано на скалата край пътя. Цигулката ѝ се удари в камъка с остър и неблагозвучен протестен вик. Стражът Товат — мъжът с оранжевата коса и силния ум — дотича при нея.

— Простете, милейди, но си забравихте оръжието. Зле ли ви е, милейди?

Тя опря чело о скалата и възкликна:

— Леле! — защото той беше прав: побягна не само като подплашено пиле, но невъоръжена. — Защо е дошъл тук? — попита тя Товат, все тъй притиснала чело, лък и цигулка в скалата. — Какво иска?

— Не разбрах — отговори Товат. — Да се върна ли? Трябва ли ви помощ, милейди? Да ви изпратя ли лечителя?

Файър се съмняваше, че Бриган е от хората, които се отбиват при приятелите си на сладки приказки. А и рядко пътуваше сам. Тя затвори очи и умът ѝ се пресегна над възвишенията. Усети армията му, но само

двайсетина войници бяха наблизно. Пред входа на нейната къща, не пред Арчървата.

Въздъхна, опряла устни о скалата. Изправи се, намести шала върху косите си и пъхна цигулката и лъка под мишница. Обърна се към своята къща.

— Хайде, Товат. Скоро ще разберем, защото той е дошъл за мен.

Войниците пред вратата ѝ не приличаха на стражите на Роен и на Арчър, които ѝ се възхищаваха и ѝ се доверяваха. Бяха обикновени войници и когато я забелязаха с Товат, тя усети палитра от обичайните чувства. Желание, удивление, недоверие. И недостъпност. Тези мъже умееха да защитават съзнанията си — по-добре, отколкото може да се очаква от случайно сборище. Бриган явно ги бе подбрал изрично или ги бе предупредил да внимават.

Тя се поправи мислено. Не всички бяха мъже. Трима имаха дълги, прибрани на тила коси и женски лица и чувства. Тя изостри сетивата си. Петима мъже, но оценяваха красотата ѝ някак отвлечено. Запита се обнадеждено дали не са мъже, които не желаят жени.

Спря пред тях. Всички я зяпнаха.

— Добре дошли, войници — поздрави ги. — Ще влезете ли вътре да подвиете крак?

Една от жените — висока, с лешникови очи и звънлив глас — отвърна:

— Заповядаха ни да чакаме отвън, докато командирът ни се върне от къщата на лорд Арчър, милейди.

— Добре — кимна Файър, облекчена донякъде, че не са им заповядали да я заловят и да я напъхат в платнен чувал. Махна на Товат да я последва и ги заобиколи, за да стигне до вратата. Хрумна ѝ нещо и се обърна отново към жената: — Ти ли командваш?

— Да, милейди, докато командирът се върне.

Файър се пресегна отново към съзнанията на войниците, любопитна как приемат факта, че Бриган ги е поставил под командването на жена. Търсеше неодобрение, завист, раздражение. Не долови нищо подобно.

Това наистина не бяха обикновени войници. Не разбираше подбудите му, но Бриган не ги бе избирал случайно.

Файър влезе вътре с Товат и затвори вратата.

По време на концерта на терасата Арчър бе в града, ала се върна скоро след това. Не след дълго Бриган се появи пред прага ѝ, придружен от Брокър и Арчър.

Донъл покани тримата мъже в дневната. За да прикрие смущението си и да им покаже, че не възнамерява да побегне към гората, Файър каза бързо:

— Принце, войниците ти са добре дошли в дома ми, ако искат да поседнат и да пийнат нещо.

— Благодаря, милейди — отвърна безизразно той, — но няма да се бавя.

Арчър изглеждаше развълнуван и на Файър не ѝ трябваша необичайни умствени сили да го забележи. Тя подкани Бриган и Арчър да седнат, те обаче останаха прави.

— Милейди, идвам от името на краля — подхвана Бриган.

Не я гледаше в лицето, докато говореше; очите му обхождаха пространството около нея, ала я отбягваха. Тя го прие като покана да го наблюдава съсредоточено, защото съзнанието му бе толкова добре защитено, че не издаваше нищо.

Принцът бе въоръжен само с лък и сабя, над тъмните му дрехи за езда нямаше ризница. Беше гладко избръснат. По-нисък от Арчър, но по-висок, отколкото го помнеше. Излъчваше равнодушие; тъмни коси обрамчваха строгото му лице със свъсени вежди. Очевидно отказваше да я погледне и не подсказваше с нищо защо е дошъл, Файър забеляза малък белег върху дясната му вежда — тънък и извит. Приличаше на белезите по врата и раменете и. Едва бе спасил окото си от крилато чудовище. Друг белег прорязваше брадичката му — от нож или меч.

Предположи, че командирът на кралската армия има толкова белези, колкото има и тя — човекът — чудовище.

— Преди три седмици в двореца — заговори Бриган — са заловили непознат мъж да тършува из стаите на краля. Кралят те моли да дойдеш в Кралския град и да се срещнеш със затворника. Искане да му кажеш дали е същият, който си усетила в стаите на краля в замъка на майка ни.

Кралския град. Родното ѝ място. Мястото, където майка ѝ бе живяла и умряла. Прелестният град над морето, който щеше да бъде погубен или спасен в предстоящата война. Беше виждала Кралския

град само във въображението си. За пръв път ѝ предлагаша да отиде и да го види наяве.

Принуди разума си да обмисли сериозно въпроса, макар сърцето ѝ вече да бе решило. В Кралския град щеше да срещне много врагове и прекалено много мъже, които я намират за твърде привлекателна. Щяха да я наблюдават втрещено и да се нахвърлят върху нея. Не биваше нито за миг да смъква мислената си защита. Кралят щеше да я пожелае. Той и съветниците му щяха да се полакомят да използват силите ѝ срещу затворниците и враговете си, срещу всеки от стотиците, които не им вдъхват доверие.

И се налагаше да пътува с този груб мъж, който не я харесва, и с всичките му безочливи войници.

— Кралят моли ли, или ми заповядва? — попита Файър.

Бриган се втренчи в пода с хладно изражение.

— Заповядва ви, милейди, но аз няма да ви принудя да изпълните заповедта му.

На брата явно му позволяваха да не се подчинява безропотно на краля. Или пък Бриган бе готов да наруши разпореждането, за да не я заведе при слабохарактерния си брат.

— Ако кралят очаква да използва силата ми срещу пленниците си, ще остане разочарован — отбеляза Файър.

Бриган стисна десницата си в юмрук — издайническо нетърпение или гняв. Погледна я за миг и веднага отклони очи.

— Кралят едва ли е способен да те принуди да направиш нещо против волята си.

Файър разбра — принцът смяташе, че тя е в състояние да контролира краля. Лицето ѝ пламна, но тя вирна брадичка и отсече:

— Ще отида.

Арчър се задави от яд. Преди да успее да проговори, тя се обърна към него и го погледна в очите. *Не се карай с мен пред брата на краля. Не нарушавай мирния ни договор.*

— Не го нарушавам аз — намръщи ѝ се той.

Брокър бе свикнал, но как ли изглеждаха на Бриган, втречени един в друг, вкопчени в едностранчив спор. *Няма да ти позволя да ме поставяш в неудобно положение.*

Арчър вдиша дълбоко през зъби, сякаш съска, обърна се и излезе, затръшвайки вратата. В стаята се възцари неловко мълчание.

Файър намести шала върху косите си и се обърна към Бриган.

— Ще ни простиш ли тази волност?

— Разбира се — сивите му очи не трепнаха.

— Как ще я опазиш по пътя, командире? — попита тихо Брокър.

Бриган го погледна, седна и се облакът на колене. Преобрази се до неузнаваемост. Успокои се и се превърна в олицетворение на уважението — млад военачалник пред мъж, който може да му бъде наставник.

— Ще яздим до Кралския град с целия Първи полк. Войниците лагеруват на запад от тук.

— Не ме разбра, синко — усмихна се Брокър. — Как ще я опазиш от Първи полк? Пет хиляди мъже са. Все някой ще поиска да я нарани.

Бриган кимна.

— Избрал съм лично стража от двацет войници, на които се доверявам да я охраняват.

Файър скръсти ръце и прехапа устни.

— Не е необходимо да ме охраняват. Мога да се защитавам и сама.

— Не се съмнявам, милейди — съгласи се тихо Бриган, впил очи в дланите си, — но ако ще яздиш с нас, така или иначе ще имаш охрана. Длъжен съм да осигуря стража на всяка цивилна жена, щом ще пътува три седмици в компанията на пет хиляди мъже. Надявам се да ме разбереш.

Пропусна да спомене, че тя е чудовище, предизвикващо лоши помисли. Ядът ѝ поотшумя и наистина проумя. Никога не се бе изправяла срещу пет хиляди мъже.

— Разбирам те — кимна и седна.

Брокър се разкикоти.

— Де да беше тук Арчър да види силата на разумните доводи!

Файър изсумтя. Арчър нямаше да сметне, че разумните доводи са я убедили да приеме охраната. Щеше да реши, че е запленена от някой от стражите — най-красивия, естествено.

Тя стана с думите:

— Ще си събера багажа. Помоли Донъл да подготви Смол.

Бриган също се изправи — отново с неразгадаемо, равнодушно лице.

— Добре, милейди.

— Ще я почакаш ли тук с мен, командире? — обади се Брокър.
— Искам да ти кажа това-онова.

Файър погледна изпитателно Брокър. *Какво ще му кажеш?*

Опитният Брокър не се подведе да ѝ отговори гласно. Съзнанието му, чисто и силно, ѝ подсказа със съвършена точност какво чувства, все едно ѝ говори. *Искам да обсъдим военната му стратегия, обясни ѝ мислено той.*

Успокоена, Файър ги остави насаме.

Арчър седеше на стол до стената в спалнята ѝ. Нямахше право да влиза в стаята ѝ без позволение, но тя му прости волността. Той носеше отговорност за имението и за нивите си. Нямахше как да тръгне толкова ненадейно с нея. Предстоеше им дълга раздяла — почти шест седмици бе пътят дотам и обратно, и повече, ако Файър се застоеше в Кралския град.

Когато навърши четиринайсет, Брокър я попита доколко е способна да влияе върху съзнанието на Кансъръл. Тогава Арчър я защити:

— Нямаш ли сърце, татко? Той ѝ е баща. Не усложнявай допълнително отношенията им.

— Само се интересувам — уточни Брокър — дали е в състояние да промени поведението му, дали може да пренасочи стремежите му.

— Любопитството ти очевидно не е безобидно.

— Неизбежно е, колкото и да ми се иска да не е.

— Все едно! Остави я на мира — възнегодува пламенно Арчър и Брокър наистина я остави на мира, поне временно.

Закрилата на Арчър сигурно щеше да ѝ липсва. Не че се чувстваше безпомощна, просто бе свикнала да я защитава.

Извади кожените си торби от купчината в дъното на дрешника и ги напълни с бельо и дрехи за езда. Нямахше смисъл да взема рокли. Никой не забелязваше как е облечена, а и след три седмици в торбите роклите и без друго щяха да заприличат на дрипи.

— Ще зарежеш учениците си ей така? — обади се Арчър, скръстил ръце.

Тя се обърна с гръб към него, уж търси цигулката, и се усмихна. Арчър за пръв път проявяваше загриженост за учениците ѝ.

— Много бързо реши да заминеш — добави той.

Отговори му простичко; за нея обяснението бе очевидно.

— Не съм виждала Кралския град.

— Не е чак толкова забележителен.

Би желала да реши сама. Тя затършува мълчаливо из купчините, струпани върху леглото.

— Не си стъпвала на по-опасно място — предупреди я той. — Баща ти те доведе тук, защото там не си била в безопасност.

Тя намери калъфа на цигулката и го раздруса да провери дали инструментът е вътре. Остави го до пътните торби.

— Значи според теб, Арчър, трябва да живея като пленник, за да оцелея? Но аз не искам да се крия в залостена стая със затворени прозорци. Това не е живот.

Той прокара палец по перото на стрелата в колчана до него. Взираше се намръщен в пода, подпрял брадичка с юмрук.

— Ще се влюбиш в краля.

Тя седна в края на леглото, погледна го и се усмихна.

— Няма как да се влюбя в краля. Той е слабохарактерен и прекалява с виното.

Той се втренчи в нея.

— Е, и? Аз съм ревнив и спя с много жени.

Файър се усмихна по-широко.

— За твое щастие се влюбих в теб, преди да станеш такъв.

— Но не ме обичаш, колкото те обичам аз — обвини я той. — Затова станах такъв.

Тежки думи, изречени от приятел, за когото бе готова да даде живота си. Още по-тежки преди дългата раздяла. Тя се изправи и се обърна с гръб към него. *Любовта не се мери така, отвърна му мислено. Дори да нося вина за чувствата ти, не е справедливо да ме обвиняваш за начина, по който си избрал да се държиш.*

— Съжалявам. Права си. Прости ми, Файър.

Тя му прости отново — охотно, защото знаеше колко бързо пламва и угасва гневът му и колко щедро сърце се крие зад него. Спря обаче до прошката. Досещаше се какво иска Арчър — тук, в спалнята ѝ, преди да се сбогуват, но нямаше да му го даде.

Навремето ѝ беше лесно да го приема в леглото си; до неотдавна беше съвсем просто. После някак си равновесието помежду им се наруши. Предложения за брак, любовни терзания... Все по-често полесният избор бе да казва „не“.

Щеше да му отговори нежно. Обърна се към него и протегна ръка. Той стана и се приближи до нея.

— Трябва да се преоблека в дрехи за езда и да си стегна багажа. Ще се сбогуваме сега. Ти слез и кажи на принца, че идвам.

Той се втренчи в обувките си, после в лицето ѝ. Разбра я. Смъкна шала от главата ѝ и косите ѝ се спуснаха по раменете. Той ги събра в ръка, приведе се към тях и ги целуна. Прегърна я и я целуна по врата и по устните така, че тялото закопня разумът ѝ да не е такъв скъперник. Накрая се отдръпна и тръгна към вратата с посърнало лице.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тя се страхуваше да не би войската да се движи прекалено бързо и всичките пет хиляди войници да трябва да забавят ход заради нея. Армията наистина се придвижваше бързо, когато теренът бе достатъчно равен, но през повечето време напредваха с по-умерено темпо — отчасти заради тесните тунели и донякъде заради самата природа на войската, търсеца неприятностите, които другите пътници се надяват да избегнат.

Първи полк бе чудо на организацията — подвижна база, съставена от части, разделени на свой ред на малки отряди. Периодично те се отделяха от колоната, препускаха нанякъде, изчезваха в пещери и по горски пътеки и след време се появяваха отново. Съгледвачите яздеха бързо най-отпред, а патрулите — отляво и отдясно. Пратениците им току се връщаха да докладват или в случай на неприятност — да изискат подкрепление. Понякога завърналите се войници бяха окървавени и насинени и Файър започна да разпознава зелените туники на лечителите, които им се притичваха на помощ.

Имаше и ловни отряди, и продоволствен отряд, който отговаряше за товарните коне и провизиите. Командните единици уведомяваха другите какво е разпоредил Бриган. Стрелците бдяха за хищници и чудовища, достатъчно глупави да хвърлят око на главната колона. Стражите на Файър също бяха отделен отряд. Издигаха бариера между нея и хилядите войници и ѝ помагаша за всичко, от което се нуждае — отначало то се състоеше главно от отговори, Файър недоумяваше защо половината армия винаги заминава или пристига.

— Някоя военна част проследява ли движението на другите? — попита тя началника на охраната, жената с лешниковите очи на име Муса.

Муса се засмя. Повечето въпроси на Файър я размиваха.

— Командирът ги следи, милейди. Наблюдавайте движението около знаменосеца — всяка единица, която заминава или пристига, докладва първо на командира.

Всъщност Файър наблюдаваше знаменосеца — и коня му — с дълбоко съчувствие, защото те язدهа два пъти повече от останалите войници. Единствената задача на знаменосеца бе да не се отдалечава от командира, та всички да го виждат, а командирът непрекъснато препускаше напред-назад. Файър предполагаше, че изпълнява важни стратегически ходове, каквото и да означава това. Знаменосецът — несъмнено добър ездач — го следваше навсякъде.

Когато зърна отблизо принца и знаменосеца, Файър се поправи за пореден път — знаменосецът бе добра ездачка.

— Муса, колко жени има в Първи полк?

— Около петстотин, милейди. Във всички полкове и в подкрепленията са към две хиляди и петстотин.

— Къде са подкрепленията, докато полковете са в движение?

— В крепостите и сигналните кули из кралството, милейди. Сред командирите на укрепленията има и жени.

Две хиляди и петстотин жени, решили доброволно да живеят на гърба на конете, да се бият, да се хранят, обличат и спят сред пълчища мъже. Защо са избрали такъв живот? Дали защото по природа са буйни и свирепи, каквито явно бяха някои от мъжете. Видя го с очите си.

Когато с антуража ѝ излязоха от гората на Трилинг на скалистото плато, където лагеруваше армията, двамина се сбиха за нея. Схватката бе кратка и ожесточена. Освирепели при вида ѝ и несъгласни по някакъв въпрос (дали за честта ѝ, или за съответните им шансове?), войниците размахаха юмруци, чу се хрущене от счупени носове, шурна кръв. Бриган скочи от коня и се спусна между тях, следван от трима от стражите на Файър. Преди Файър да осъзнае какво става, Бриган и стражите разделиха побойниците и с една властна дума Бриган сложи край на схватката:

— Достатъчно!

Файър не отлепяше очи от врата на Смол. Галеше го по гривата и не поглеждаше към никого, докато не долови разкаяние в ума на побойниците. Тогава си позволи да погледне изненадано сведените им глави и печалните им лица. От разранените им устни и носове се стичаше кръв, ала те я бяха забравили, Файър усети ясно как срамът от командира я е изтрил от мислите им.

Странно. Очите ѝ се стрелнаха любопитно към Бриган. Изражението му изглеждаше хладно, умът му — непристъпен.

Поговори тихо с войниците, без да я погледне нито веднъж.

Яхнаха отново конете и не след дълго командните единици разнесоха съобщението, че всяка разпра, свързана с лейди Файър, ще бъде наказвана с изключване от армията, отнемане на оръжието и изпращане у дома. От тихото подсвиркване и повдигнатите вежди на стражите Файър разбра, че наказанието е сурово за нищо и никаква кавга.

Не знаеше достатъчно за военния живот, та да си прави други заключения. Суровото наказание означаваше ли, че Бриган е безмилостен командир? Строгостта равнозначна ли е на жестокост? Върху жестокост ли се крепеше властта на Бриган над воините му?

И какво страшно има да те освободят от армията, когато назрява война? На Файър това ѝ изглеждаше по-скоро като спасение.

Сред морето от конници тя се чувстваше по-самотна от всякога. Представяше си как Арчър препуска из полята си, спира да поговори със земеделците, смее се, ругае неподатливата камениста земя на севера. Представяше си как Арчър и Брокър седат да вечерят без нея.

Когато войската най-сетне спря да пренощува, Файър настоя да се погрижи лично за коня си. Прегърна Смол и му зашепна, утешавайки се с досега му — единственото познато сърце сред тълпата от непознати.

Лагеруваха в гигантска пещера по средата на пътя между дома ѝ и крепостта на кралица Роен. Файър за пръв път виждаше такова подземие. Всъщност почти не го виждаше и сега в сумрачната светлина, процеждаща се през пролуките по тавана и стените. Слънцето залезе, пещерата потъна в мрак и Първи полк се превърна в сборище от сенки, танцуващи по полегатия каменен под.

Звучите в пещерата бяха плътни, мелодични. Командирът препусна навън с двеста войници и копитата на двеста коне отекнаха сякаш са две хиляди, а стъпките край нея ечаха подобно на камбани. Бриган замина още щом суетнята се уталожил — с неразгадаемо както винаги изражение. Петдесетчленен разузнавателен отряд не се бе завърнал навреме и командирът отиде да го търси.

Файър се чувстваше неспокойна. Немирните сенки на петте ѝ хиляди спътници я тревожеха. Стражите ги държаха на разстояние от

нея, но тя не успяваше да пропъди впечатления, които съзнанието ѝ събираше. Изтощаваше се да следи толкова много мисли. Повечето долавяха присъствието ѝ по някакъв начин — дори най-отдалечените от нея. Мнозина искаха нещо от нея. Някои се доближаваха прекалено.

— Обичам вкуса на чудовищата — просъска ѝ един със счупен на две места нос.

— Обичам те. Красива си — други трима или четирима разблъскаха стражите, за да я достигнат.

Преди да потегли, Бриган даде строги наставления на охраната ѝ — да настанят лейди Файър в палатка, макар другите войници да спяха под заслона на пещерата, и две жени да я придружават неотлъчно в нея.

— Нямам ли право на лично пространство? — поинтересува се тя, дочула заповедта на Бриган.

Командирът пое кожена ръкавица от млад мъж — оръженосеца му, предположи Файър — и я надяна.

— Не. Никакво.

Преди тя да отвори уста да възнеговува, Бриган нареди да му доведат коня. Последва мелодичен тропот на копита, който постепенно заглъхна.

В палатката я лъхна миризма на печено чудовище. Тя скръсти ръце и се опита да не наблюдава смръщено двете си придружителки чиито имена не помнеше. Развърза шала си. В присъствието на жените можеше поне да си отдъхне от тясната забрадка. Те не искаха нищо от нея; най-силното чувство, което долавяше у тях, бе отегчението.

Щом разбули косата си, отегчението им, разбира се, намаля. Втренчиха се любопитно в нея. Тя срещна предпазливо погледите им.

— Забравих имената ви. Съжалявам.

— Марго, милейди — каза жената с широкото, приятно лице.

— Мила, милейди — обади се другата — много млада, с крехко тяло и светла коса.

Муса, Марго и Мила. Файър едва се стърпя да не въздъхне. Вече разпознаваше излъчването на почти всеки от двадесетимата си стражи, но имената все още ѝ убягваха.

Не знаеше какво друго да каже, затова взе калъфа на цигулката. Отвори го и вдиша топлото ухание на полирано дърво. Дръпна една струна и акустиката, като трептене на камбанка под вода, съсредоточи разпилените ѝ мисли. Предното платнище на палатката бе вдигнато, а тя самата бе опъната в пещерна ниша под нисък, сводест таван с форма на черупка, Файър опря цигулката под брадичката си, прокара лъка по струните и засвири тихо.

Приспивната, кротка песен я успокои. Войската избледня и се стопи.

Тази нощ сънят не идваше, но нямаше смисъл да търси звездите. Дъждът се процеждаше през пролуките в тавана и се стичаше по стените към пода. Тази нощ небето беше черно. Но една среднощна буря навярно щеше да прогони съновиденията ѝ. Файър отметна завивките, намери си обувките и се плъзна край спящите силуети на Марго и Мила. Дръпна предното платнище на палатката.

Излезе внимателно навън, за да не се спъне в заспалите стражи, налягали около палатката ѝ като човешки вал. Четирима будуваха — Муса и трима мъже, чиито имена не помнеше. Играеха карти на светлината на свещ. По целия под на пещерата тук-там блещукаха свещи, Файър предположи, че почти всички отряди имат постови. Съжали войниците, бдящи пред пещерата под дъжда. И спасителния отряд на Бриган, и разузнавачите, които още не бяха се върнали.

Четиримата стражи сякаш се позамаяха при вида ѝ. Тя вдигна длан към косата си, спомнила си, че е забравила да я скрие.

Муса се окопоти.

— Тревожи ли ви нещо, милейди?

— Пещерата има ли отвор към небето? — попита Файър. — Искам да видя дъжда.

— Има — отвърна Муса.

— Ще ме заведеш ли?

Муса остави картите и започна да събужда стражите в най-отдалечения край на човешкия вал.

— Какво правиш? — прошепна Файър. — Не е необходимо! Остави ги да спят.

Муса обаче продължи да разтърсва рамене, докато не разбуди четирима. Нареди на двама от картоиграчите да стоят на пост, а на другите даде знак да си вземат оръжията.

Уморена, а вече и обзета от угризения, Файър се шмугна в палатката да си вземе шала, лъка и колчана. Върна се бързо при шестимата си въоръжени и сънени придружители. Муса Запаля свещи и им ги раздаде. Тихо, във върволица, седмината тръгнаха покрай стената на пещерата.

По тясна стръмна пътека се изкачиха към отворстие в планинската твърд. Файър не виждаше надалеч, но инстинктът я предупреждаваше да не се протяга навън и да стиска здраво ръба на скалата, която образуваше нещо като рамка от двете ѝ страни. Не искаше да падне.

Ноцта бе ветровита, влажна и студена. Разбираше, че е глупаво да се мокри, но попиваше с наслада дъжда и необузданата стихия на бурята, докато стражите се гушеха на завет и пазеха пламъците на свещите.

В ума ѝ изплува картина — приближаваха хора, конници. Много. От такова разстояние се затрудняваше да различи дали са две хиляди или две хиляди и петдесет, а и познаваше малцина. Съсредоточи се и реши, че усеща далеч повече от две хиляди. Бяха изморени, но не особено разтревожени. Търсачите явно бяха изпълнили задачата си.

— Командирът се връща — подвикна тя на стражите си. — Близо са. Мисля, че разузнавателният отряд е с него.

Никой не продума и тя се обърна към тях. Шест чифта очи се взираха в нея с различни оттенъци на смущение. Тя се скри от дъжда.

— Очаквах да се зарадвате да разберете — обясни по-тихо. — Но занапред ще премълчавам какво усещам, щом ви притеснявам.

— Не, добре е да ни предупреждавате, милейди — каза Муса.

— Добре ли е командирът, милейди? — попита един от мъжете.

Файър също си задаваше този въпрос, ала се затрудняваше да намери Бриган. Несъмнено беше там. Непроницаемото му съзнание навярно свидетелстваше за сила.

— Не знам със сигурност, но е невредим, предполагам.

В същия момент тропот на копита отекна из цялата пещера — през някаква пролука в планината под тях конниците влязоха в тунелите към лагера им.

Не след дълго, докато се спускаха надолу, Файър получи отговор на въпроса си. Усети командира да върви по пътеката към тях и спря рязко. Стражът зад нея прошепна нещо пиперливо, отдръпвайки назад свещта, за да не подпали шала ѝ.

— Има ли друг път към пещерата? — попита трескаво тя, досети се за отговора и потръпна унизено от собствената си проява на малодушие.

— Не, милейди — отвърна Муса, уловила дръжката на сабята си. — Усещате ли нещо пред нас?

— Не — поклати окаяно глава Файър. — Само командира.

Дошъл е да скастри дивото и безотговорно чудовище.

От сега нататък щеше да я води на верига.

След няколко минути той се появи срещу тях със свещ в ръка. Спря пред тях, кимна на войниците да застанат свободно и заговори тихо на Муса. Открили разузнавателния отряд. Всички били невредими. Натъкнали се на разбойническа шайка. Противниците им били двойно повече от тях.

Надвили ги, но се заблудили в тъмното. Раните им били незначителни. За десет минути всички щели да заспят.

— Надявам се и вие да поспите, командире — каза Муса.

Неочаквано Бриган се усмихна. Отстъпи встрани да им направи път и за миг срещна погледа на Файър. Очите му бяха изморени. По лицето му беше набола брада. Изглеждаше изтощен до краен предел.

И очевидно не идваше да я залови, Файър и придружителите ѝ го подминаха, а той се обърна и продължи напред по стръмния тунел.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Файър се събуди схваната от вчерашната езда. Марго ѝ подаде хляб и сирене и купа с вода да си измие лицето. После Файър взе цигулката и засвири — първо бавно, а сетне все по-бързо, за да се разбуди. Усилието проясни ума ѝ.

— Командирът не спомена това предимство на задачата ни — усмихна се свенливо Мила.

Муса надникна в палатката.

— Милейди, командирът ми нареди да ви предам, че към пладне ще минем край замъка на кралица Роен. Той иска да поговори с иконома ѝ. Ще имате време да обядвате с кралицата, ако желаете.

— Яздиш вече втори ден — улови я Роен за ръцете. — Едва ли се чувстваш прекрасно както изглеждаш. Ето, тази усмивка ми подсказва колко съм права.

— Чувствам се по-изопната от тетива — призна Файър.

— Седни, скъпа. Настани се удобно. Свали шала. Половин час няма да пускам тук никакви празноглави зяпльовци.

Какво облекчение да освободи косата си! Тежеше ѝ и я сърбеше, а шалът лепнеше след цяла сутрин езда. Файър се отпусна благодарно в стола, разтърка главата си и позволи на кралицата на Накс да сипе зеленчуци и яхния в чинията ѝ.

— Защо не я подстрижеш? — попита Роен.

О, да я подстриже... Да я свали от скалпа си, да я хвърли цялата в огъня. Би я боядисала черна, но косата на чудовищата не хваща боя. Като малки с Арчър веднъж решиха да експериментират и я обръснаха. Поникна отново след час.

— Расте много бързо — обясни изморено Файър. — Установих, че се контролира по-лесно, ако е дълга. Късите кичури се изплъзват изпод шала.

— Трябваше да се досетя — кимна Роен. — Е, радвам се да те видя. Как са Брокър и Арчър?

Файър ѝ отговори, че Брокър е чудесен, а Арчър — гневен както винаги.

— Не му обръщай внимание — посъветва я отривисто Роен. — Правилно постъпваш, че отиваш в Кралския град да помогнеш на Наш. Положително ще се справиш и с придворните му. Вече не си дете. Как ти се струва яхнията?

Файър си дояде яхнията — много вкусна, между другото — и се опита да прикрие удивлението, напирасщо да се изпише по лицето ѝ. Не била дете? Та тя отдавна не беше дете!

В този момент, разбира се, Бриган се появи на прага. Поздрави майка си и подкани Файър да яхне коня си и Файър тутакси се превърна в дете. Част от ума ѝ блокираше, когато този войник се намираще наблизко. Замръзваше от студенината му.

— Бригандел! — Роен стана да го прегърне. — Дойде да ми откраднеш гостенката!

— В замяна на четирийсет войници. Дванайсет са ранени, та ти оставих и лечител.

— Ще се справим и без лечителя, Бриган, ако ти трябва.

— Семейството му живее в Малките сиви планини — обясни Бриган. — Обещах му да го оставя тук при първа възможност. Ще оцелеем и без него до средната крепост.

— Добре — кимна Роен. — Спиш ли?

— Да.

— Хайде, хайде. Майките винаги разбират кога синовете ги лъжат. Храниш ли се?

— Не — отвърна сериозно Бриган. — Не съм ял от два месеца. Гладна стачка срещу пролетните наводнения на юг.

— Чудесно! — Роен се пресегна към купата с плодове. — Изяж една ябълка, скъпи.

Файър и Бриган излязоха мълчаливо от замъка, за да продължат към Кралския град. Бриган изяде ябълката, а Файър си забули косата и се почувства по-спокойна до него.

Помогна ѝ някак си да узнае, че той умее да се шегува.

Последваха три добрини.

Стражите на Файър я чакаха със Смол в края на колоната. Докато вървеше към тях с Бриган, Файър усети, че нещо не е наред. Опита да се съсредоточи — трудно нещо сред толкова хора. Изчака Бриган да спре да разговаря с капитана, дотичал при него да го попита за дневния график.

— Стражите ми са задържали някого — каза тя тихо на Бриган, когато капитанът се отдалечи.

— Защо? Кого? — сниши глас и той.

Усещаше само главното и най-успокоителното.

— Знам само, че мъжът ме мрази, но не е наранил коня ми.

— Не се сетих — кимна Бриган. — Трябва някак да им попреча да нападнат коня ти.

След предупреждението на Файър ускори крачка и се натъкна на неприятна сцена — двама от стражите на Файър държаха войник, който ругаеше и плюеше кръв и зъби. Трети страж го удряше през устата, за да го накара да млъкне. Ужасена, Файър се пресегна към съзнанието на стража да спре юмрука му.

После забеляза подробностите, които осветлиха сцената — калъфът на цигулката ѝ се валяше в калта. До него лежаха останките от цигулката — натрошена до неузнаваемост, смачкана сякаш от жесток, освирепял ботуш.

Беше по-лошо, отколкото да я пронизат със стрела, Файър залитна към Смол и зарови лице във врата му. Не успя да сдържи сълзите, рукнали по лицето ѝ, а не искаше Бриган да ги види.

Зад нея Бриган изруга остро. Някой — Муса най-вероятно — остави кърпичка върху рамото на Файър. Пленникът я забеляза и я обсипа с още по-гръмогласни хули — ужасни неща за тялото ѝ и какво ще ѝ причини. Думите се чуваха ясно, макар да ги изричаше с окървавени, подути устни. Бриган тръгна към него.

Не го удрай, проплака негласно Файър. Моля те, Бриган. Звукът на трошачи се кости не ѝ помагаше да възпре сълзите. Бриган изруга още веднъж, пролая някаква заповед и Файър разбра от внезапно заглъхналите проклетия на войника, че му запушват устата. После Бриган и неколцина от стражите ѝ го отведоха към крепостта.

Изведнъж се възцари тишина, Файър осъзна колко шумно хлипа и се насили да се успокои. „Ужасен мъж“, помисли тя, притиснала

лице в гривата на Смол. „Ужасен, противен мъж...“ *О, Смол, този мъж беше ужасен.*

Смол изпръхтя и влажната му муцуна я побутна утешително по рамото.

— Съжалявам, милейди — обади се Муса зад нея. — Изненада ни. Отсега нататък ще допускаме наблизко само хора, изпратени от командира.

Файър си избърса лицето с кърпичката и се обърна към капитана на стражата. Стремеше се да не поглежда към купчината трески, разпилени по земята.

— Не те виня.

— Командирът ще ме обвини. И с право — уточни Муса.

Файър си пое дъх.

— Не биваше да свиря. Предизвиках го.

— Милейди, забранявам ви да поемате вината. Наистина ви забранявам.

Файър се усмихна и й подаде кърпичката.

— Благодаря.

— Не е моя, милейди, на Нийл е.

Файър позна името на един от стражите си.

— На Нийл?

— Командирът я взе от него и ми нареди да ви я дам, милейди. Задръжте я. Нийл има стотици. Много ценна ли беше цигулката?

Ценна беше, разбира се. Кансръл никога не купуваше евтини вещи. Но Файър не я ценеше заради това. Беше й скъпа заради необичайната и необяснима проява на доброта, с която вече се бе сбогувала.

Тя се втренчи в кърпичката на Нийл.

— Няма значение — каза с премерен тон. — Важното е, че командирът не удари този мъж. Помолих го мислено и той не го удари.

Муса прие очевидната смяна на темата.

— Учудих се. Обикновено той не удря войниците си. Този път обаче си помислих, че е неизбежно. Изражението му беше убийствено.

И си бе направил труда да поиска кърпичка за нея. И бе споделил загрижеността й за Смол. Три добрини.

Файър разбра, че се е страхувала от Бриган, защото се е опасявала омразата на човек, когото харесва, да не нарани сърцето й.

Смущавала се е от грубостта и непроницаемостта му. Чувстваше се неловко и сега. Но вече не се страхуваше.

До края на деня яздиха бързо. По здрач спряха на равно скалисто плато. Палатки и огньове се ширнаха докъдето поглед стига. На Файър ѝ хрумна, че никога не е била толкова далеч от дома. Знаеше, че Арчър тъгува за нея, и тази мисъл облекчи донякъде самотата ѝ. Разбереше ли за цигулката, щеше да се разяри ужасно. Гневът му обикновено ѝ създаваше неприятности, но сега би го приветствала. Ако Арчър бе тук, пламенната му натура щеше да ѝ вдъхне сила.

Не след дълго очите на войниците наоколо я принудиха да влезе в палатката. Думите на мъжа, унищожил цигулката, не ѝ излизаха от ума. Защо омразата насъсква мъжете да посягат на жените? Замисли се за недостатъците на чудовищната си същност. Силата на красотата ѝ помагаше да контролира едни, но други изпълваше с необузdana лудост.

Чудовищата, особено женските чудовища, изваждаха наяве злото — заради желанието и безкрайните мрачни лабиринти на жестокостта. На всички слаби мъже тя действаше като опиат. А способен ли е някой да не злоупотребява с омразата и любовта под въздействието на наркотика?

Съзнанията на петте хиляди мъже я смазваха.

Мила и Марго я последваха в палатката, естествено, и седнаха наблизко, стиснали дръжките на мечовете си. Мълчаливи, бдителни и отегчени. Прииска ѝ се да отиде незабелязано при Смол. Прииска ѝ се да го доведе в палатката.

Муса надникна вътре.

— Извинете, милейди. Един войник от разузнавателните отряди ви носи цигулката си. Командирът гарантира за него, но нареди да ви попитаме за впечатленията би, преди да го пуснем. Той е пред палатката, милейди.

— Да — кимна изненадано Файър, усетила непознатия сред стражите си. — Безобиден е, струва ми се.

Безобиден и огромен, поправи се тя, когато излезе навън и го видя. Цигулката приличаше на играчка в ръцете му. Сабята му сигурно изглеждаше като джобно ножче, когато я размахваше. Ала лицето над

грамадното тяло бе кротко, замислено и благо. Той сведе очи и ѝ подаде цигулката.

Файър поклати глава.

— Много си щедър, но не искам да ти я вземам.

Гласът на мъжа прозвуча дълбоко, сякаш извира от земните недра:

— Всички знаем какво направихте преди месеци в замъка на кралица Роен, милейди. Спасихте живота на командира ни.

— И все пак не бива да ти я вземам — възрази Файър, защото той явно очакваше да каже нещо.

— Всички войници говорят за това — продължи той, поклони се и големите му ръце сложиха цигулката в малките ѝ длани. — А и вие свирите по-добре.

Файър го проследи с поглед как се отдалечава трмаво — трогната, успокоена от гласа му и от огромната нежност, която войникът излъчваше.

— Сега разбирам как е възможно разузнавателните ви отряди да побеждават два пъти по-многобройни разбойнически шайки — отбеляза тя.

Муса се засмя.

— Добре е да имаш такъв човек на своя страна.

Файър подръпна струните на цигулката. Звучеше звънливо, остро, не беше изтънчен инструмент. Но все пак можеше да прави музика с нея.

И да покаже нещо.

Файър влезе в палатката, взе си лъка и излезе отново. Видя висока скала и тръгна към нея през морето от войници. Стражите ѝ се втурнаха да я заобиколят. Очите на войниците се впиვაха в нея. Тя стигна скалата и се покатери върху нея. Седна и намести цигулката под брадичката си.

Засвири на всеослушание музика, каквато ѝ бе приятно да свири.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Де да можеше да проявява същия кураж и пред прага на съня.

Нощем очите на умирация ѝ баща не и даваха мира.

Отговорът на въпроса, който Брокър ѝ зададе — дали е в състояние да промени трайно съзнанието на Кансърл — се оказа лесен, след като го обмисли. Не. Съзнанието на Кансърл бе силно като мечка и по-твърдо от стоманен капан. Излезете ли от него, вратите му се залостваха. Съзнанието на Кансърл не допускаше трайни промени. Нямаше начин да промени същността му. Безпомощността ѝ я изпълни с облекчение, защото я спасяваше от очакванията на другите.

После, през същата година, Накс се самоуби с опиати. Контурите на властта се разместиха и пренаредиха и Файър видя същото, което виждаха Брокър, Арчър и Роен — кралство на ръба на няколко възможности. Кралство, ненадейно изправено пред промяна.

Файър разполагаше със зашеметяващо изобилие от информация. От една страна, Кансърл ѝ се доверяваше. От друга, научаваше всичко, което Брокър узнаваше от своите шпиони и от шпионите на Роен. Знаеше, че Наш е по-силен от Накс, достатъчно силен понякога да изнервя Кансърл, но детска играчка в сравнение с по-младия брат — принца. На осемнайсет Бриган, невероятно младият военачалник, се славеше със силния си ум, с уравновесеността си, с уменията да убеждава и с гнева си — единственият човек с влияние в Кралския град, върху когото Кансърл бе безсилен да въздейства. По-прозорливите очакваха Бриган да даде тласък на промяната, слагаща край на беззаконието и разврата.

— Принц Бриган е ранен — съобщи ѝ в един зимен ден Брокър, когато му отиде на гости. — Роен ме извести току-що.

— Какво се е случило? — стъписа се Файър. — Добре ли е той?

— Всеки януари в кралския дворец има бал — обясни ѝ Брокър. — Стотици танцуват, пият вино и прочее и из хилядите тъмни коридори се промъкват неканени гости. Кансърл наел четирима да причакат Бриган и да му прережат гърлото. Бриган обаче разбрал, бил готов и убил и четиримата...

— Сам? — възкликна смаяно Файър и се отпусна тежко на фотьойла.

— Младият Бриган умее да върти меча — отвърна мрачно Брокър.

— Тежко ли е ранен?

— Ще живее, но отначало хирурзите се притеснили. Порязали крака му на място, което кървяло лошо. — Брокър намести стола си пред камината и хвърли писмото на Роен в пламъците. — Момчето едва не загинало, Файър. Не се съмнявам, че Кансъръл ще опита пак.

Същото лято в двореца на Наш стрела, излетяла от лъка на най-доверения капитан на Бриган, улучи Кансъръл в гърба. В началото на петнайсетата й година — всъщност точно на четиринайсетия й рожден ден — Файър получи вест от Кралския град, че баща й е ранен и вероятно ще умре. Тя се затвори в стаята си и плака. Не проумяваше защо плаче, но не можеше да спре. Притискаше лице във възглавницата, за да не я чуе никой.

Кралският град, разбира се, се славеше с лечителите си, с напредналата медицина и хирургия. Там хората оцеляваха с рани, които другаде погубваха побратимите им. Особено хората с власт да привлекат вниманието на цяла болница.

Няколко седмици по-късно Файър научи, че Кансъръл ще живее. Избяга отново в стаята си. Просна се вцепенена в леглото. Когато вцепенението отмина, нещо кисело се надигна в гърлото й и тя започна да повръща. В окото й се спуска кръвоносен съд и около ириса й се разля кърваво петно.

Понякога тялото й говореше по-красноречиво от разсъдъка, когато той се опитваше да пренебрегне очевидна истина. Изтощена и болна, Файър разбра посланието на тялото си — време бе да преосмисли въпроса докъде се простира влиянието й над Кансъръл.

Изправена пред поредната безсънна нощ, изпълнена с изтощителни видения, Файър изрита завивките. Покри си косата, обу се, взе си лъка и заобиколи на пръсти Марго и Мила. Отвън повечето войници спяха под платнени покриви, но нейните стражи бяха на открито, налягали около палатката й. Под необятното звездно небе Муса и трима мъже играеха карти на светлината на свещ както

предишната нощ. Файър се подпря на палатката да овладее замайването от взирането към небето.

— Милейди Файър, какво да направим за вас? — попита я Муса.

— Страхувам се, че за зла участ охранявате лунатик.

Муса се засмя.

— Пак ли ще се катерим, милейди?

— Да, за съжаление.

— Но ние се радваме, милейди!

— Казваш го, за да не ме гложди съвестта ли?

— Не, наистина, милейди. Командирът също обикаля нощем. Кралят нареди да го пазим, но той отказва охрана. Ако тръгнем с вас, ще имаме извинение да наглеждаме и него.

— Разбирам — отвърна Файър, навярно леко язвително. — Тази нощ вземи по-малко стражи — добави тя, но Муса не я послуша и събуди толкова, колкото и предишната нощ.

— Така гласи заповедта — обясни Муса, докато мъжете се надигаха сънено и си вземаха оръжията.

— Щом командирът не изпълнява заповедите на краля, защо ти да изпълняваш заповедите на командира?

Въпросът ѝ предизвика повдигане на няколко чифта вежди.

— Милейди, войниците в тази армия са готови да скочат в бездната, ако командирът поиска — обясни ѝ Муса.

Файър се подразни.

— На колко си години, Муса?

— На трийсет и една.

— Значи в очите ти командирът трябва да изглежда дете.

— А вие — новородено, милейди — отвърна ѝ сухо Муса, извивайки в изненадваща усмивка устните на Файър. — Готови сме. Водете ни.

Тръгна към същата висока скала, където бе свирила по-рано, защото щеше да е по-близо до небето и защото усети, че така стражите ѝ ще бъдат по-близо до лунатика, който не им позволяваше да го охраняват. И той се скиташе някъде там, но възвишението бе достатъчно обширно да си го поделят, без да се срещат.

Намери издигната равна скала и седна. Стражите ѝ се разпръснаха около нея. Тя затвори очи и остави нощта да я обвие с надеждата след това изтощението да я приспи.

Не помръдна, когато усети, че Бриган приближава, ала отвори очи, щом стражите ѝ отстъпиха назад. Той се подпря на скалата на няколко крачки от нея. Гледаше звездите.

— Милейди... — поздрави я.

— Принце — отвърна тихо тя.

Той продължи да съзерцава небосклона и Файър се запита дали разговорът е приключил.

— Конят ти се казва Смол — обади се най-сетне той, изненадвайки я с неочакваната тема.

— Да.

— Моят се казва Биг.

— Черната кобила? — усмихна се Файър. — Много ли е голяма?

— Според мен не е, но не аз съм избирал името ѝ.

Файър си спомни кой е измислил името на коня ѝ. Не би могла да забрави мъжа, когото Кансръл наказва, задето я обиди.

— Един контрабандист на животни избра името на Смол. Жесток мъж. Казваше се Кътър. Смяташе за плиткоумни конете, които не откликват добре на камшика.

— А, Кътър! — възкликна Бриган, сякаш го познава; нищо чудно всъщност, защото Кансръл и Накс сигурно използваша едни и същи търговци. — Е, аз видях на какво е способен конят ти. Определено не е плиткоумен.

Подмолен трик бе тази добронамереност към коня ѝ.

Файър изчака да преглътне благодарността — не помогна, разбира се, защото се чувстваше самотна. Реши да смени темата.

— Сън ли не те лови?

Той извърна лице и се засмя кратко.

— Понякога нощем мислите ми кръжат ли, кръжат.

— Сънища?

— Не стигам до там. Тревоги.

Кансръл я приспиваше понякога в безсънните нощи. Ако Бриган ѝ позволише, би съумяла да смълчи тревогите му, да му помогне да заспи. Щеше да използва силата си благородно, ползотворно. Разбираше обаче, че не бива да му го предлага.

— А ти? — попита я той. — Май и ти скиташ нощем.

— Сънувам кошмари.

— Неправдоподобни страхотии или истински?

— Истински... винаги. Винаги сънувам ужасни неща, които са се случвали.

Той замълча. Потърка се по тила.

— Трудно е да се събудиш от кошмар, когато кошмарът е истински — отбеляза той; продължаваше да не я допуска в мислите и в чувствата си, ала в гласа и думите му долови нещо, напомнящо съчувствие.

— Лека нощ, милейди — додаде той след малко, обърна се и заслиза към лагера.

Стражите ѝ отново я обкръжиха. Тя вдигна лице към звездите и затвори очи.

След около седмица езда с Първи полк Файър свикна с ежедневието — ако е възможно да се свикне с нищещи се една след друга тревожни преживелици.

Внимавайте, предупреди мислено стражите си една сутрин на закуска, докато поваляха на земята войник, спуснал се с изваден меч към нея. Идва още един със същото намерение. Леле! Усещам и глутница чудовищни вълци на запад от нас.

— Осведомете капитаните на ловните отряди, милейди — помоли я задъхана Муса, затисна краката на пленника и изкрещя на четирима от подопечните си да халосат новия нападател по носа.

На Файър ѝ тежеше, че никога не я оставят сама. Дори нощем, когато сънят я оборваше, тя продължаваше да се разхожда, сподиряна от стражите си, защото единствено тогава се наслаждаваше на известно усамотение. Почти всяка нощ срещаше командира, с когото си разменяха по няколко тихи думи. Оказа се, че с него се разговаря учудващо лесно.

— Нарочно сваляш пред някои хора умствената си защита, нали, милейди? — попита я веднъж Бриган.

— Случва се да ме изненадат — отговори тя, облегната на една скала, с очи вперени в небето.

— Да, ясно — кимна той. — Но когато някой войник обикаля лагера, стиснал дръжката на ножа си и разтворил широко съзнанието си, ти го усещаш, че приближава, и от теб зависи да промениш намеренията му и да го накараш да се върне. Ако този мъж те нападне, значи си му позволила.

Скалата, върху която се бе опряла, пасваше съвършено на извивките на тялото ѝ; би могла да заспи тук. Тя затвори очи и размисли как да признае, че е прав.

— Отпращам много мъже, както казваш, а понякога и жени. Стражите ми дори не разбират. Но тези хора просто искат да ме погледат, да ме докоснат или да ми кажат нещо. Въобразяват си, че са влюбени в мен и чувствата им са нежни. — Поколеба се. — А които ме мразят и наистина искат да ме наранят... Да, прав си. Понякога оставям най-злите да ме нападнат. Нападнат ли мен, ще отидат в затвора, а затворът е единственото място, с изключение на смъртта, откъдето вече няма да ме застрашават. Армията ти е прекалено голяма, принце. Прекалено много хора, с които да се справям. Налага се да се защитавам с всякакви средства.

Бриган изсумтя.

— Не възразявам. Тактиката ти е добра. Стига да преглъщаш риска.

— Редно е, предполагам, досега да съм свикнала с опасността. Понякога обаче се страхувам.

— Чух, че си се срещнала с Майдог и Мургда през пролетта, когато си отпътувала от замъка на Роен. Опасни ли ти се сториха?

Файър си спомни неприятния двоен оглед.

— Смътно. Не бих могла да го опиша точно, но, да, сториха ми се опасни.

— Ще има война — отрони той след кратко мълчание. — Не знам кой ще стане крал, когато тя свърши. Майдог е студен, алчен и деспотичен. Джентиан е по-лош от деспот, защото е и глупак. Наш безспорно е най-добрият от тримата. Понякога е лекомислен, импулсивен. Но е справедлив и не се води от егоистични подбуди. Застъпник е на мира и от време на време има проблясъци на мъдрост... — Замълча и когато проговори отново, в гласа му прозвуча безнадеждност: — Ще има война, милейди, и хиляди ще изгубят напусто живота си...

Файър не продума. Не очакваше разговорът им да вземе толкова сериозна насока, но не се изненада. В кралството им сериозните мисли не бяха чужди никому, още по-малко на този мъж.

На това момче, поправи се тя, когато Бриган се прозя и прокара пръсти през косата си.

— Трябва да се опитаме да поспим. Утре се надявам да стигнем до Сивото езеро.

— Добре — кимна Файър, — защото се нуждаем от баня.

Бриган отметна глава и се усмихна на небето.

— Хубаво звучи, милейди. Светът рухва, но ние поне ще се изкъпем.

* * *

Къпането в студеното езеро включваше непредвидени предизвикателства — дребни рибки — чудовища например се събраха около нея, щом потоци косите си; чудовищни буболечки се опитаха да я изядат жива, а и се нуждаеше от специална охрана от стрелци, в случай че ѝ налетят хищници. Въпреки затрудненията усещането за чистота бе приятно, Файър уви с кърпи мократа си коса и седна възможно най-близо до огъня. Извика Мила и превърза наново плитката рана върху лакътя ѝ — от мъж, когото Мила усмири преди три дни, мъж, който боравеше много умело с кама.

Файър вече бе опознала стражите си и разбираше по-добре отпреди жените, избрали да яздят с тази армия. Мила произхождаше от Южните планини, където всяко дете се учеше да се бие — и момчетата, и момчетата — и всяко момиче имаше безброй възможности да упражнява наученото. Едва на петнайсет, Мила бе смела и пъргава. Имаше по-голяма сестра с две бебета и без съпруг и надницата ѝ осигуряваше прехраната им. Кралската армия плащаше щедро.

Първи полк продължи на югоизток към Кралския град. След почти две седмици езда стигнаха Средната крепост — грубо каменно здание, издигнато над скалите, с високи стени и прозорци без стъкла, но с железни решетки — дом на петстотин войници. Зловещо, голо

място, ала всички, включително Файър, се зарадваха да го видят. Една нощ и тя, и стражите и щяха да спят в легла и под каменен покрив.

На другия ден пейзажът се промени. Внезапно земята се покри със заоблени, а не с остри скали — гладки скали почти като хълмове, понякога яркозелени от мъх и дори от истински туфи трева. Веднъж минаха през морава с висока трева, която галеше краката им. Файър никога не бе виждала толкова зеленина и я сметна за най-красивата, най-удивителната гледка на света. Тревата ѝ заприлича на ярка коса, сякаш самият Делс се е преобразил в чудовище. Глупава мисъл, разбира се, но когато кралството се обагреше, тя ненадейно усещаше, че му принадлежи.

Не сподели тази мисъл с Бриган, естествено, но изрази смайването си от неочакваната зеленина. Той се усмихна мълчаливо — реакция, която започваше да свързва с него.

— Тревата ще става по-зелена и по-мека, колкото по-близо сме до Кралския град. Ще видиш, че кралството неслучайно се нарича Делс.

— Веднъж питах татко... — подхвана тя и тутакси си прехапа езика, ужасена, че говори мило за Кансъръл.

След малко той наруши мълчанието с мек глас:

— Познавах майка ти, милейди.

Файър знаеше, че Джеса е била бавачка в двореца. Предположи, че сигурно се е грижила за Бриган, когато е бил малък.

— Нямах представа, принце.

— Отивах при Джеса винаги, когато направех някоя пакост — обясни той и добави сухо: — След като си получех заслуженото от мама, разбира се.

Файър се усмихна неволно.

— Често ли правеше пакости?

— Поне веднъж дневно, милейди, доколкото си спомням.

Усмивката ѝ стана по-широка. Погледна го как наблюдава звездите.

— Не си бил послушен?

— По-зле. Поставях клопки на Наш.

— Клопки!

— Беше пет години по-голям от мен — съвършеното предизвикателство. С коварство и заблуди компенсирах недостига на

физическа сила. Разпъвах мрежи, та да се улови в тях. Затварях го в долапите. — Бриган се разкикоти. — Той беше добродушен брат. Но научеше ли, мама се ядосваше и след като ме скастреше, отивах при Джеса. Понасях нейния гняв по-леко от гнева на Роен.

— Как така? — попита Файър, усети капка дъжд и си пожела пороят да почака.

Той се позамисли.

— Казваше ми, че е ядосана, но не ми приличаше на яд. Никога не крещеше. Седеше, шиеше и обсъждахме простъпките ми. Накрая винаги заспивах в стола. Събуждах се твърде късно за вечеря и тя ме хранеше — истински празник за момче, длъжно да се облича официално за вечеря, да се държи сериозно и да мълчи в компанията на отегчителни хора.

— Палаво момче, доколкото разбирам.

По лицето му пробяга усмивка. На челото му падна капка.

— Когато бях на шест, Наш се спъна на трикрако столче и си счупи ръката. Баща ми разбра. Това сложи край на лудориите ми за известно време.

— Толкова лесно ли се отказа?

Той не се усмихна, Файър го погледна изпитателно — смръщил вежди със сериозно лице, обърнато към небето, и внезапно се уплаши за какво говорят, защото явно пак бяха стигнали до Кансръл.

— Сега разбирам защо Роен избухваше така, когато вършех бели — каза той. — Страхуваше се, че Накс ще научи и ще реши да ме накаже. Той не беше... разумен човек по онова време. Наказанията му не бяха разумни.

Ето че все пак заговориха за Кансръл и Файър се засрами. Седеше, свела глава, и се питаше какво е направил Накс, как го е посъветвал Кансръл да накаже шестгодишното момче, което дори тогава е било достатъчно умно да прозре същността му.

Капки дъжд падаха върху шала и раменете ѝ.

— Майка ти имаше червена коса — отбеляза ведро Бриган, сякаш и той, и тя не чувстваха присъствието на двама мъртви мъже сред тези скали. — Не като твоята, разбира се. И беше музикална като теб. Помня кога се роди. Помня и как плака тя, когато те отведоха.

— Плака ли?

— Нищо ли не ти е разказвала мама за Джеса?

Файър преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Разказвала ми е, принце, но обичам да слушам за нея.

Бриган избърса капките от лицето си.

— Съжалявам, че не помня повече. Ако знаем, че някой ще умре, ще пазим по-ревниво спомените.

Файър го поправи шепнешком:

— Добрите спомени.

Изправи се. Разговорът им бе изпълнен с прекалено много тъга. А и дъждът не ѝ пречеше, но бе несправедливо да принуждава стражите си да подгизват.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

На зазоряване в последния ден от пътуването Файър се събуди с познато страдание. Схванат гръб, болезнени гърди, вдървен врат и рамене. Проявите на месечното ѝ кървене бяха непредсказуеми. Понякога отминаваше без никакви симптоми. Друг път се превръщаше в окаяна заложенничка на тялото си.

Налагаше се да го понесе. Поне щеше да е под покрива на Наш, когато кървенето започне; нямаше да дава неловки обяснения защо чудовищата ги нападат по-яростно.

Яхна Смол зашеметена, тревожна, напрегната. Копнееше за леглото си, кореше се, че е дошла. Не беше в настроение да се наслаждава на красотата. Когато минаха край високо скалисто възвишение, осеяно с диви цветя, едва съумя да сдържи напрелите в очите ѝ сълзи.

Земята стана по-зелена и най-сетне стигнаха пролом, простиращ се наляво и надясно пред тях. Дървета се издигаха от бездната, където громоляха водите на Крилатата река. Над реката на изток и на запад се стелеше шосе, а добре утъпкана тревиста пътека се точеше покрай него. Армията се насочи в галоп на изток по тревистия път. Шосето гъмжеше от хора, каруци, фургони, запътили се и в двете посоки. Мнозина спираха да погледат Първи полк и да му помахат за поздрав.

Файър реши да си представи, че е излязла да пояди със стражите си и хилядите хора наоколо не съществуват. Вдясно от нея нямаше нито река, нито шосе, пред нея нямаше Кралски град. Тази мисъл я успокои, а тялото ѝ умоляваше за спокойствие.

Първи полк спря за обяд, но Файър нямаше апетит. Седна в тревата, свила колене и притиснала с длани туптящата си глава.

— Милейди — прозвуча гласът на командира зад гърба ѝ.

Файър си придаде спокойно изражение и го погледна.

— Да, принце?

— Трябва ли ти лечител, милейди?

— Не, принце. Бях се замислила.

Той не ѝ повярва, присви скептично устни, обаче смени темата.

— Получих спешно известие и ще замина на юг още щом пристигнем в двореца. Питам се дали имаш нужда от нещо.

Файър подръпна стръкче трева и преглътна разочарованието. Не искаше нищо. Само един отговор. Зададе тихо въпроса си:

— Защо се държиш добре с мен?

Той замълча, втрещен в пръстите ѝ, късащи тревичките. Клекна и я погледна в очите.

— Защото ти вярвам.

Светът около нея замря и тя се взря упорито в тревата. Зеленината блестеше под слънчевите лъчи.

— Защо ми вярваш?

Той погледна към войниците около тях и поклати глава.

— Друг път ще ти обясня.

— Сетих се, че искам нещо. Сега ми хрумна — каза тя.

— Да?

— Нощем се разхождай с охрана. — Той повдигна рязко вежди и отвори уста да откаже, ала тя го изпревари: — Моля те, принце. Някои искат да те убият, а мнозина са готови да умрат, за да те спасят. Покажи уважение към онези, които ценят толкова високо живота ти.

Той се намръщи и извърна лице.

— Добре — съгласи се неохотно Бриган и, навярно вече съжалил, че е подхванал разговора, тръгна към коня си.

Отново върху седлото, Файър размишляваше над думите на командира, че ѝ вярва. Въртеше ги като бонбон в устата си и се мъчеше да прецени дали и тя му вярва. Не смяташе, че я лъже, разбира се. Смяташе го обаче за човек, който рядко се доверява другиму, поне не изцяло като Брокър или Донъл. Или Арчър — в дните, когато Арчър решаваше да ѝ вярва.

Проблемът с Бриган бе, че е толкова затворен. За пръв път ѝ се налагаше да съди за някого само по думите му. Не беше подготвена как да разбере човек като него, защото никога не бе срещала такъв човек.

Наричаха Крилатата река така, понеже в края на пътешествието си водите ѝ политаха. На мястото, където реката отскачаше от огромен

зелен чукар и се гмуркаше в Зимното море, се издигаше Кралският град. Започваше от северния бряг и продължаваше на юг покрай реката. Мостове свързваха стария с по-новия град, чието строителство бе запратило не един злощастен архитект към гибелната пропаст. Канал със стръмни бентове от северната страна се простираше към пристанището далеч под града.

Файър мина през външните стени на града с петхилядния си ескорт и се преобрази в смаяно селско девойче. В града имаше толкова много хора, миризми и звуци; яркоцветните сгради със скосени покриви се притискаха една до друга, червени дървени къщи със зелени первази се редуваха с виолетови, жълти, сини и оранжеви. Досега Файър бе виждала само сиви каменни постройки. Не беше си представяла, че е възможно къщите да са пъстроцветни.

Хората се надвесваха през прозорците да гледат как минава Първи полк. Жените по улиците флиртуваха с войниците и хвърляха цветя, безброй цветя — на Файър даже ѝ стана мъчно, задето ги похабяват. Над главата ѝ прелитаха повече цветя, отколкото бе виждала през целия си живот.

Едно цвете тупна върху гърдите на един от най-добрите воители на Бриган, който яздеше вдясно от Файър. Файър се засмя с глас, той се усмихна широко и ѝ го подаде. По градските улици Файър бе заобиколена не само от своите стражи, но и от най-опитните бойци на Бриган. Принцът яздеше вляво от нея, носеше сива униформа като войниците си и бе разположил знаменосеца по-назад в колоната, за да не привличат излишно внимание към Файър. Тя обаче не играеше добре ролята си. Вместо да язди със сериозно лице, сведено към ръцете ѝ, и да не поглежда никого в очите, тя се смееше и, забравила болезките си, сияеше, въодушевена от невиджданата, шумна суетня наоколо.

Не след дълго — не знаеше дали първо е усетила, или чула, — ала тълпата се промени. Сред посрещаните им се понесе ропот, а после настана странна тишина, по-скоро затишие, Файър почувства смайването и удивлението им. Разбра, че дори с покрита коса и в износените, мръсни дрехи за езда — и макар жителите на града да не бяха я зървали, а вероятно не бяха и помисляли за нея от седемнайсет години — лицето, очите и тялото ѝ им подсказаха коя е. А забулената ѝ с шал глава потвърждаваше подозренията им. Защо иначе да крие

косата си? Тя осъзна, че възторгът подклажда сиянието ѝ. Изтри усмивката си и сведе очи.

Бриган даде знак на знаменосеца да застане до тях.

— Не усещам опасност — прошепна тихо Файър.

— Няма значение — отвърна мрачно Бриган. — Ако през тези прозорци се надвеси стрелец, искам да види и двама ни. Човек, решил да отмъсти на Кансръл, няма да стреля по теб, ако рискува да улучи мен.

Прозвуча ѝ като шега. Щом нейните врагове са приятели на Бриган, а нейните приятели са негови врагове, двамата можеха да прекосят целия свят ръка за ръка, без да пострадат от нито една стрела.

В същия миг обаче от тишината се изтръгна зловещ вик.

— Файър! — изкрещя жена от висок прозорец.

Няколко босоноги деца, струпани пред нечий праг, подеха крясъка:

— Файър! Файър!

Присъединиха се и други гласове и накрая всички заприпяваха възгласа — някои благоговейно, други обвинително, а трети без причина, заразени от пленителната и безумна треска на тълпата, Файър препусна към стените на двореца на Наш — зашеметена, обърквана от мелодията на собственото си име.

Файър бе чувала, че кралският дворец е с черна фасада. Но не бе подготвена за красотата и ослепителния блясък на камъка. Черното се променяше в зависимост от гледната точка и сияеше и отразяваше чужда светлина. Първото впечатление на Файър бе за преливащо черно, сиво, сребристо и синьо, отразено от източния небосклон, и оранжево и червено от залязващото слънце.

Едва сега осъзна, че очите ѝ са жадували за багрите на Кралския град. Как ли е сияел баща ѝ на това място!

Петте хиляди войници се отклониха в друга посока, когато Файър, стражите ѝ и Бриган приближиха мостика пред портите. Зърнаха върхове на копия и вратите се люшнаха навътре. Конете минаха под наблюдателната кула от черен камък и се озоваха на бял площад, заобиколен от кварцови стени, отразяващи ослепително залеза. Небето над искрящите стъквени покриви розовееше, Файър оглеждаше стените и покривите с широко отворени очи. Един иконом ги посрещна и се ококори срещу Файър.

— Гледай мен, Уелкли — нареди Бриган, скачайки от коня.

Уелкли — нисък, слабоват, безупречно облечен и вчесан, прочисти гърло и се обърна към командира.

— Простете, принце. Изпратих да съобщят на принцеса Клара, че сте пристигнали.

— А Хана?

— В зелената къща е, принце.

Бриган кимна и протегна ръка към Файър.

— Милейди, това е Уелкли, главният иконом на краля.

Файър разбра, че ѝ дава знак да слезе от коня и да се ръкува с Уелкли. Раздвижи се, но остра болка прониза гърба ѝ, затаи дъх, стисна зъби, преметна крак през седлото и се препъна. Само бързият рефлекс на Бриган я спаси да не се приземи по гръб пред главния кралски иконом. Принцът я подхвана хладнокръвно и ѝ помогна да се изправи — с невъзмутимо изражение, сякаш всеки път се смъква от седлото в обятията му. После се втренчи намръщено в белия плочник, докато тя подаваше ръка на Уелкли.

В същия момент на площада се появи жена — природна стихия, разбра тутакси Файър. Обърна се към нея и видя буйна кафява коса, блестящи очи, сияйна усмивка и красива, пищна фигура.

Беше висока почти колкото Бриган. Прегърна го засмяна и го целуна по носа.

— Радвам се да те видя! — Сетне се обърна към Файър: — Аз съм Клара. И сега разбирам Наш — по-ослепителна си дори от Кансръл.

Файър не намери думи да ѝ отговори, а по лицето на Бриган ненадейно се изписа болка. Клара обаче просто се засмя отново и го потупа по бузата.

— Колко си сериозен! Спокойно, братле. Остави дамата на мен.

Бриган кимна.

— Милейди, ще се отбия при теб, преди да замина. — Обърна се към Муса, застанала мълчаливо до конете. — Придружете милейди Файър! — Сетне нареди на принцесата: — Клара, погрижи се днес да я посети лечителка. Жена. — Целуна бързо Клара по бузата. — В случай, че не се видим.

Извърна се и буквално притича през сводестия вход към двореца.

— Под краката му винаги гори огън — констатира Клара. — Хайде, милейди, ще ти покажа покоите. Ще ти харесат. Гледат към двора на зелената къща. Повярвай ми, градинарят е ненадминат!

Файър онемя от удивление. Принцесата я сграбчи за ръката и я дръпна към двореца.

Дневната на Файър наистина гледаше към интересна дървена сграда, сгушена в задния двор на замъка — малка къща, боядисана в тъмнозелено и заобиколена от пищни градини и дървета, с които се сливаше, сякаш е изникнала от земята като растенията наоколо.

Прословутият градинар не се виждаше никакъв, но вратата на къщата внезапно се отвори и отвътре излезе жена — млада, с кестенява коса, в бледожълта рокля — и се отправи през овощната градина към двореца.

— Къщата е на Роен — обясни Клара, застанала до Файър. — Построй я, защото смяташе, че кралицата трябва да има място за усамотение. Заживя в нея, след като скъса окончателно с Наш. Сега я е предоставила на Бриган, докато Наш си избере кралица.

Младата жена явно бе свързана с Бриган. Интересно, наистина. И много приятна гледка. Сетне Файър застана пред прозорците на спалнята, където я очакваше още по-приятна гледка — конюшните. Протегна съзнание и намери Смол. Изпита безкрайно облекчение, че той ще е толкова близо.

Стаите бяха твърде просторни и все пак уютни. Прозорците бяха отворени и препречени с телена мрежа — някой явно се бе погрижил за нея, та да може да минава покрай прозорците с незабулена коса, без да я притесняват чудовищни птици и нахални чудовищни буболечки.

Хрумна ѝ, че тук навярно е живял Кансъръл, ала веднага отхвърли идеята. Кансъръл несъмнено е имал повече стаи, по-просторни и по-близо до краля, с изглед към някой от белите вътрешни площади, с балкон пред всеки висок прозорец, каквито преди малко бе забелязала по стените.

Изведнъж съзнанието на краля прекъсна мислите ѝ. Погледна към вратата на спалнята — учудено, после стреснато — и Наш връхлетя вътре.

— Братко! — възкликна изненадано Клара. — Не успя ли да я дочакаш да се изтупа от прахоляка по пътя?

Стражите на Файър паднаха на колене. Наш дори не ги забеляза. Не чу Клара и тръгна право към прозореца, където стоеше Файър. Обви врата ѝ с ръка и се опита да я целуне.

Тя усети какво предстои, но съзнанието му се оказа бързо и хлъзгаво. Изплъзна ѝ се. При предишната им среща той беше пиян, а сега — трезвен. Разликата бе съществена. За да избегне целувката, тя коленичи в знак на мнимо почитание. Той не я пусна. Опита се да я вдигне.

— Задушаваш я! Спри, Наш! Престани!

Файър сграбчи диво ума му, улови го, ала веднага го изпусна. Обзета от ярост, реши да се престори, че припада, само и само да не целува този мъж. Тогава, ненадейно, някой го издърпа от нея. Тя позна новодошлия и си пое дълбоко дъх. Подпря се на перваза на прозореца и се изправи.

— Муса, освободи стаята — нареди с опасно спокоен глас.

Стражите изчезнаха. Бриган сграбчи Наш за яката и го блъсна в стената.

— Какво правиш? — просъска му. — Осъзнай се!

— Прости ми — заекна Наш с искрено ужасено изражение. — Не бях на себе си. Прости ми, милейди.

Наш се опита да се обърне към Файър, но юмрукът на Бриган се склочи по-здраво и притисна гърлото му.

— Ако тук не е в безопасност, ще я отведа веднага. Ще я взема на юг с мен, разбра ли?

— Да — закима Наш, — да.

— Това е нейната спалня. Защо изобщо си тук?

— Ясно, разбрах! — Наш се опита да отблъсне юмука на Бриган с две ръце. — Стига! Сбърках. Погледна ли я, си изгубвам ума.

Бриган пусна яката на брат си. Отстъпи назад и потри лице с длани.

— Тогава не я гледай — рече изморено той. — Трябва да поговорим, преди да тръгна.

— Ела в кабинета ми.

Бриган кимна с глава към вратата.

— Ще дойда след пет минути.

Наш се обърна и излезе от стаята с приведени рамене. Изгонен. Беше истинска главоблъсканица този първороден син на Накс и крал на думи. Кой от братята беше крал в действителност?

— Добре ли си, милейди? — попита я Бриган, мръщейки се на шарката по килима.

Файър не беше добре. Разтърка натъртения си гръб.

— Да, принце.

— Можеш да имаш доверие на Клара, милейди — каза Бриган. — И на брат ми Гаран. И на Уелкли и на един-двама от приближените на краля, които Клара ще ти посочи. Понеже лорд Арчър не е тук, държа да те изпратя лично до дома следващия път, когато заминавам на север. Често пътувам натам. Ще потегля отново най-късно след две-три седмици. Приемливо ли ти се струва?

Не, разбира се. Вече ѝ изглеждаше, че се е застояла твърде дълго тук. Ала кимна, преглъщайки болезнено.

— Ще тръгвам — отсече той. — Клара знае как да ми изпраща известия.

Файър кимна отново. Бриган се обърна и излезе бързо от стаята.

Тя се изкъпа, а лечителката с чевръсти ръце ѝ направи масаж и компрес, Файър не възнегодува дори когато се задържаха прекалено натрапливо върху косата ѝ. Облечена в най-семплата рокля от богатия избор, който млада ококорена слугиня ѝ донесе, Файър се почувства по-спокойна. Доколкото бе възможно да се успокои в тези чужди стаи и сред непредсказуемите членове на това странно кралско семейство. И лишена от музика, понеже бе върнала цигулката на законния ѝ собственик.

След едноседмична отпусका в Кралския град войниците от Първи полк щяха да поемат отново на път под ръководството на назначен от Бриган капитан. Когато излезе от банята, Файър разбра, че командирът ѝ е предоставил целия отряд, начело с Муса, със същите правила — шестима стражи да я придружават винаги и две жени да спят в спалнята при нея. Дожаля ѝ за войниците, обречени да изпълняват толкова отегчителна задача, и за нея самата при мисълта как ще я сподирят по петите. Липсата на усамотение ѝ се стори лоша от превръзка, задушаваша рана.

Надвечер се престори, че я боли главата, за да избегне необходимостта да се появи прекадено скоро пред Наш и придворните му. Наш изпрати в стаята ѝ прислужници с колички, отрупани с пиршество, което би нахранило цялото ѝ домакинство плюс всички обитатели на Арчъровото имение. Представи си Арчър, но отпъди бързо мислите за него. Просълзяваха я.

След вечерята Уелкли влезе с четири цигулки — по две във всяка ръка. Удивителни, красиви цигулки. Миришеха прекрасно на полирано дърво и сияеха в кафеникави, оранжеви и червени оттенъци. Икономът ѝ обясни, че за толкова кратко време не успял да намери по-добри. Трябвало да избере една — подарък от кралското семейство.

Файър се досети кой член на кралското семейство е отделил минута сред десетките си задължения, за да ѝ поръча колекция от най-добрите цигулки в града, и неловки сълзи отново напираха в очите ѝ. Взе цигулките една по една — всяка по-прелестна от предишната. Уелкли я изчака търпеливо да посвири на всяка, да ги пробва как прилепват под брадичката и, колко изопнати са струните им, колко дълбок е звукът им. Току посягаше към една — лакирана в медночервено и с глас, чист като връх на звезда, точен и самотен, напомнящ ѝ някак за дома. „Тази“, помисли си. „Тази ще избира.“ Единственият ѝ недостатък, обясни на Уелкли, е, че е прекалено добра за уменията ѝ.

През нощта спомените, болките и тревогите я държаха будна. Притеснена от многолюдния дворец, разбунен дори посред нощ, и понеже не знаеше къде да намери тихо кътче с изглед към небето, тя отиде с шестима стражи до конюшните. Облегна се на преградата пред заспалия си, килнат настрани кон.

Защо дойдох тук, запита се. В какво се забърках? Мястото ми не е в този дворец. *О, Смол. Защо съм тук?*

От топлотата на привързаността си към Смол тя съши крехко и нестабилно чувство, почти напомнящо смелост. Надяваше се да ѝ стигне.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Шпионинът, заловен в кралския дворец, не се оказа мъжът, когото Файър бе усетила в стаите на краля в замъка на Роен, но съзнанието му излъчваше подобни чувства.

— Какво означава това? — попита нетърпеливо Наш. — Същият човек ли го е изпратил?

— Не непременно, кралю.

— Да не би да са роднини? Братя?

— Не непременно, кралю. Членовете на едно семейство често имат различни съзнания, както и наемниците на един и същи човек. Засега мога да определя само, че поведението и намеренията им са сходни.

— И какво ни помага това? Не те доведохме толкова отдалеч, за да ни кажеш, че той притежава често срещани наклонности и интелект, милейди.

В кабинета на крал Наш с великолепната му гледка към града, с високите от пода до сводестия таван полици с книги, със зеления килим и златните лампи и най-вече с красивия и напрегнат като изопната струна монарх Файър се затрудняваше да се съсредоточи върху затворника и интелекта му. Кралят бе находчив, вятърничав, могъщ и лекомислен. Това именно стъписваше Файър — как този смугъл красавец е всичко наведнъж, отворен като небето и отчаяно неподатлив за усмиряване.

Когато мина през вратата на кабинета му с шестимата си стражи, кралят я поздрави глухо:

— Влезе в ума ми, преди да пристъпиш в стаята, милейди.

— Да, кралю — призна тя, стъписана от принудителното откровение пред него и хората му.

— Радвам се и ти позволявам — каза Наш. — Край теб не успявам да се владея.

Той седна зад писалището, втречен в смарагдовия си пръстен. Докато чакаха да доведат затворника, стаята се превърна в мислено бойно поле. Наш усещаше остро физическото й присъствие; бореше се

да не я поглежда. Също толкова остро усещаше присъствието ѝ в съзнанието си и точно в това се състоеше проблемът — той се вкопчваше перверзно в нея, за да ѝ се наслади. Положението беше безизходно. Нямахме как едновременно да я пренебрегва и да ѝ се наслаждава.

Кралят бе прекалено слаб и прекалено силен по най-неподходящия начин. Колкото по-силно завладяваше съзнанието му тя, толкова по-силно я теглеше той да продължава и властта ѝ се превръщаше някак в негов контрол и негова воля. Тя пробва да отблъсне пипалата на съзнанието му, но пак удари на камък. Освобождавайки го, оставяше тялото му на ненаситния му ум.

Не намираше правилния начин да го усмирява. Усещаше го как ѝ се изплъзва. Възбудата му нарастваше и накрая очите му се плъзнаха към лицето ѝ. Той стана и закричи напред-назад. После пристигна затворникът и отговорите ѝ само задълбочиха треската на Наш.

— Съжалявам, ако не ви помагам, кралю — отрони тя. — Възприятията ми са ограничени, особено с непознати.

— Знаем, че сте залавяли браконieri в имението ви, милейди, чиито съзнания са имали особено излъчване — обади се един от хората на краля. — Като тях ли е този мъж?

— Не, не е. Онези мъже бяха със замъглени съзнания. Този тук мисли самостоятелно.

Наш застана пред нея и се намръщи.

— Влез в съзнанието му. Принуди го да ни каже името на господаря си.

Затворникът бе изтощен, с ранена ръка, уплашен от дамата — чудовище. Файър знаеше, че лесно ще изпълни заповедта на краля. Улови ума на Наш възможно най-силно.

— Съжалявам, кралю. Контролирам мислите на хората единствено за самозащита.

Наш я зашлеви по лицето. Яростно. Ударът я захвърли по гръб. Тя се изправи на крака буквално секунда след като падна върху килима, готова да побегне, да направи всичко, за да се защити от него, независимо кой е той. Шестимата ѝ стражи обаче я заобиколиха и тя остана извън обсега на краля. С ъгълчето на окото си зърна кръв да се стича по скулата ѝ. Една сълза се смеси с кръвта. Щипеше ужасно. Беше я порязал с големия квадратен смарагд на пръстена си.

Мразя насилниците, разяри се тя и му изпрати гневната си мисъл.

Кралят се бе превил на пода, стиснал глава с длани, а хората му, наклеявали до него, си шепнеха объркано. Той вдигна очи към Файър. Тя усети съзнанието му — вече прояснено, проумяло какво е направил. Лицето му бе сгърчено от срам.

Гневът ѝ се стопи бързо, както се и надигна. Съжали го.

Изпрати му категорично послание. Повече няма да се явявам пред теб, докато не се научиш как да се пазиш от мен.

Обърна се към вратата и излезе, без да дочака разрешение.

Файър се питаше дали синината и квадратната рана върху скулата ѝ я загрозяват. В банята, обзета от неудържимо любопитство, тя вдигна огледало пред лицето си.

След бегъл поглед пъхна огледалото под купчина хавлии. Бе получила отговор на въпроса си. Огледалата бяха непотребни, изнервящи джунджурии. Не биваше да го забравя.

Муса седеше на ръба на ваната и се мръщеше. Мръщеше се откакто стражите се бяха върнали с окървавената Файър. Тя разбираше, че Муса се разкъсва между заповедите на Бриган и авторитета на краля.

— Не казвай на командира — помоли я Файър.

Муса се намръщи още по-сурово.

— Съжалявам, милейди, но той нареди да го уведомим, ако кралят се опита да ви нарани.

Принцеса Клара почука на вратата.

— Брат ми призна, че е направил нещо непростиво... Гръм и мълнии! — възкликна, забелязала лицето на Файър. — Пръстенът на проклетника се вижда ясно като бял ден. Идва ли лечителката?

— Току-що си тръгна, принцесо.

— Как искаш да прекараш първия си ден в двореца, милейди? Няма да се скриеш заради белега, нали?

Файър осъзна, че е възнамерявала именно да се скрие, а синината и раната бяха само част от причините. Испитваше облекчение при мисълта да остане в тези стаи с болките и безпокойствата си, докато Бриган се върне и я отведе у дома.

— Предлагам да те разведа из двореца — продължи Клара. — А и брат ми Гаран иска да се запознае с теб. Той прилича повече на Бриган, отколкото на Наш. Умее да се владее.

Дворецът на краля и брат като Бриган. Любопитството надделя над мрачните предчувствия на Файър.

* * *

Където и да отидеше, Файър, естествено, привличаше втрещени погледи.

Дворецът бе обширен като затворен град с обширни гледки — водопадите, пристанището, корабите с бели платна в морето, дългите дъги на мостовете, самият град с разкоша и бедността му, заобиколен от златни поля и скалисти възвишения, осяяни с цветя. И, разбира се, небето — от всичките седем площада и от всички коридори със стъклени покриви се виждаше синевата.

— Не те забелязват — обясни Клара на Файър, когато подскочи при вида на двойка чудовищни птици, кацнали върху прозрачния таван на коридора. — Отвън стъклото е огледално. Виждат само отраженията си. А и всеки прозорец в двореца е замрежен. По нареждане на Кансръл.

Не за пръв път Клара споменаваше Кансръл. Произнесеше ли името му, Файър потръпваше, свикнала хората да отбягват думата.

— И по-добре — продължи Клара. — Дворецът е пълен с килими и накити, изработени от чудовища, с пера и с колекции от насекоми. Жените носят кожи от чудовища. Ти винаги ли покриваш косата си?

— Обикновено — кимна Файър, — когато съм сред непознати.

— Интересно... Кансръл не си криеше косата.

Е, Кансръл обичаше вниманието, помисли си сухо Файър. А и беше мъж. Проблемите й му бяха спестени.

Принц Гаран изглеждаше твърде кльощав и не притежаваше жизнеността на сестра си. Въпреки това бе привлекателен — с тъмни искрящи очи под гъста черна коса. В поведението му имаше нещо

яростно и изтънчено, което приковаваше погледа. Гаран бе обаятелен като брат си — краля.

Файър знаеше, че е болен — като дете се заразил от треската, отнесла майка ѝ в гроба. Той оживял, но с разклатено здраве. Знаеше — от подозренията на Кансъръл, потвърдени от Брокър — че Гаран и сестра му Клара са сърцето на кралската шпионска мрежа. Следвайки Клара из двореца, ѝ беше трудно да повярва, че жена, прехласваща се по сатенени чадъри и бърбреца за любовните си авантюри, е способна да пази тайна. В присъствието на Гаран обаче Клара показва другото си лице — проникателно и сериозно.

Гаран седеше зад дълга маса, отрупана с документи. Стаята гъмжеше от стражи и секретари с изтерзани изражения. Единственият звук, ако не броим шумоленето на хартия, долиташе най-изненадващо от дете, което си играеше на „дръпни обувка“ с кученце. Детето погледна мимоходом Файър при влизането ѝ в стаята, но сведе учтиво очи и не ги вдигна повече.

Файър усети колко ревниво Гаран пази мислите си от нея. Осъзна внезапно, удивено, че същото важи за Клара — от самото начало. Принцесата бе толкова открита, че Файър не бе оценила до каква степен е затворено съзнанието ѝ. Детето също защитаваше старателно ума си.

Освен крайно предпазлив, Гаран изглеждаше и недружелюбен. Нарочно не зададе на Файър обичайните учтиви въпроси — как е пътувала, дали харесва стаите си, дали лицето я боли от удара, нанесен ѝ от брат му. Огледа равнодушно раната на бузата ѝ.

— Бриган не бива да разбира за това, докато не изпълни задачата си — изрече тихо, за да не го чуят стражите на Файър, застанали на няколко крачки зад нея.

— Съгласна съм — кимна Клара. — Иначе ще се върне да вразумява краля.

— Муса ще му докладва — обади се Файър.

— Докладите ѝ минават през мен — обясни Клара. — Ще се погрижа.

Омацаните с мастило пръсти на Гаран прелистиха някакви документи и плъзнаха един лист по масата към Клара. Докато Клара четеше, той бръкна в джоба си, извади часовник и го погледна. Обърна се през рамо към детето:

— Скъпа, не се преструвай, че не знаеш колко е часът.

Детето въздъхна шумно и мрачно. Каза нещо и шареното кученце пусна обувката. Момиченцето я обу и излезе от стаята, влачейки крака. Кученцето се поколеба за миг и изприпка след господарката си. Младата лейди? Файър реши, че в двореца дългата тъмна коса вероятно надделява над момчешките дрехи и свидетелства за благороден произход. Пет-шестгодишна и вероятно дете на Гаран. Гаран нямаше съпруга, но това не означаваше, че няма и деца. Файър се опита да преглътне внезапното си раздразнение от мнозината, станали случайно родители.

— Ммм... — проточи Клара, взирайки се намръщено в документа. — Не знам как да го тълкувам...

— По-късно ще го обсъдим. — Очите на Гаран се плъзнаха към Файър и тя среща любопитно погледа му. Веждите му се смръщиха гневно и той неочаквано заприлича на Бриган. — Е, милейди Файър — обърна се директно към нея за пръв път, — ще изпълните ли молбата на краля. Ще използвате ли силата на ума си, за да разпитате затворника?

— Не, принце. Използвам силите си единствено за самозащита.

— Колко благородно! — възкликна Гаран с тон, подсказващ, че мисли точно обратното.

Раздвоена, Файър го погледна спокойно и не продума.

— Това е самозащита — вметна разсеяно Клара, продължавайки да се мръщи на листа в ръката ѝ. — Самозащита на кралството. Не че не разбирам отказа ти да съдействаш на Наш след грубиянската му проява, но ние се нуждаем от теб, милейди.

— Нима? Аз не съм сигурен — намеси се Гаран.

Потопи перото си в мастилницата, попи го старателно и написа няколко изречения върху листа пред него. Без да поглежда към Файър, ѝ разкри какво чувства — хладнокръвно и съвършено овладяно. Тя го усети остро. Подозрение. Гаран не ѝ вярваше и искаше да ѝ го покаже.

Същата вечер Файър усети кралят да приближава към нея и заключи входа към стаите си. Той не възрази, явно примирен, че ще разговарят през дъбовата врата на дневната ѝ. Разговорът не беше поверителен, поне от нейната страна, защото стражите ѝ не се

отделяха от нея. Преди кралят да проговори, тя го предупреди, че го чуват.

Съзнанието му бе открито и тревожно, но ясно.

— Искам да кажа само две неща, милейди.

— Слушам те, кралю — отвърна тихо Файър, опряла чело о вратата.

— Първото е извинение за всичко, което представлявам.

Файър затвори очи.

— Не е необходимо да се извиняваш за всичко. Само за онази част, която иска да се остави в ръцете ми.

— Не съм в състояние да я променя, милейди.

— Напротив. Щом силата ти не ми позволява да те контролирам, значи имаш сили да се владееш.

— Не мога, милейди, кълна се.

Не искаш, поправи го тя мълчаливо. Не искаш да се откажеш от мен и това ти пречи.

— Ти си много странно чудовище — прошепна той. — Чудовищата обикновено се стремят да завладяват хората.

Как да му отговори? Че не е нито чудовище като чудовище, а още по-малко — човек като човек?

— Спомена, че ще ми кажеш две неща, кралю.

Той си пое дъх, сякаш да си проясни ума, и заговори по-спокойно:

— Второто е молба, милейди, да премислиш въпроса със затворника. Времената са отчаяни. Сигурно имаш ниско мнение за способността ми да разсъждавам разумно, но се кълна в трона, милейди, че когато не си в мислите ми, различавам ясно правилното от погрешното. Моментът е повратен — кралството или ще оцелее, или ще рухне. Твоите сили могат да ни помогнат много, не само за затворника.

Файър се облегна на вратата и се свлече на пода. Зарови пръсти в косата си.

— Не съм такова чудовище — отрони жално тя.

— Помисли, милейди. Ще договорим правила, ограничения. Имам разумни съветници. Няма да поискат твърде много от теб.

— Остави ме да размисля.

— Наистина ли? Наистина ли ще размислиш?

— Остави ме! — настоя тя.

Усети как вниманието му се насочва от държавните дела отново към чувствата. Настана дълго мълчание.

— Не искам да си тръгвам.

Файър се пребори с надигналото се в гърдите ѝ отчаяние.

— Върви си!

— Омъжи се за мен, милейди — прошепна той. — Умолявам те.

Предлагаше ѝ със собственото си съзнание и разбираше колко е глупав. Тя долови ясно, че кралят просто не може да се овладее.

Престори се на непоклатима, макар да не се чувстваше така. *Върви, преди да нарушиш примирието помежду ни.*

Той си тръгна и Файър остана седнала на пода, закрила лице с длани, копнеейки за усамотение. След време Муса ѝ донесе питие, а Мила свенливо ѝ предложи горещ компрес за гърба. Благодарим, отпи от чашата и понеже нямаше избор, се примири с мълчаливата им компания.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Способността на Файър да направлява баща си зависеше от доверието му.

През зимата след инцидента с него Файър реши да експериментира и го накара да си пъхне ръката в огъня в спалнята. Накара го да мисли, че в камината има цветя, а не пламъци. Той посегна да ги вземе и отдръпна рязко длан; Файър сграбчи по-силно съзнанието му и му вдъхна решимост. Той се пресегна отново към цветята, този път упорито повярвал, че събира букет, докато болката не го върна в реалността. Той изпищя и се втурна към прозореца, отвори го и пъхна ръка в снега, натрупан по перваза. Обърна се към нея, ругаейки, просълзен, и я попита какво си въобразява, че прави.

Не беше лесно да обясни и тя се разплака съвсем искрено от объркване и от вихрушката противоречиви чувства — уплаха при вида на обгорялата му длан с почернели, разкъравени пръсти, и от противната, неочаквана миризма; ужас да не изгуби доверието му и силата да му въздейства. Хвърли се, хлипайки, върху леглото му и зарови лице във възглавниците.

— Искях да видя какво е да нараниш някого, както винаги си ме насърчавал — проплака тя. — Сега разбрах и съм ужасена и от двама ни. Никога повече няма да го причиня на никого!

Той приближи до нея. Гневът бе изчезнал от лицето му. Сълзите й явно го натъжаваха, затова тя им позволи да се леят. Той седна до нея, отпуснал изгорената си ръка до хълбока, но очевидно обсебен от скръбта й. Погали я утешително по косата с невредимата си ръка. Тя улови дланта му, притисна я към мокрото си лице и я целуна.

След миг той се отдръпна от нея.

— Твърде голяма си за това — укори я.

Не го разбра. Той прочисти гърло. Гласът му бе одрезгавял от болката.

— Не забравяй, че вече си жена, Файър. Необичайно красива жена. Неустоима за мъжете. Дори за собствения си баща.

Тя усети, че говори искрено, не я заплашва, не ѝ намеква нищо. Просто ѝ обясняваше откровено както винаги, когато ставаше дума за чудовищната ѝ сила, и ѝ даваше важен урок, за да я предпази. Интуицията ѝ обаче съзря възможност. За да си осигури доверието му, трябваше да обърне всичко наопаки — да накара Кансъръл да докаже, че може да му вярва.

Отскубна се от него с престорен ужас. Избяга от стаята.

Същата вечер Кансъръл застана пред затворената ѝ врата, молейки я за разбиране.

— Скъпо дете, не се страхувай от мен. Знаеш, че никога няма да те нараня, воден от низки инстинкти. Притесняват ме другите мъже. Длъжна си да проумееш опасностите, пред които те изправя силата ти. Ако имах син, нямаше да се тревожа толкова.

Остави го да говори, вцепенена от лекотата, с която го манипулира — него, майстора на машинациите. Беше слисана и зашеметена. Осъзна, че на това я е научил той.

Най-сетне излезе и му каза:

— Разбрах. Съжалявам, татко.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Преструваше се, че причината е наранената му ръка — и отчасти беше така.

— Бих искал да прилагаш по-жестоко силата си — докосна я той по косата и я целуна. — Жестокостта е силна самозащита.

И така, след експеримента Кансъръл продължи да ѝ се доверява. Основателно, естествено, защото Файър не смяташе, че ще дръзне да го повтори.

После, през пролетта, Кансъръл сподели с нея, че трябва да измисли нов план, този път безпогрешен, да убие Бриган.

Когато кървенето ѝ започна, Файър се принуди да обясни на стражите си защо крилатите чудовища се събират пред прозорците и, защо разкъсват яростно по-дребните птици и кацат с писъци по первазите ѝ. Приеха го добре — стражите, не птиците. Муса изпрати двамата най-умели стрелци в градината под стаите ѝ на лов за хищници в опасна близост до дворцовите стени.

Делс не се славеше с горещи лета, но дворецът от черен камък и стъклени покриви се сгорещяваше и в слънчеви дни отваряха

прозорците. Когато Файър прекосяваше площадите или коридорите, чудовищните птици се вторачваха и пищяха и през техните мрежи. Понякога я преследваха рояци чудовищни насекоми. Това несъмнено не умножаваше и без друго малобройните ѝ доброжелатели в двореца. Всички разпознаваха квадратния белег върху лицето ѝ и го обсъждаха разгорещено. Влезеше ли в някоя стая, шушукането секваше и започваше отново, щом излезеше.

Обеща на краля да обмисли въпроса със затворника, но всъщност не мислеше. Нямаше нужда. Познаваше съзнанието си. Използваше част от силите си да следи къде се намира кралят, за да го отбягва. Още повече ѝ бяха необходими да отблъсква вниманието на хората в двореца. Най-често долавяше любопитство и възторг; понякога враждебност, особено у прислугата. Питаше се дали прислужниците си спомнят по-ясно жестокостта на Кансърл и дали той е бил по-жесток към тях.

От време на време някой тръгваше след нея — мъж или жена, прислужник или благородник — без определена цел. Опитваха се да я заговорят, викаха я. Веднъж сивокоса жена се спусна към нея с думите:

— Милейди Файър, нежна сте като цвете!

Понечи да я прегърне, но Мила протегна ръка и я възпря. Файър — с натезал от болка корем, с изтръпнала, сгорещена кожа — далеч не се чувстваше като нежно цвете. Зачуди се дали да зашлеви жената, или да се отпусне разплакана в обятията ѝ. В същия момент една чудовищна птица задраци по мрежата на прозореца над главите им, жената я погледна и вдигна ръце към нея, запленена от хищника, както преди миг — от Файър.

Някои дами в двореца ѝ завиждаха, задето е завладяла сърцето на краля, който жадуваше от разстояние за нея като буен жребец зад ограда и не криеше поривите си. Срещнеше ли погледите на тези жени с пера от чудовища в косите или с обувки от кожа на чудовищни гуцери, Файър свеждаше очи и ги подминаваше. Хранеше се в стаите си. Смуцаваха я показните градски маниери в двореца и разбираше, че не би могла да се приспособи, а и така отбягваше краля.

Един ден, докато прекосяваше снежнобелия площад, Файър се натъкна на зрелищна схватка — шепа малки деца срещу дъщерята на

принц Гаран, подкрепяна пламенно от кученцето. Файър усети ясно, че дъщерята на Гаран е подстрекателят на юмручната разпра, а от разгорелите се страсти на невръстната войска долови, че вероятно тя самата е в дъното на разногласието. *Спрете!*, възкликна мислено тя от другия край на площада. *Спрете веднага!* Всички деца, с изключение на момичето на Гаран замръзнаха, зяпнаха я и след миг се разбягаха с писъци.

Файър изпрати Нийл да доведе лечителка и се втурна с останалите си стражи към момичето с подуто лице и разкървавен нос.

— Добре ли си, дете? — попита Файър.

Момичето се боричкаше с кучето си, което подскачаше, лаеше и извърташе муцуна към дланта ѝ, стиснала каишката му.

— Блочи! — извика му тя с гъгнив глас и клекна до него. — Долу! Престани! Пфу!

Блочи подскочи и се блъсна в окървавеното ѝ лице. Файър се пресегна към съзнанието на кученцето и го успокои. Детето седна върху мраморния плочник до Блочи и опипа бузите и носа си. Присви очи и отметна мократа си коса от лицето.

— Татко ще се разочарова.

Както и предишния път мислите на момиченцето бяха изненадващо недостъпни за Файър, но тя бе доловила достатъчно от чувствата на другите деца, за да разбере какво има предвид.

— Понеже си ме защитила ли?

— Не, защото забравих да пазя лявата си страна. Напомня ми го непрекъснато. И носът ми май е счупен. Ще ме накаже.

Гаран наистина не изглеждаше като олицетворение на добродушието, но Файър не смяташе, че ще накаже дете, задето не е спечелило схватка срещу приблизително осем противници.

— Понеже някой ти е счупил носа ли? Няма да те накаже, разбира се.

Детето въздъхна тъжно.

— Не, защото аз ги нападнах. А той ми е забранил. И защото пропускам уроците. Учителите ме чакат.

— Преди това ще те прегледа лечител — обясни ѝ Файър, стараейки се да не се засмее.

— Уроците са безброй — продължи момичето, не особено заинтригувано от лечителката. — Ако татко не беше принц, нямаше да

уча толкова. Обичам уроците по езда, но историята ме приспива. А сега той няма да ми позволи да яздя конете му. Никога! Разрешава ми да им давам имена, но не и да ги яздя. Чичо Гаран ще му каже, че съм пропуснала уроците, и татко ще ми забрани да ги яздя завинаги. На теб позволява ли ти да му яздиш конете? — попита я печално момичето, сякаш очаква да получи трагичен отговор.

Файър обаче не успя да продума. Гледаше озадачено детето, а умът ѝ се опитваше да осмисли чутото. Тъмнокосото и тъмнооко момиченце с подуто и окървавено лице наричаше Гаран „чичо“, отличаваше се с необичайна умствена непропускливост, а баща му бе принц.

— Яздя само моя кон — промърмори най-сетне тя.

— А виждала ли си неговите коне? Има много. Луд е по конете.

— Познавам един — отвърна Файър, докато пресмяташе смаяно наум.

— Биг ли? Биг е кобила. Татко казва, че повечето войници предпочитат жребци, но Биг е безстрашна и той не би я сменил за никой жребец. Казва, че и ти си безстрашна. Спасила си му живота. Затова се застъпих за теб — додаде отчаяно тя, припомнила си отново надвисналата опасност; докосна носа си. — Може пък да не е счупен. Мислиш ли, че ще се ядоса по-малко, ако е само подут?

Файър потърка чело.

— На колко си години, дете?

— През зимата стана на шест.

Нийл се появи, подтичвайки с лечителя — усмихнат мъж в зелени дрехи.

— Милейди Файър — кимна ѝ той и клекна до детето. — Принцесо Хана, най-добре елате с мен в лечебницата.

Двамата се отдалечиха. Хана продължаваше да бърбори с гъгнивия си глас. След миг колебание Блочи се втурна след тях.

Файър ги проследи със смаян поглед. Обърна се към стражите си.

— Защо никой не ми е споменал, че командирът има дъщеря?

Мила сви рамене.

— Командирът е потаен, милейди. Чували сме само слухове.

Файър си спомни жената с кестенявата коса в зелената къща.

— Тя ли е майката на детето?

— Говорят, че майката е починала, милейди.

— Кога?

— Не знам. Питайте Муса или принцеса Клара.

— Е... — Файър се опита да се сети накъде се бе запътила, преди да се натъкне на децата. — Да отидем някъде, където не се чува как пицят хищните птици.

— Бяхме тръгнали към конюшните, милейди.

А, да, конюшните, да посетят Смол. И мнозината му приятели — част от които несъмнено имаха кратки, красноречиви имена.

Файър би могла да разпита веднага Клара как така принц на двайсет и две има тайна дъщеря почти на шест. Почака обаче кръвенето ѝ да спре и отиде при Гаран.

— Сестра ти ми каза, че работиш твърде много.

Той вдигна очи от отрупаната с документи маса и ги присви.

— Вярно е.

— Ще дойдеш ли на разходка с мен, принце?

— Защо искаш да се разхождаш с мен?

— Защото се опитвам да преценя какво мисля за теб.

Той повдигна вежди.

— О, подлагаш ме на изпитание значи?

— Все ми е едно как го наричаш, но аз отивам. Не съм си подавала носа навън от пет дни.

Тя се обърна и излезе от стаята. Изпита задоволство, защото докато вървеше по коридора, усети как той тръгва след нея и настига стражите ѝ.

— Приех поканата ти по същата причина — обясни ѝ Гаран.

— Звучи справедливо. Мога да ти посвирия, ако искаш. Ще се отбием да си взема цигулката.

— Цигулката — изсумтя той. — Чух за нея. Бриган си мисли, че се къпем в пари.

— Чуваш всичко, предполагам.

— Това ми е работата.

— Ще ми обясниш ли тогава защо никой не ми е споменал за принцеса Хана?

— Защо те интересува принцеса Хана? — изгледа я остро той.

Разумен въпрос. Бръкна в рана, която Файър още не бе усетила.

— Чудех се просто защо кралица Роен и Брокър никога не са отваряли пред мен и дума за нея.

— Длъжни ли са?

Файър разтри врата си под шала и въздъхна, разбрала защо сърцето ѝ настояваше да проведе този разговор тъкмо с Гаран.

— С кралицата винаги разговаряме открито, а Брокър споделя с мен всичко, което научи, защото съдействам на шпионите му — призна тя. — Въпросът не е дали са длъжни, а защо нарочно са отбягвали темата.

— А! Става дума за доверие значи...

Файър си пое дъх.

— И защо пазят детето в тайна? Та то е съвсем малко!

Гаран помълча замислено, като току я поглеждаше изпитателно. Поведете я през централния площад на двореца. Тя го остави охотно да избере посоката. Все още се губеше из дворцовите лабиринти. Тази сутрин тръгна към ковачницата, а се озова в пералнята.

— Малка е — рече най-сетне Гаран, — но я пазехме в тайна още преди да се роди. Самият Бриган научи за нея едва когато тя навърши четири месеца.

— Защо? Коя е майката? Съпруга на враг? На приятел?

— На никого. Момиче от конюшните.

— Защо тогава...

— Хана е трети наследник на трона — обясни тихо Гаран. — Дете е на Бриган. Не на Наш, не на Клара, не мое. Спомни си какви бяха времената тогава, милейди, преди шест години. Ако Брокър ти се е доверявал, както твърдиш, сигурно знаеш какви опасности грозяха Бриган — единствен той в двореца, враждуваше открито с Кансъръл.

Файър замълча стъписано и засрамено продължи да слуша историята, която Гаран ѝ разказваше:

— Той беше едва на шестнайсет, но всички знаем колко малко радост имаше в живота му. Момичето се грижеше за конете му. Много красиво момиче. Казваше се Роуз.

— Роуз... — повтори вцепенено Файър.

— Бриган сподели само с четирима от семейството — с мен, Наш, Клара и Роен. Пазеше я в тайна, за да не я излага на опасност. Искаше да се ожени за нея. — Гаран се изсмя сухо. — Беше

непоправим романтик. За щастие не успя и връзката им не излезе наяве.

— Защо „за щастие“?

— Син на крал и момиче, което спи при конете?

Файър си помисли колко рядко се случва някой да разбере със сигурност, че иска да се ожени за някого. Колко ли е несправедливо да срещнеш такъв човек и да си принуден да се откажеш от него, защото леглото му е от слама, а не от пух?

— Както и да е — продължи Гаран. — Горедолу по това време Кансърл убеди Накс да изпрати Бриган във войската на границата. Несъмнено се е надявал да го убият. Бриган се разгневи като стършел, но нямаше избор и замина. Не след дълго разбрахме, че е оставил частица от себе си у Роуз.

— Забременяла е.

— Именно. Роен се погрижи за нея. Тайно, разбира се. Бриган все пак оцеля, а Роуз умря при раждането. Когато навърши седемнайсет, Бриган се върна и в един и същи ден научи, че Роуз е мъртва, че има дете и Накс го е назначил за командир на Кралската армия.

Файър помнеше тази част от историята. Кансърл бе убедил Накс да повиши Бриган далеч над способностите му с надеждата стратегическата некомпетентност на принца да му спечели лоша слава, Файър помнеше задоволството и гордостта на Брокър, когато Бриган, въоръжен с невероятно упорство, се превърна първо в разумен, а после в необикновен пълководец. Той снабди с коне цялата армия — не само кавалерията, но и пехотата, и стрелците. Повиши стандартите за обучение и надницата. Увеличи числеността на войската, покани жени в нея, изгради сигнални кули в планините и из цялото кралство, за да установи връзка между отдалечените райони. Построи нови крепости с обширни житни полета и огромни конюшни, където да се грижат за най-ценната придобивка на армията — конете, които ѝ помагаша да се придвижва лесно и бързо. Това затрудняваше контрабандистите, разбойниците, пикийците, както и бунтовните лордове Майдог и Джентиан, принудени да отстъпят с малобройните си войски и да преосмислят съмнителните си амбиции.

Горкият Бриган. Сърцето на Файър се сви от жал.

— Кансъръл отмъщаваше на Бриган с всички средства — продължи Гаран. — Особено след като авторитетът му нарасна. Тровеше конете му от злоба. Подложи на мъчения един от оръженосците на Бриган и го уби. Ясно е защо всички, които знаехме за Хана, си държахме езика зад зъбите.

— Да, разбира се — прошепна Файър.

— После Накс умря. Следващите две години Бриган се опитваше да убие Кансъръл, а той кроеше планове да убие него. После Кансъръл се самоуби. Най-сетне Бриган бе свободен да обяви детето си за наследник на трона. Направи го обаче само пред членовете на семейството. Хана не е официална тайна — повечето хора в двореца знаят, че е негова. Ала не разгласяваме този факт. Отчасти по навик, но и за да не насочваме вниманието към нея. Не всички врагове на Бриган си отидоха с Кансъръл.

— Но как е възможно тя да е престолонаследник, а ти — не? — попита Файър. — Накс ти е баща и ти не си по-незаконен от нея. Освен това Хана е момиче, дете.

Гаран присви устни и сведе очи. Не отговори на въпроса ѝ.

— Роен ти вярва — отбеляза той. — Брокър също ти вярва. Не измъчвай чудовищното си сърце. Роен не ти е споменала за внучката си, защото е свикнала да не казва на никого. А Брокър не ти е съобщил вероятно защото Роен никога не му е казвала. Клара също ти се доверява, защото Бриган ти вярва. Доверието на Бриган е силна препоръка, признавам, но всеки греша понякога.

— Разбира се — отвърна сухо Файър.

В този момент един от стражите ѝ повали със стрелата си чудовищна птица. Тя падна от небето — зелена и златиста — и се приземи някъде сред горичка недалеч от тях. Файър внезапно осъзна, че са в овощната градина зад двореца, а отвъд нея е зелената къща.

Файър се втренчи удивено в дървото до къщата, учудена как не го е забелязала от прозореца. Явно отгоре бе предположила, че е горичка, а не един-единствен организъм. Гигантският ствол се разклоняваше в шест посоки, а десетките масивни клони се привеждаха под тежестта си чак до земята, заравяха се в тревата и пак се издигаха към небето. Някои от най-грамадните клони имаха подпори, за да не се счупят.

До нея Гаран наблюдаваше смаяното ѝ изражение. Тръгна с въздишка към пейка до алеята пред къщата, седна и затвори очи. Файър забеляза изпитото му лице и приведените му рамене. Изглеждаше изтощен. Приблужи и седна до него.

— Необикновено е наистина — отвори очи той. — Толкова голямо израсна, че ще се убие. Всеки баща посочва наследниците си. Знаеш го нали?

Файър отмести очи от дървото и ги впи изненадано в него. Гаран срещна спокойно погледа ѝ.

— Баща ми не ме обяви за свой наследник. Избра Наш и Бриган. Бриган постъпи другояче. Хана ще бъде първата му наследница, дори да се ожени и да има цяла армия синове. На мен, разбира се, ми е все едно. Никога не съм искал да бъда крал.

— И, естествено, всичко ще се обезсмисли — вметна с безизразен глас Файър, — щом кралят се ожени за мен и стане баща на цяла джунгла чудовища.

Гаран не го очакваше. Застина за миг, претегляйки думите ѝ. После устните му неволно се извиха в лека усмивка. Разбра, че тя се шегува и смени темата.

— А ти, милейди, само с цигулката ли запълваш времето си? От десет дни си в двореца!

— Защо питаш? Задача ли искаш да ми възложиш?

— Не, докато не решиш да ни помогнеш.

Да им помогне... да помогне на това странно кралско семейство. Неволно ѝ се прииска да не е толкова невъзможно.

— Каза, че не искаш помощта ми.

— Не, милейди, казах, че се колебая. И продължавам да се колебая.

Вратата на зелената къща се отвори и дамата с кестенявата коса тръгна по алеята към тях. Внезапно съзнанието на Гаран се разведри. Той скочи, пресрещна жената и я улови за ръката. Представи я на Файър с грейнало лице и тя разбра, че нарочно я е довел тук. Не бе забелязала, вгълбена в разговора.

— Лейди Файър — каза Гаран, — това е Сайри. Натоварена е с тежката задача да преподава история на Хана.

Сайри се усмихна на Гаран — усмивка, предназначена само и единствено за него, и Файър веднага проумя какво вижда.

— Не е толкова зле — уточни Сайри. — Тя е изключително способна ученичка. Просто не я свърта на едно място.

Файър ѝ протегна ръка. Сайри я поздрави прекалено любезно и с едва доловима ревност. Разбираемо, Файър си отбеляза наум да предупреди Гаран да не води женски чудовища при възлюбените си. Дори най-умните мъже понякога пропускат очевидното.

Когато Сайри се сбогува с тях, Гаран я изпрати с поглед, като потриваше разсеяно челото си и тананикаше тихо.

Син на крал и жена, която е дворцов учител, подкачи го мислено Файър, подтикната от необяснима радост да се пошегува. Стъписващо!

Гаран смръщи вежди и се опита да си придаде строг вид.

— Ако ти е доскучало тук, милейди, отиди в забавачката и научи децата как да се пазят от чудовища. Сприятели се с тях, та на дъщерята на Бриган да ѝ остане някой зъб в устата, докато баща ѝ си дойде.

Файър понечи да си тръгне. По устните ѝ продължаваше да трепти усмивка.

— Благодаря за разходката, принце. Знай, че е трудно да ме заблудиш. Дори да не ми се доверяваш, усещам, че ме харесваш.

Каза си, че уважението, което Гаран ѝ засвидетелства, е приповдигнало духа ѝ, а не жената, чиято тайна бе разкрила.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Всъщност Файър наистина се нуждаеше от занимание. Иначе не ѝ оставаше друго, освен да размишлява. А размислите я връщаха назад, отново и отново, към липсата на занимания и към въпроса доколко всъщност би съумяла да помогне на кралството, ако сърцето ѝ разумът ѝ не го забраняваха категорично. Измъчваше се през безсънните нощи. Сънуваше кошмари как заблуждава и наранява хората, кошмари как Кансъръл кара Кътър да се гърчи от въображаема болка.

Клара заведе Файър на обиколка из града. Жителите му се кичеха с още повече дрънкулки от чудовища от придворните и с още по-малко вкус. От илиците на минувачите стърчаха пера, набрашнени пекарки, надвесени над нощвите, носеха прелестни накити — огърлици и обеци, изработени от чудовищни раковини. Жена бе надянала синьо-виолетова перука от копринената козина на някакво чудовище — куче или заек — но късата ѝ коса стърчеше на кичури около грозноватото ѝ лице, все едно е карикатура на самата Файър. Е, нали върху главата ѝ се мъдреше нещо красиво.

— Всеки мечтае за нещо хубаво — поклати глава Клара. — Богатите купуват редки кожи от черния пазар. Другите се задоволяват със захвърленото в канавките или с уловеното в капаните. Всъщност разлика няма, но богатите се чувстват по-добре, когато са платили цяло състояние.

Глупаво задоволство, разбира се. Файър си даваше сметка, че в този град съжителстват разсъдъкът и плиткоумието, немотията и разкошът. Приятно впечатление ѝ направиха градините и старите изпочупени скулптури, фонтаните по площадите, музеите и библиотеките, яркоцветните магазини, край които се разхождаха с Клара. Харесаха ѝ оживените павирани улици, където, заети с шумния си живот, хората понякога не забелязваха чудовището, заобиколено от стражи. Понякога. Веднъж ѝ се наложи да успокои впряг коне, паникьосани от група деца, притичали твърде близо до тях. Докато

Файър шепнеше на жребците и ги галеше по врата, улицата замря и се съживи едва когато тя и Клара свърнаха по друга пряка.

Харесаха ѝ мостовете. С удоволствие заставахе по средата и се взираше надолу с чувството, че ще падне, но уверена, че е невъзможно. Най-отдалеченият от водопадите мост бе подвижен. Понравиха ѝ се звънчетата, които оповестяваха кога се вдига и спуска — меко, сладкогласно, почти мелодично на фона на градския шум. Впечатления ѝ направиха складовете и доковете по реката, акведуктите, каналите и шлеповете, които, скрибуцайки протяжно, теглеха бавно товарните кораби нагоре-надолу между реката и залива. Направо се захласна на Долното пристанище, където водопадите вдигаха пелена от морска вода и заглушаваха всички звуци и чувства.

Хареса, колебливо, дори болниците. Зачуди се в коя се е излекувал баща ѝ, когато стрелата го бе улучила в гърба. Надяваше се хирурзите да връщат към живота и добри хора. Пред болниците винаги имаше чакащи и притеснени множества. Тя ги поглеждаше и ги докосваше с тайно благопожелание тревогите им да се увенчат с щастлив край.

— Из целия град имаше медицински училища — обясни ѝ Клара. — Чувала ли си за крал Арн и неговата съветничка, чудовището лейди Ела?

— Помня имената от уроците по история — замисли се Файър.

— Управлявали преди цели сто години — заразказва Клара. — Крал Арн бил билкар, а лейди Ела — хирург. Медицината ги обсебила. Носят се легенди за чудатите им медицински опити с хора, които едва ли биха се съгласили да се подложат на тях, ала чудовището ги убеждавало. Знаеш какво имам предвид, милейди Файър. Разрязвали тела на мъртъвци и ги изучавали, но никой не разбирал откъде вземат телата. Ммм... да — повдигна язвително вежди Клара. — Както и да е... техните открития преобразили медицината и хирургията. Благодарение на тях знаем как се използват странните билки, никнеци в скалните цепнатини и в пещерите по границата на кралството. На тях дължим лекарствата за спиране на кръвоизливи, за предпазване на раните от инфекции, за унищожаване на тумори, за зарастване на счупени кости. Те, разбира се, открили и наркотиците, които унищожават човешкия разсъдък — добави мрачно тя. — Сега училищата са затворени. Няма пари за изследвания. Всъщност няма

пари и за изкуство, и за инженерство. Политиката поглъща всички средства. И армията заради предстоящата война. Залезът на града приближава.

Залезът на града вече е настъпил, помисли си Файър, но замълча. Бе видяла западналите бедняшки квартали край доковете по южния бряг на реката и запуснатите алеи в центъра на града. Много, много места в града не бяха посветени нито на красотата, нито на науката, нито на нещо добро.

Веднъж Клара я заведе на обяд при майката на близнаците, която живееше в малка и уютна къща на цветарска улица. Имаше и съпруг — пенсиониран войник и един от най-доверените шпиони на близнаците.

— Напоследък съм се съсредоточил върху контрабандистите — обясни им той, докато се хранеха. — Почти всеки богат човек в града понякога прибегва до черния пазар. Често обаче дейно замесените с контрабанда се оказват и врагове на краля. Особено ако търгуват с оръжия, коне или пикийски стоки. Извадим ли късмет, проследяваме купувача и разбираме за кого купува. Окаже ли се някой от бунтовните лордове, залавяме купувача за разпит. За съжаление отговорите им невинаги са чиста монета.

Подобни откровения, естествено, осигуряваха материал за неумолимата тактика на Клара. „С твоите способности лесно ще научим кой на чия страна е. Ще ни помогнеш да разберем кои от съюзниците ни служат предано“, повтаряше тя. „Ще знаем къде Майдог планира да нападне първо.“ Когато думите ѝ удряха на камък, подхващаше: „Ще разкриваш заговори за убийства. Няма ли да се почувстваш ужасно, ако ме убият, защо отказваш да ни съдействаш?“ В най-отчаяните моменти я питаше: „Ами ако възнамеряват да убият теб? Не е невъзможно, особено сега, когато хората се опасяват, да не би да се омъжиш за Наш.“

Файър не отговаряше на нескончаемите атаки; никога не признаваше нито съмненията, нито угризенията на съвестта, които започваше да изпитва. Скътваше доводите да ги обмисли по-късно заедно с настойчивото подканяне на краля. Понякога след вечеря — достатъчно често, та Уелкли да сложи стол в коридора — Наш идваше пред вратата ѝ да говори с нея. Държеше се благоприлично, обсъждаха времето и видните гости на двореца и винаги, неизменно се опитваше да я убеди да обмисли въпроса със затворника.

— Ти си от Севера, милейди — повтаряше й. — Знаеш колко слаб е законът извън пределите на града. Една погрешна стъпка, милейди, и цялото кралство ще изтече между пръстите ти.

После притихваше и тя разбираше, че иде ред на предложението за брак. Отказваше му и го отпращаше и се опитваше да се утеша в компанията на стражите си. Размишляваше много сериозно за състоянието на града, за кралството, за краля. И каква роля й е отредена.

За да има занимание и да облекчи усещането, че е непотребна, прие съвета на Гаран. Отначало влизаше предпазливо в забавачката, сядаше тихо на някой стол и наблюдаваше децата — как играят, четат, спорят. На това място бе работила майка й и тя искаше да попие атмосферата му бавно. Опитваше се да си представи как младата жена с оранжеви коси и спокоен нрав наставлява децата. Джеса бе живяла в тези шумни, слънчеви стаи. Самата мисъл помагаше някак си на Файър да не се чувства като пришълец. Но и я изпълваше със самота.

Да учи децата как да се защитават от чудовищни животни, бе деликатна задача. Мнозина родители смятаха, че децата им не бива да имат нищо общо с нея. Ала няколко деца на благородници и прислужници все пак й станаха ученици.

— Защо си толкова запленил от насекомите? — попита тя една сутрин единайсетгодишния Коб — будно момче, което успяваше да издигне мислена стена срещу чудовищните птици и да устои на порива да докосне Файър по косата, ала не би убило чудовищна буболечка, дори да кацне върху дланта му и да се навечеря с кръвта му. — Грабливите птици не те затрудняват.

— Чудовищните птици! — възкликна презрително Коб. — Те нямат ум, а само някакво безсмислено чувство, с което си въобразяват, че ще ме омагьосат. Толкова са елементарни!

— Вярно е — кимна Файър, — но в сравнение с насекомите са направо гениални.

— Чудовищните насекоми са съвършени — възрази замечтано Коб, втрепенен в чудовищното водно конче, кръжащо около носа му. — Погледни им крилата, крачетата, очите като мъниста! А колко умно използват жилата и пипалата си!

— Той обича всички буболечки — подбели очи по-малката сестра на Коб. — Не само чудовищните.

Проблемът сигурно е, че е учен, помисли си Файър.

— Добре — кимна тя. — Може да позволяваш на чудовищните буболечки да те жият, понеже оценяваш свършените им жила. Но — добави строго тя — от някои видове буболечки трябва да се научиш да се пазиш, за да не те наранят. Разбра ли?

— Да ги убивам ли?

— Да. А после може да им направиш дисекция, ако искаш. Хрумвало ли ти е?

Коб грейна.

— Наистина ли? Ще ми помагаш ли?

И така, Файър измоли скалпели и табли от дворцовата лечебница и се залови със странни експерименти по примера на крал Арн и лейди Ела. В по-малки мащаби, разбира се, и с далеч по-скромни резултати.

Често виждаше принцеса Хана. От прозорците си наблюдаваше как момичето притичва в зелената къща. Виждаше и Сайри, и други учители, понякога мярваше Гаран или Клара и дори легендарния й градинар — русокос, загорял от слънцето и мускулест като герой от епос. Понякога зърваше възрастна жена, дребничка и прегърбена, с бледозелени очи и престилка, да възпира устремния бяг на Хана. Крехката старица, явно икономка на зелената къща, беше силна, често носеше Хана на ръце и не криеше привързаността си към детето. Не харесваше обаче Файър. Веднъж се срещнаха в овощната градина и съзнанието й се оказа непристъпно като ума на Бриган. При вида на чудовищната милейди лицето й се изопна хладно и сурово.

По каменните покриви на двореца имаше пътеки за разходка. В безсънните нощи Файър се качваше там със стражите си. От височината виждаше сиянието на големите факли по мостовете, които горяха по цяла нощ, та лодкарите по бързотечните води да се ориентират къде са водопадите. От дворцовите покриви чуваше и грохота им. В ясно време съзерцаваше спящия град околоръст и отраженията на звездите по морската повърхност. Чувстваше се като кралица. Не като истинска кралица, съпруга на Наш, а като жена на върха на света. По-точно на върха на града, чиито обитатели ставаха все по-реални, град, който постепенно заобичваше.

Бриган се върна в двореца след три седмици, Файър разбра веднага, че е пристигнал. Съзнанията бяха като лицата — виждаш ги веднъж и ги запомняш. Умът на Бриган бе тих, непроницаем, силен. Препънеше ли се в него, Файър тутакси го разпознаваше.

Беше с Хана и Блочи. Къпеха се в утринните лъчи в ъгъла на спокоен площад. Момиченцето оглеждаше белезите от чудовищни птици по врата на Файър и за кой ли път я придумваше да ѝ разкаже историята как ги е получила и как е спасила войниците на Бриган. Файър ѝ отказа и Хана се примоли на Муса.

— Та ти не беше там! — възрази засмяна Файър, когато Муса подхвана историята.

— Е, щом никой от присъствалите не иска да разказва... — оправда се Муса.

— Идва някой, който може да разкаже историята от първо лице — подсмихна се загадъчно Файър.

Хана застина и тялото ѝ се изопна като пружина.

— Татко? — завъртя се в кръг тя да се озърне на всички страни. — Къде е татко?

Той влезе през сводест вход в отсрещния край на площада. Хана извика и се втурна към него по мраморния плочник. Той я улови и я понесе обратно натам, откъдето бе дошла. Кимна на Файър и на стражите, вслушан с усмивка в потока от думи, леещ се от устата на Хана.

Защо се случва така при всяка поява на Бриган, запита се Файър. Защо ѝ се приисква да побегне? Нали вече са приятели и не се страхува от него! Забрани си да помръдне и насочи вниманието си към Блочи, който охотно се остави да го гали по главата.

Бриган остави Хана на земята и клекна пред нея. Улови внимателно брадичката ѝ и завъртя лицето ѝ наляво и надясно, за да огледа насинения ѝ, превързан нос. Прекъсна я тихо.

— Разкажи ми какво стана.

— Но, татко — смени темата тя посред изречението. — Те говореха лоши неща за лейди Файър.

— Кои?

— Селин и Мидан. И другите.

— И какво? Някой те удари по носа?

Хана пристъпи от крак на крак.

— Не.

— Разкажи ми какво стана.

Хана потърка още веднъж подметките си по плочника и подхвана тъжно:

— Аз ударих Селин. Той не беше прав, татко! Някой трябваше да му покаже!

Бриган замълча. Хана се облегна с длани на коленете му и впи очи в земята. Въздъхна драматично иззад гъстата завеса на косата си.

— Погледни ме, Хана.

Момичето го послуша.

— Разумно ли е да удряш Селин, за да му покажеш, че греша?

— Не, татко. Постъпих лошо. Ще ме накажеш ли?

— За известно време ще прекратя уроците ти по ръкопашен бой. Не искам да злоупотребяваш с наученото.

Хана въздъхна отново.

— За колко време?

— Докато се убедя, че разбираш каква е целта ми.

— Ще отмениш ли и уроците по езда?

— Да не би да си прегазила някого?

— Не, разбира се, татко — разкикоти се тихо тя.

— Значи няма да отменя уроците по езда.

— Ще ми позволиш ли да яздя твоите коне?

— Знаеш отговора. Трябва да пораснеш, за да яздиш боен кон.

Хана протегна ръка и потърка с длан острата му брадичка. Непринудената ѝ нежност сепна Файър. Тя отклони очи и се втренчи в Блочи, осеял полата ѝ с копринени косми.

— Колко ще останеш, татко?

— Не знам, скъпа. Скоро ще замина на север.

— И ти си ранен, татко. — Хана огледа превръзката на дясната му ръка. — Ти ли удари пръв?

Бриган се усмихна леко на Файър, но в следващия миг очите му се вледениха, а устните очертаха тънка линия. Студенината му уплаши и обиди Файър. После разумът ѝ надделя и тя разбра какво вижда Бриган — квадратния белег от пръстена на Наш върху бузата ѝ.

Беше преди седмици, обясни му мислено тя. От тогава се владее.

Бриган се изправи и вдигна Хана. Каза ѝ тихо:

— Не ударих пръв. А сега трябва да поговоря с чичо ти. С крал Наш.

— Искам да дойда с теб — настоя Хана и обви ръце около врата му.

— Може да ме придружиш до преддверието, но там ще се разделим.

— Но защо? Искам да дойда!

— Разговорът е личен.

— Но...

— Чу ме, Хана — прекъсна я строго той.

Хана замълча мрачно.

— Мога да ходя сама — заяви обидено след малко.

Бриган я остави на земята. Двата се изгледаха в настъпилата тишина — по-високият с по-спокойни очи от по-ниския.

— Ще ме поносиш ли, татко — чу се тънък гласец.

По лицето на Бриган отново пробяга усмивка.

— Разбира се. Не си чак толкова голяма.

Бриган прегърна Хана и тръгна отново към другия край на площада, Файър се вслуша в заглъхващата мелодия на Ханиния глас. Блочи седна както винаги, поразмисли и изприпка след господарката си. Осъзнала колко нередно постъпва, Файър се пресегна към съзнанието му и го убеди да остане. Не успя да се сдържи, кученцето ѝ трябваше. Козината му беше мека.

Бриган не беше избръснат, носеше черни дрехи и кални обувки. Светлите му очи изпъкваха върху изнуреното му лице.

Бе започнала да харесва това лице.

И, естествено, разбираше защо тялото ѝ понечва да побегне, когато той се появи. Инстинктът му не грешеше, понеже накрая го очакваше само тъга.

Прииска ѝ се да не бе виждала колко нежно се отнася с детето си.

* * *

Файър се отличаваше със забележително умение да не мисли за нещо, ако реши. Особено ако нещото е болезнено и откровено глупаво.

Тогава го изблъскваше към най-недостъпните кътчета на съзнанието си. Брат му бе влюбен в нея, а тя бе дъщеря на Кансърл!

Немислимо...

Все по-често обаче обмисляше въпроса какво е мястото ѝ в този дворец. Щом Бриган щеше скоро да отпътува на север, несъмнено щеше да я отведе у дома. А тя не се чувстваше готова да се върне.

Бе израснала край Брокър и Кансърл и не беше наивна. Виждаше запустелите сгради в града, усещаше миризмата на мръсотия. Долавяше колко гладни хора има тук и колко — сломени от опиатите. Разбираше какво означава дори многобройните четири полка на Бриган да не са в състояние да възпрат разбойниците да съборят цял град в пропастта. А тези неща бяха дреболия, просто поддържане на реда. Задаваше се война и ако Майдог или Джентиан превземеха Кралския град и кралството с армиите си, ако един от двамата станеше крал, колко ли по-надолу в бездната щяха да пропаднат хората, стигнали вече дъното?

Файър не си представяше как ще се върне в каменната си къща, където новините пристигаха бавно и единственото разнообразие в ежедневието ѝ бяха празноглавите браконieri с неизвестна роля, залутали се в горите ѝ. Как да откаже да помогне, след като залогът тук бе толкова голям? Как да си тръгне?

— Прахосваш способностите си — укори я веднъж Клара. — Пилееш нещо, което ние дори не знаем какво е да имаш. Прахосничеството е престъпление.

Файър не ѝ отговори, но проумя думите ѝ, по-дълбоко, отколкото Клара предполагаше.

Тази нощ, докато Файър се бореше със себе си на покрива на двореца, Бриган приближи до нея и се облегна на парапета. Тя си пое дъх и се взря в блещукащите факли из града, за да не го поглежда, да не му се зарадва.

— Чувам, че си луд по конете — отбеляза ведро.

Той се усмихна.

— Утре вечер заминавам на запад по реката. Ще се върна след два дни, но Хана ми се разсърди. Изпаднах в немилост.

Файър си спомни времето, когато тя самата беше на пет.

— Сигурно ѝ липсваш ужасно.

— Да. Никога не се задържам дълго тук. Макар да ми се иска да не е така... — въздъхна той и продължи: — Преди да замина, трябва да ти съобщя нещо, милейди. Скоро ще поема на север. Този път без армията. Пътуването ще е по-бързо, по-безопасно, ако решиш да се върнеш у дома.

Файър затвори очи.

— Би трябвало да кажа „да“, предполагам.

Той се поколеба.

— Друг ескорт ли предпочиташ?

— Не, разбира се! Просто всичките ти братя и сестри настояват да остана в двореца и със силата на съзнанието си да им помагам да шпионират. Дори принц Гаран, макар още да не е преценил дали ми вярва.

— О! — поклати глава Бриган. — Гаран не вярва на никого. Такава е природата, работата му. Създава ли ти неприятности?

— Не, държи се добре с мен. Всъщност всички са любезни с мен. Тук не ми е по-трудно отколкото другаде. Просто е различно.

Той се замисли.

— Е, не бива да им позволяваш да те тормозят — рече накрая. — Те виждат само своята страна. Обсебени са от проблемите на кралството и не си представят друг начин на живот.

Файър се почуди какъв ли друг живот си представя Бриган. За какъв живот мечтае, ако не беше се родил с този.

— Как мислиш? — попита го предпазливо. — Да остана ли да им помогна?

— Милейди, не знам какво е редно да направиш. Ти трябва да прецениш кое е правилно.

В тона му долови отбранителна нотка, но не й стана ясно кого защитава — себе си или нея.

— А ти имаш ли мнение кое е правилно? — настоя тя.

Той се смути. Извърна лице.

— Не искам да ти влияя. Ще се радвам да останеш. Ще ни окажеш неоценима помощ. Но и ще съжалявам за това, което те молим да правиш. Искрено ще съжалявам.

Необичайно откровение — необичайно, защото не бе характерно за него, и още по-необичайно, защото едва ли някой друг би изпитал съжаление. Объркана, Файър стисна здраво лъка си и каза:

— Насилие е да превземам нечий ум и да го променям, както ми е угодно. Силата ми е престъпно нахлуване на чужда земя. Как да го осъществя, без да злоупотребя с правата си? Как ще разбере кога стигам твърде далеч? Способна съм да причиня толкова страдания.

Бриган помисли минута, втренчен съсредоточено в дланите си. Подръпна крайчеца на превръзката си.

— Разбирам те — призна тихо. — Знам какво е да си способен да причиняваш страдания. Обучавам двайсет и пет хиляди войници за кървава баня. Правил съм неща, които ми се иска никога да не съм бил принуден да направя. Ще ги правя и занапред. — Той я погледна, после пак сведе очи към ръцете си. — Предложението ми ще ти прозвучи безочливо, милейди, но ако поискаш, ще ти обещаю да те предупреждавам, когато сметна, че злоупотребяваш със силата си. Независимо дали ще приемеш, бих искал да те помоля да ми обещаеш същото.

Файър преглътна. Не ѝ се вярваше, че той ѝ поверява толкова отговорна задача.

— За мен е чест — прошепна тя. — Приемам обещанието ти и ти давам своето в замяна.

Светлините в градските къщи помръкнаха една след друга. Част от тактиката ѝ да пропъжда определени мисли бе да избягва възможностите, които ги подклаждат.

— Благодаря за цигулката. Свиря на нея всеки ден.

При тези думи тя го остави сам и тръгна със стражите си към своите покои.

На другата сутрин в голямата дворцова зала тя разбра как трябва да постъпи.

Стените на просторната зала бяха огледални. Минавайки край тях, подтикната от внезапен импулс, Файър погледна отражението си.

Затаи дъх и продължи да се взира, докато преодоля първоначалния момент на неверие. Скръсти ръце, изправи гръб и продължи да гледа. Спомни си нещо, което я разгневи. Сподели с Клара намеренията си да няма деца и Клара ѝ спомена за лекарство, което ще я разболее тежко, но само за два-три дни. След като се възстанови, повече няма да се тревожи, че ще забременее, колкото и

мъже да приема в леглото си. Лекарството ще я лиши завинаги от способността да роди деца. Едно от най-полезните открития на крал Арн и лейди Ела.

Файър се ядоса при мисълта за това лекарство — насилие, което да ѝ попречи да създаде свои подобия. За какво тогава бяха тези очи, невъзможното лице, меките извивки на тялото ѝ, силата на ума и. Какъв бе смисълът, щом никой от мъжете, които я желяеха, нямаше да я дари с деца? Само на тъга ли бе обречена? Какъв бе смисълът да се родиш жена — чудовище?

Думите се изплъзнаха от устните ѝ като шепот.

— Защо съм се родила?

— Моля? — сепна се Муса.

Файър поклати глава.

— Нищо.

Пристъпи крачка напред и свали шала. Косата ѝ се плъзна като ослепителен огън по раменете ѝ. Един от стражите ѝ ахна.

Беше красива като Кансръл. Всъщност приличаше много на него.

Зад нея Бриган влезе ненадейно в голямата зала и се закова на място. Очите им се срещнаха в огледалото. Разбра, че е бил вгълбен в размишления или разговор, но появата ѝ го е изтръгнала неочаквано от мислите.

Толкова рядко я поглеждаше в очите. Чувствата, които се опитваше да прогони, се надигнаха заплашително.

После зад Бриган се появи Гаран, обяснявайки разпалено нещо. Зад Гаран прозвуча гласът на Наш, а сетне се появи и самият Наш, видя я и спря рязко зад братята си. Файър сграбчи паникьосано косата си да я събере, подготвяйки се за поредната глупост на краля.

Ала не биваше да се страхува, бяха в безопасност, защото Наш се постара да затвори съзнанието си.

— Добра среща, милейди — поздрави я той с видимо усилие.

Прегърна братята си през раменете и излезе с тях от залата.

Файър се изненада. Пое си облекчено дъх. Отпъди чувствата си обратно в килията им. После, точно преди братята да излязат от полезрението ѝ, очите ѝ доловиха отблясък от хълбока на Бриган — дръжката на сабята му. Сабята на командира на Кралската армия. И внезапно Файър разбра.

Бриган правеше ужасни неща. Пронизваше хора със сабята си. Обучаваше войници да воюват. Притежаваше огромна разрушителна сила също като баща си, но не я използваше като него. Всъщност би предпочел изобщо да не я използва. Използваше я обаче, за да не позволи на други да употребяват властта по още по-лош начин.

Могъществото бе неговото бреме. Ала той го приемаше.

И не приличаше на баща си. Гаран, Клара, дори Наш също не приличаха на баща си. Не всички синове са като бащите си. Всеки син избира какъв мъж да бъде.

Не всички дъщери приличаха на бащите си. Дъщерите-чудовища избираха какви чудовища да бъдат.

Файър погледна лицето си. Красивото отражение се замъгли от собствените ѝ сълзи. Тя примигна да ги възпре.

— Страхувах се да не стана като Кансъръл — рече гласно на отражението си. — Но аз не съм Кансъръл.

До нея Муса се обади равнодушно:

— Всеки от нас щеше да ви го каже, милейди.

Файър погледна капитана на стражите си и се засмя. Засмя се, защото не е Кансъръл, не е никой, освен самата себе си. Не бе необходимо да следва нечий път; сама щеше да си избира пътя. Смехът ѝ секна, тъй като внезапно се ужаси, прозряла кой път ще избере. Не мога да го направя, помисли си. Твърде опасна съм. Само ще влоша положението.

Не, укори се мълком. Не бива да забравям толкова бързо. Не съм Кансъръл. С всяка стъпка от този път създавам самата себе си. Силите ми навярно винаги ще ми се струват ужасни. Нищо чудно никога да не стана такава, каквато най-много искам да бъда.

Но мога да остана тук и да се опитам да бъда такава.

Прахосничеството е престъпление. Ще използвам силата си, за да премахна стореното от Кансъръл. Ще я използвам, за да се боря за Делс.

ВТОРА ЧАСТ ШПИОНИ

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Файър знаеше нещичко за властовите игри в Делс, ала познанията ѝ се оказаха прекадено общи. Разбираше го сега, защото вече имаше подробна и точна карта в главата си. Основните точки бяха: Кралският град, североизточното имение на Майдог край границата с Пикия; земите на Джентиан в Южните планини под реката, недалеч от Наводнената крепост; множеството други крепости и наблюдателни постове на Бриган. И местата между тях: именията на лордовете и дамите с по-малки армии и изменчиви съглашения; Големите сиви планини на югозапад, Малките сиви планини на север, Крилатата река, Пикийската река, високото равно плато на север от Кралския град, наречено Мраморното възвишение. Скалисти бедняшки земи, средоточия на насилие, грабежи, отчаяние; пейзажи и места, които неизбежно щяха да станат крайъгълен камък във войната между Наш, Майдог и Джентиан.

Всеки ден ѝ възлагаха различни задачи. Никога не знаеше кого ще ѝ доведат хората на Гаран и Клара — пикийски браконieri, войници от армиите на Майдог и Джентиан, пратеници на двамата лордове, прислужници, работили някога за тях. Мъже, заподозрени, че са техни шпиони или шпиони на съюзниците им. Лека-полека Файър се убеди, че в кралство, балансиращо несигурно върху променливи съюзи, най-важната стока е информацията. Дворецът шпионираше приятелите и враговете си; шпионираше и собствените си шпиони. И всички други участници в играта правеха същото.

Най-напред ѝ доведоха възрастен мъж, прислужник на съсед на Майдог. Още щом я зърна, той разтвори широко съзнанието си и изрече всяка мисъл, надигнала се в главата му.

— Лорд Майдог и лорд Джентиан с право са впечатлени от принц Бриган — подхвана мъжът, опулен, разтреперан. — И двамата купуват коне за армиите си като принца и наемат хора от планините и разбойници във войската си. Смятат принца за достоен противник, милейди. А знаете ли, че в армията на лорд Майдог има пикийци? Едри мъже с бледа кожа живеят в земите му.

Лесно е, помисли си Файър. Трябва само да седя тук и те изпяват всичко.

Гаран обаче не остана доволен.

— Не научихме нищо ново. Разпита ли го за повече — имена, места, тайни? Откъде знаеш, че е признал всичко?

Не толкова сговорчиви се оказаха следващите двама — осъдени шпиони, силни, решени да не се предават. И двамата бяха изнемощели, с насинени лица. Единият куцаше, превит одве. Потрепери, когато се облегна на стола, сякаш има рани по гърба.

— Как ви раниха? — попита подозрително тя. — И къде?

Те не продумаха. Стояха, свели очи, с каменни лица. Не отговориха нито на този, нито на следващите ѝ въпроси.

Когато разпитът приключи и отведоха затворниците обратно в тъмницата, тя се извини на Гаран:

— Бяха твърде силни, принце. Не успях да измъкна нищо от тях.

Гаран я изгледа мрачно над очилата си.

— Опита ли се?

— Разбира се!

— Нима? Много ли се постара? — Той се изправи, стиснал устни. — Нямам нито време, нито енергия за губене, милейди. Уведоми ме, щом решиш наистина да съдействаш.

Пъхна купчина документи под мишницата си и излезе от стаята за разпити, оставяйки я сама с раздразнението ѝ. Беше прав, естествено. Тя не положи усилие. Пресегна се към съзнанията им, установи, че са затворени, и не направи нищо да проникне в тях. Не се опита дори да ги накара да я погледнат. Но нима очакваха от нея да седи пред мъже, изнемощели от изтезания, и да ги тормози още повече?

Скочи и хукна след Гаран. Намери го зад писалището в кабинета му да пише трескаво кодирани послания.

— Имам условия — предупреди го тя.

Перото му застина. Той повдигна вежди и зачака.

— Когато ми водите безобидни стари прислужници, съгласили се доброволно да тръгнат с хората на краля, няма да влизам в ума им. Ще задавам въпроси и ако присъствието ми развързва езиците им, добре. Но няма да ги принуждавам да казват неща, които иначе не биха изrekli. Нито пък — продължи тя с по-висок глас — ще нахълтвам в

съзнанието на хора, гладни, ранени или бити в затворите ви. Няма да манипулирам затворници, с които сте се отнасяли зле.

Гаран се облегна назад и скръсти ръце.

— Не разбирам... Нали твърдеше, че да ги манипулираш също е злоупотреба?

— Да, но тази злоупотреба е за добро. Вашата не е.

— Не обвинявай мен. Не аз давам заповедите там, долу. Нямам представа какво става там.

— Разбери, ако искаш да ги разпитвам.

Гаран наистина се погрижи отношението към затворниците да се промени. Един особено неразговорлив мъж, от когото Файър не научи абсолютно нищо, накрая й благодари изрично.

— Най-добрата тъмница, в която съм бил — отбеляза, дъвчейки клечка за зъби.

— Прекрасно! — промърмори Гаран, когато затворникът си тръгна. — Ще ни се разнесе слава колко сме милостиви към нарушителите на закона.

— Затвор, в чиято стая за разпити работи чудовище, едва ли ще се прочуе с милосърдието си — уточни тихо Наш.

Някои обичаха да ги водят при нея, наслаждаваха се на присъствието ѝ и им беше все едно какво ги кара да разкриват. За повечето обаче важаха думите на Наш. Тя се срещаше с десетки шпиони, браконieri и войници, които влизаха в стаята с мрачни лица, а понякога дори се съпротивляваха и се налагаше стражите да ги довлечат вътре. Тя им задаваше въпроси. *Кога говори с Майдог? Какво ти каза? Предай ми всяка подробност. Кой от нашите шпиони се опитва да подкупи? Кои от нашите войници са предатели?* Поемаше си дъх и се насилваше да тършува из съзнанието им, понякога дори да заплашва. *Не, пак ме лъжеш. Още една лъжа и ще изпиташ болка. Знаеш, че мога да ти причиня болка, нали?*

Правя го за Делс, казваше си, когато силите и да изтезава се изчерпваха и се вцепеняваше от срам и страх. Правя го, за да защитя Делс от онези, които искат да го унищожат.

— Според мен при война на три фронта — обясни затворник, когото бяха хванали да краде саби и ками за Джентиан, — кралят има числено превъзходство. Не мислите ли така, милейди? Знае ли някой със сигурност колко войници има Майдог?

Този мъж непрекъснато се отскубваше от хватката ѝ, ту учтив, приятен и отнесен, ту с бистър ум, разтреперан от ужас и решен да се освободи от веригите, пристягащи глезените и китките му.

Тя побутна съзнанието му, да го насочи от ненужните догадки към това, което наистина знае.

— Кажи ми за Майдог и Джентиан. Смятат ли да нападнат това място?

— Не знам, милейди. Чувал съм само слухове.

— Знаеш ли колко войници има Джентиан?

— Не, но купува безброй саби.

— Какво означава „безброй“. Бъди по-точен.

— Не знам точно — отговори честно той, но умът му пак започна да ѝ се изплъзва и да осъзнава истинското си положение в тази стая. — Не искам да говоря повече — заяви ненадейно, втренчен ужасено в нея. — Знам какво си. Няма да ти позволя да ме използваш.

— Не ми харесва да те използвам — отрони изморено Файър, разрешавайки си, поне за миг, да изрече гласно мислите си.

Той се загърчи и заизвива китки. Накрая се отпусна задъхано на стола, изтощен и просълзен. Тя свали шала и косата ѝ се спусна по раменете. Яркият цвят го стъписа, той я зяпна смаяно и в същия момент тя сграбчи отново съзнанието му.

— Какви слухове си чувал за кроежите на бунтовните лордове?

— Чух, милейди — преобрази се пак той, лъчезарно усмихнат, — че лорд Майдог иска да стане крал на Делс и Пикия. После щял да използва пикийските кораби, за да кръстосва морето, да открива нови земи и да ги завладява. Един пикийски браконьер ми го каза, милейди.

Усъвършенствам се, помисли си Файър. Научавам всички евтини трикове.

Мускулите на съзнанието ѝ също обръгваха. Упражненията ги правеха по-бързи, по-силни. По-лесно — дори по-неусетно и по-удобно — налагаше волята си.

След някои разпити тя клякаше с лице към стената, с гръб към стражите, със затворени очи, копнеейки отчаяно да я оставят сама. Струваше ѝ се, че усамотението ще ѝ помогне да приеме по-лесно изострянето на уменията ѝ, да ги уравни с дълбокото си безпокойство.

Мечтаеше да открие нещо полезно, нещо наистина важно. Това също щеше да я улесни. Научаваше обаче само мъгляви планове за нападения — някъде, някога в близкото бъдеще; долавяше мъглява злонамереност срещу Наш и Бриган, а от време на време и срещу нея. Мъгляви скоротечни промени в съюзническите лагери, които бързо се видоизменяха отново. Подобно на Гаран, Клара и всички други тя очакваше да открие нещо ясно, голямо и коварно, което да послужи като призив за действие.

Всички очакваха пробив.

Беше лятно бебе и рожденият ѝ ден отмина през юли — без фанфари, понеже го запази в тайна. Арчър и Брокър ѝ изпратиха цветя, Файър получи подаръка с усмивка, защото те несъмнено щяха да изпратят друго, ако знаеха колко много мъже от двореца и града ѝ изпращат цветя — ежедневно, непрекъснато, откакто бе пристигнала преди два месеца. Стаите ѝ приличаха на оранжерия. Би изхвърлила орхидеите, лилиите и изящните дълги рози, защото вниманието на тези мъже не я интересуваше, но харесваше цветята, харесваше да е заобиколена от прелестта им. Откри, че има Дарба да ги подрежда, цвят до цвят.

Кралят никога не ѝ изпращаше цветя. Чувствата му не се променяха, но спря да ѝ предлага да се омъжи за него. Всъщност, веднага след завръщането на Бриган, той я помоли да го учи как да се предпазва от чудовища. Дни и седмици наред те заставаха от двете страни на вратата ѝ и Файър му обясняваше наново всичко, което той вече знаеше, но му трябваше тласък да си спомни. Воля, съсредоточаване и самоконтрол. Благодарение на упражненията и на неочакваната му мрачна отдаденост на дисциплината, съзнанието му укрепна и те преместиха уроците в кабинета му. Вече не я докосваше, освен ако не е прекалил с виното, както се случваше понякога. Пиянските му сълзи я изнервяха, но в такова състояние поне ѝ беше лесно да го усмирява.

Всички в двореца забелязваха, разбира се, че двамата са заедно, и плъзваха безпочвени слухове как чудовището в крайна сметка ще се омъжи за краля.

Бриган снова из кралството почти през целия юли. Идваше и заминаваше и едва сега Файър разбра защо непрекъснато е на път. Освен значителното време, прекарано с армията, той се срещаше с хора — лордове, дами, търговци от черния пазар, приятели, врагове. Убеждаваше ги да се съюзят с него, изпитваше предаността им. В някои случаи просто шпионираше. Понякога се измъкваше от капани, в които волно или неволно бе попаднал, и се връщаше с превързани ръце, насинени очи и дори веднъж със спукано ребро, Файър се ужасяваше с каква охота командирът поемаше рисковете. Несъмнено някой друг трябваше да преговаря с търговците на оръжие, славеци се като снабдители на армията на Майдог. Друг трябваше да посети имението на Гънър, сина на Джентриан, охранявано като крепост и изолирано сред южните върхари, за да му обясни последствията, ако остане верен на баща си.

Файър си позволи да се усъмни в мъдростта на тези подвизи, но Клара ѝ отговори:

— Много го бива да убеждава хората да изпълняват желанията му. А ако думите ударят на камък, постига своето с меча.

Файър си спомни двамата войници, счепкали се заради нея в деня, когато се присъедини към Първи полк. В паметта ѝ изплува как няколкото думи на Бриган превърнаха озлоблението им в срам и разкаяние.

Очевидно не само чудовищата предизвикваха страхопочитание.

Оказа се още, че той притежава завидни умения да се сражава със сабя. Хана го смяташе за непобедим.

— Наследила съм таланта да се бия от татко — похвали се веднъж тя.

Да, несъмнено го бе получила отнякъде. В схватка с осем големи деца друго петгодишно момиченце не би се разминало само с разранен нос.

В последния юлски ден Хана дойде при нея с букет диви цветя, набрани явно от поляните по стръмнината над долното пристанище зад зелената къща.

— В писмото на баба пишеше, че рожденият ти ден е през юли. Пропуснах ли го? Защо никой не знае кога точно си родена? Чичо Гаран каза, че дамите обичат цветя.

При тези думи тя сбърчи несигурно нос и протегна цветята към лицето ѝ, сякаш смята, че са за ядене и очаква Файър да се наведе и да ги сдъвче, както би направил Смол.

От всички букети в стаите ѝ този ѝ беше любимият заедно с букетите на Арчър и Брокър.

В един тревожен ден в края на август Файър отиде в конюшните при Смол, за да си проясни ума. Стражите ѝ се отдръпнаха и до нея пристъпи Бриган, праметнал през рамо няколко юзди. Облегна се на дъсчената преграда и погали Смол по муцуната.

— Добра среща, милейди.

Сутринта се бе върнал от поредното си пътешествие.

— Къде е дамата ти, принце?

— Учи история. Не се оплака преди урока, та се чудя какво ще последва. Или ще ме изнудва за нещо, или се разболява.

Файър трябваше да зададе на Бриган въпрос — неловък въпрос. Не ѝ оставаше друго, освен да си придаде самоувереност и да си спести предисловията. Тя вирна брадичка.

— Хана няколко пъти ме пита защо всеки месец чудовищата полудяват по мен и четири-пет дни излизам с повече стражи. Бих искала да ѝ обясня. Моля за разрешение.

Самообладанието му я впечатли — лицето му не трепна, изражението му не се промени. Той погали Смол по врата.

— Хана е на пет години — отбеляза.

Файър не отговори. Чакаше.

Той се почеса колебливо по главата и я погледна с присвити очи.

— Ти как мислиш? Не е ли твърде малка? Не искам да се уплаши.

— Те не я плашат, принце. Настоя да ме пази от тях с лъка си.

— Имах предвид промените в тялото ѝ — поясни тихо Бриган.
— Притеснявам се да не се стресне.

— А... — възкликна тихо Файър. — Но в такъв случай аз съм най-подходящият човек да ѝ обясни. Не е чак толкова защитена, та да не успее да доловя, ако се разтревожи. Ще пригодя обяснението спрямо реакцията ѝ.

— Да... — кимна Бриган, все още разколебан. — Но тя е едва на пет...

Колко неузнаваем, колко опасно трогателен изглеждаше командирът в чужди води — смутен мъж, очакващ съвет от нея. Файър сподели открито мнението си.

— Не мисля, че Хана е твърде малка да разбере. Според мен трябва да получи честен отговор, за да не се чувства объркана.

— Защо ли не ме е попитала? Обикновено ме залива с въпроси.

— Навярно се досеща за естеството на въпроса.

— Възможно ли е да е толкова чувствителна?

— Децата са гении — отсече категорично Файър.

— Да — съгласи се Бриган. — Добре, позволявам ти. После ще ми кажеш как го е приела.

Файър обаче вече не го чуваше. Обзе я безпокойство. Няколко пъти днес долавяше необичайно, познато и същевременно чуждо присъствие. Човек, който не би следвало да е тук. Тя сграбчи гривата на Смол и поклати глава. Смол вдигна муцуна от гърдите на Бриган и я погледна.

— Милейди? — попита Бриган. — Какво има?

— Струва ми се... Не, пак изчезна. Няма значение...

Бриган се втренчи учудено в нея. Тя се усмихна и му обясни.

— Понякога възприятието трябва да улегне, за да разбере какво е.

— Аха... — той прокара длан по муцуната на Смол. — Свързано ли е с моето съзнание?

— Шегуваш ли се? — удиви се Файър.

— Защо да се шегувам?

— Мислиш ли, че усещам нещо от твоето съзнание?

— Не усещаш ли?

— Бриган — наклони изненадано глава тя, забравила за миг добрите обноски, — твоят ум е стена без никакви пролуки. Нито веднъж не съм долавяла какво става в главата ти.

— О! Хмм... — той намести кожените ремъци върху рамото си с доста доволно изражение.

— Мислех, че го правиш нарочно — добави Файър.

— Нарочно е. Но ми е трудно да преценя как се справям.

— Справяш се безпогрешно.

— А сега?

Файър го зяпна.

— Какво? Питаш ме дали сега долавям чувствата ти? Не, разбира се.

— А сега?

Усети го като нежна вълна от дълбините на съзнанието му и го попи мълчаливо — първото чувство, което Бриган й даваше, я изпълни с щастие.

— Усецам, че този разговор ти е приятен.

— Интересно — усмихна се той. — Удивително! А можеш ли сега да влезеш в мислите ми?

— Не, естествено. Предаде ми само едно чувство, но това не означава, че мога да нахълтам и да те обсебя.

— Опитай се — подкани я той; гласът му звучеше приятелски, лицето му беше открито, ала Файър се уплаши.

— Не искам.

— Само като експеримент.

Думата я задави от страх.

— Не. Не искам. Не настоявай.

Той се приведе над дъсчената преграда и каза тихо:

— Милейди, прости ми. Притесних те. Обещавам повече да не настоявам.

— Не разбираш... Не бих го направила. Никога.

— Знам. Сигурен съм. Моля те, милейди... Де да можех да си взема думите обратно...

Файър усети, че стиска прекалено силно гривата на Смол. Погали клетия си кон и се пребори със сълзите, напирани да се излеят. Зарови лице във врата на Смол и вдиха топлата миризма на кожата му.

После се засмя — задъхан смях, напомняш хлипане.

— Всъщност веднъж си помислих как бих влязла в ума ти, ако ме помолиш. За да ти помогна да заспиш.

Той отвори уста да каже нещо. Затвори я. Лицето му се затвори, неразгадаемата маска зае мястото си.

— Няма да е честно. Заспя ли, ти ще будуваш, защото няма кой да те приспи — рече й тихо.

Файър вече не знаеше какво да отговори. Обзе я отчаяние, защото разговорът им не я отвличаше от чувствата й към този мъж.

В същия момент Уелкли ѝ се притече на помощ. Икономът влезе в конюшната и съобщи на Бриган, че кралят го вика.

Докато вървеше към покоите си, сподиряна от стражите, отново долови странното и познато съзнание. Стрелецът със замъгления ум.

Файър простена тревожно. Стрелецът се намираше в двореца или в града. Поне така ѝ се струваше днес. Той обаче не се задържаше достатъчно в съзнанието ѝ, та да разгадае намеренията му и да реши какво да прави. Не беше нормално. Тези дебнеци мъже с празни глави, все едно омагьосани от чудовища, не бяха нормални. Появата му тук след толкова месеци не бе добре дошла.

Свари стражите в покоите си в особено състояние.

— Дойде един мъж, милейди — обясни ѝ Муса. — Много странен мъж. Кралят го бил изпратил да провери изгледа от прозорците ви. Не ми заприлича на човек на краля и не му повярвах. Не го пуснах вътре.

— Изгледът от прозорците ми? — изуми се Файър. — Това пък какво ще рече?

— Нещо не беше наред, милейди — обади се Нийл. — Мъжът беше особен. Бръщолевеше безсмислици.

— Нищо подобно — тросна, се друг войник. — Кралят няма да остане доволен, задето не изпълнихме нареждането му.

— Край! — сръза го Муса. — Няма да спорим повече! Нийл е прав. Мъжът беше подозрителен.

— Замая ми главата — додаде Мила.

— Беше почтен човек — възрази друг. — А и не сме в положение да отпращаме хората на краля.

Файър стоеше на прага и се подпираше на вратата да не се олюлее. Раздорът между стражите, които никога не спореха пред своята лейди и не възразяваха на капитана си, ѝ подсказваше, че нещо не е наред. Не само заради разногласията им или защото посетителят е изглеждал подозрително. Нийл спомена, че мъжът бил особен. Е, в момента мнозина от стражите ѝ бяха особени — с по-отворени от обикновено съзнания и мисли, обвити в мъгла. Най-зашеметени бяха стражите, опълчили се на Муса.

Някакъв инстинкт — чудовищен или човешки — ѝ нашепваше, че преценяват погрешно този мъж като почтен. Същевременно нямаше как да им обясни колко права е била Муса да го отпрати.

— Как изглеждаше мъжът?

Един-двама войници се почесаха по главата и промърмориха, че не помнят, Файър се изкушаваше да докосне гъстата мъгла в съзнанието им. Умът на Муса обаче беше бистър.

— Висок, милейди, по-висок от краля и кльоцав, изнемоцян — описа го тя. — Имаше бяла коса, тъмни очи и не беше добре — имаше жълтеникава, сипаничава кожа. Носеше неугледни дрехи и много оръжия — арбалет, къс лък, красив дълъг лък и колчан, пълен със стрели. Имаше нож, но нямаше сабя.

— От какво дърво бяха изработени стрелите в колчана му?

— Не забелязах — сви устни Муса.

— Светло дърво — намеси се Нийл.

Така значи. Стрелецът със замъглено съзнание бе дошъл в стаите ѝ да се наслади на гледката. И бе помътил ума и очите на някои от стражите ѝ.

Файър приближи до най-объркания войник, първия, възразил на Муса.

Казваше се Елдър и обикновено се държеше приветливо. Сложи длан върху челото му.

— Боли ли те главата, Елдър?

— Не точно, милейди — отговори той след известен размисъл. — Но не се чувствам съвсем на себе си.

— Позволяваш ли ми да се опитам да ти помогна?

— Разбира се, милейди, щом желаете.

Файър влезе в съзнанието му лесно, както бе влязла в ума на браконiera. Поигра си с мъглата, докосна я, за да прецени какво представлява. Приличаше на балон, изпълнил ума му с празнота, изтикал собствения му разсъдък в ъглите.

Файър прободеше рязко балона и той се пукна, свистейки. Мислите на Елдър се върнаха и заеха местата си. Той разтърка глава с върховете на пръстите си.

— По-добре съм сега, милейди. Спомних си ясно онзи мъж. Не мисля, че е човек на краля.

— Не е бил човек на краля — кимна Файър. — Кралят не би изпратил в стаите ми болен мъж, въоръжен с арбалет, да се наслаждава на гледката.

— Каква умора ме налегна — въздъхна Елдър.

Файър приближи до друг зашеметен страж, мислейки си, че тук е открила нещо по-зловещо, отколкото в стаите за разпити.

По-късно върху леглото си намери писмо от Арчър. След жътвата щял да я посети. Радостна новина, ала не променяше положението.

Досега Файър се смяташе за единствената в Делс, способна да променя съзнания.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

През годината, когато Файър започна да внушава на баща си невъзможни преживявания, връзката ѝ с Арчър се обогати, за щастие, с нова радост.

Кансръл не възразяваше да изпитва несъществуващи неща, защото по това време съществуващите го потискаха. Накс, проводникът на всичките му удоволствия, си бе отишъл. Бриган ставаше все по-влиятелен и бе успял да избегне невредим поредното нападение. На Кансръл му доставяше удоволствие през дългите дъждовни дни да усеща слънцето върху кожата си, да вкухва месо от чудовище, което никой не му сервира. Намираше утеха в досега на съзнанието ѝ, след като тя се отказа да превръща пламъците в цветя.

Тялото на Файър обаче страдаше; изгуби апетит, линееше, виеше ѝ се свят, задъхваше се, вратът и раменете ѝ се схващаха, музиката ѝ причиняваше главоболие. Отбягваше да мисли за това, което възнамерява да направи. Беше сигурна, че ако го погледне в очите, ще изгуби самообладание.

Всъщност през тази година не само Арчър ѝ доставяше радост. В един пролетен ден камериерката — млада жена на име Лиди, миловидна, с лешникови очи — влезе в стаята ѝ и я свари на леглото, разтреперана от страх. Лиди харесваше богатата си господарка и я съжеляваше. Седна до Файър и я погали по косата, по челото, по врата, по гърба. Добронамереното ѝ докосване бе най-дълбоката и нежна утеха на света. Файър отпусна глава в скута на Лиди, а тя продължи да я гали — подарък, предложен безкористно, и Файър го прие.

След този ден между тях се породило нещо мълчаливо. Съюз. Помагаха си да се обличат и събличат, понякога вчесваха косите си.

Усамотяваха се и си шушукаха като момиченца, открили сродна душа.

Тайните обаче рядко успяваха да останат скрити край Кансръл — чудовищата са досетливи. Кансръл започна да се оплаква от Лиди. Не я харесваше, не му харесваше и че са се сблизили. Накрая изгуби търпение и сватоса Лиди в далечно имение отвъд града.

Файър се смая, посърна. Радваше се, разбира се, че Кансръл отпрати Лиди, а не я уби или подмами в леглото си, за да даде урок на дъщеря си. Постъпката му обаче несъмнено бе жестока и егоистична и не я изпълни с милосърдие.

Навярно самотата ѝ след сбогуването с Лидия я подготви за Арчър, макар Лиди и Арчър да бяха съвсем различни.

През пролетта и през лятото, когато тя навърши петнайсет, Арчър разбра какъв безумен план замисля. Разбра защо не се храни и защо страда тялото ѝ. Измъчваше се, полудял от страх за нея. Бореше се с нея; бореше се с Брокър. Умоляваше я да се откаже. Тя клатеше глава отново и отново.

През една августовска нощ, докато двамата спореха шепнешком под дървото пред къщата ѝ, той я целуна, Файър Застина, стъписа се. Ала когато ръцете му се пресегнаха към нея и устните му отново потърсиха нейните, тя разбра, че го иска, че се нуждае от Арчър. Тялото ѝ копнееше да намери успокоение в необуздания му плам. Прегърна го и го поведе към къщата и нагоре по стълбите. Приятелите от детството станаха любовници. Откриха убежище от разногласията, от тревогите и тъгата, които заплашваха да ги погълнат. След като правеше любов с приятеля си, Файър често огладняваше. Арчър я целуваше през смях и я хранеше в леглото ѝ с храна, която донасяше през прозореца.

Кансръл разбра, естествено, но макар нежната ѝ привързаност към Лиди да му се зловидеше, нуждата ѝ от Арчър не предизвика нищо по-силно от шеговито приемане на неизбежното. Беше му безразлично, стига да пие редовно билките.

— Дватама сме достатъчни, Файър — повтаряше ѝ хладно той.

Тя долавяше заплахата в думите му към бебето, което дъщеря му няма да роди. И пиеше билките.

В онези дни Арчър не се държеше ревниво и властно. Това се случи по-късно.

Файър разбираше, че нещата не остават винаги същите. Естественото начало води до естествен или неестествен край. Искаше да види Арчър, дори жадуваше да го види, но знаеше с какви надежди ще дойде той в Кралския град. И не изпитваше желание да му обяснява този край.

Файър започна да описва стрелеца със замъгленото съзнание на всички, които разпитваше — накратко, в края на разпита. Засега безрезултатно.

— Милейди, научи ли нещо за стрелеца? — попита я днес Бриган в спалнята на Гаран.

— Не, принце. Изглежда никой не го познава.

— Е, продължавай да питаш.

Състоянието на Гаран се бе влошило, но той отказваше да стъпи в дворцовата болница и да спре да работи. Затова в последно време спалнята му бе средоточие на трескава деятелност. Дишаше трудно и нямаше сила да седи. Въпреки това отстояваше упорито мнението си.

— Забрави стрелеца — отсече той. — Притискат ни по-важни въпроси. Разорителната издръжка на армията ти например. — Изпепели с поглед Бриган; подпрял се на гардероба точно срещу Файър, той подхвърляше от едната си ръка в другата малка топка — играчка, за която Блочи и Хана понякога се боричкаха. — Плащаш им твърде много, а когато ги ранят или убият и не са ни от полза, продължаваш да им плащаш.

— И? — сви рамене Бриган.

— Да не мислиш, че се къпем в пари?

— Няма да им намаля надницата.

— Бриган, не можем да си го позволим — обясни изморено Гаран.

— Трябва! В навечерието на война никой не намалява надницата на войниците си. Как според теб успях да набера толкова много? Не са чак толкова предани на рода на Накс, та да не дезертират при Майдог, ако им предложи повече!

— Доколкото разбирам, мнозина са готови да платят за привилегията да умрат за теб — възрази Гаран.

Наш се обади от стола до прозореца — тъмен силует на фона на синьото небе. Файър усещаше, че я наблюдава.

— Готови са, защото се застъпва за тях, Гаран, когато безсърдечни хора като теб се опитват да им вземат парите. Трябва да си почиваш повече. Изглеждаш, сякаш всеки момент ще припаднеш.

— Не ме поучавай — възкликна Гаран и се закашля; звукът напомняше трион, раздиращ дърво.

Файър се приведе напред и докосна влажното лице на Гаран. Двата бяха сключили споразумение. Той настояваше да работи и тя се съгласи да му докладва лично за разпитите, но само ако я допусне в съзнанието си да облекчава болките, които му причиняват изгарящите бели дробове и бумтящата глава.

— Благодаря — прошепна той, улови дланта ѝ и я притисна към гърдите си. — Този разговор е безполезен. Милейди, носиш ли добри новини от стаите за разпит?

— За жалост няма добри новини, принце.

— Сведенията пак ли са противоречиви?

— Определено. Вчера един пратеник ми каза, че Майдог планира да нападне и краля, и лорд Джентиан през ноември. Днес обаче друг ми съобщи, че Майдог смята да придвижи цялата си армия на север в Пикия и да чака да избухне война между краля и лорд Джентиан. Преди това нямало дори да си извади сабята. Разговарях и с шпионин на Джентиан. Той пък твърди, че през август Джентиан убил лейди Мургда от засада.

Бриган въртеше разсеяно топката на върха на пръста си.

— На петнайсети септември се срещнах с лейди Мургда. Не изглеждаше особено дружелюбна, но определено не беше мъртва.

През последните седмици в стаите за разпит се наблюдаваше странна тенденция — от различни източници получавах противоречива и фалшива информация и се затруднявах да преценят кому да вярват, Файър разпитваше пратеници и шпиони с ясни съзнания и те не лъжеха. Сведенията им обаче бяха погрешни.

Всички в кралския дворец знаеха какво означава това. Майдог и Джентиан бяха разбрали, че Файър се е включила в редиците на врага. За да намалят предимството, което тя осигуряваше на делсийския трон, бунтовните лордове бяха започнали да заблуждават част от своите хора и да им възлагат такива задачи, че да ги заловят.

— И двамата имат приближени — отбеляза Гаран. — Хората ясно с истинските им планове. Необходим ни е някой близък съюзник на Майдог или на Джентиан. Човек, когото никога не бихме заподозрели.

— Да, съмишленик на Майдог или на Джентиан, само привидно предан поддръжник на краля — съгласи се Бриган. — Едва ли е

толкова трудно да заловим такъв човек. Ако пусна стрела през прозореца, вероятно ще уцеля някой.

— Според мен — обади се предпазливо Файър — подходът ми трябва да е по-заобиколен: да разпитвам заловените за непроучвани досега неща — на какви празненства са присъствали, какви разговори са дочули, дори да не са разбрали значението им, какви ездачи са виждали да се отправят на юг вместо на север...

— Да — кимна Бриган — възможно е да научим нещо.

— И къде са жените? — попита Файър. — Стига мъже! Дайте ми жени, с които Майдог и Джентиан са спали, и виночерпки, доливали им чашите. Мъжете оглупяват край жените, езиците им се развързват, започват да се перчат. Сигурно стотици жени имат полезна информация.

— Съветът ми изглежда добър — каза сериозно Наш.

— Не знам — поклати глава Гаран. — Не съм на себе си.

Той млъкна, задушен от пристъп на кашлица. Наш пристъпи към леглото на брат си, седна до него и го улови за раменете. Гаран му протегна треперееща ръка. Наш я стисна.

Файър винаги се стъписваше от физическата близост на братята и сестрата, които често се хващаха за гърлата за това или онова. Харесваше ѝ как четиримата се преоформят — сблъскват се, вкопчват се един в друг, заострят ръбовете си, после пак ги изглаждат и някак си винаги намират начин да се напаснат.

— И, милейди, не се отказвай от стрелеца — с тих глас Бриган отново се върна на предишната тема.

— Няма, защото много ме притеснява — призна Файър и в същия миг долови присъствието на съвсем различен стрелец; втренчи се в скута си, за да прикрие обзелата я радост. — Лорд Арчър е пристигнал в двореца — обяви тя. — Уелкли го води тук.

— О! Ето кого ще наемем да стреля през прозореца! — възкликна Бриган.

— Да — промърмори Гаран. — Чух, че стрелата му винаги намира нови цели.

— Щях да те ударя, ако не лежеше по гръб — разгневи се неочаквано Бриган. — Дръж се прилично, Гаран.

Наш им просъска предупредително и преди Файър да успее да се включи в спора, който ѝ се стори доста забавен, Уелкли и Арчър

влязоха в стаята и всички, с изключение на Гаран се изправиха.

— Кралю — коленичи Арчър пред краля. — Принцове! — стана да се ръкува с Бриган и се приведе да поздрави Гаран.

Обърна се към Файър и най-благоприлично улови ръцете ѝ. Щом погледите им се срещнаха обаче, той се засмя. В очите му проблеснаха палави искри, а лицето му грейна от щастие. „Арчър от плът и кръв“, каза си тя и също избухна в смях.

Той я повдигна, за да я прегърне както се полага. Миришеше на родния дом, на северните есенни дъждове.

С Арчър тръгнаха да се разходят из двореца. Дърветата гreeха в есенни цветове. Дървото до зелената къща очарова и смая Файър, защото през последните дни то се бе превърнало в най-близкото природно подобие на косата ѝ.

Арчър ѝ припомни колко сив е Северът през есента. Разказа ѝ за Брокър, за добрата реколта, как пътувал на юг с десет войници под дъжда.

— Доведох любимия ти музикант. А той си донесе флейтата.

— Крел! — усмихна се Файър. — Благодаря ти, Арчър.

— Виждам, че стражите те следват по петите. Кога ще останем насаме? — поинтересува се Арчър.

— Никога не оставам сама. Дори в спалнята ми има стражи.

— Но сега съм тук и те не са ти нужни. Кажи им да си вървят.

— Бриган им заповядва, не аз — обясни ведро Файър. — А той е доста упорит. Така и не успях да го придумам да си промени мнението.

— Хмм... Аз ще му променя мнението — успокои я самодоволно Арчър. — Убеден съм, че разбира нуждата ни да останем насаме. А и щом съм тук, не е необходимо да те покровителства.

Естествено, помисли си Файър. Сега Арчър щеше да я покровителства. Ядоса се, но се насили да преглътне гнева.

— Искам да ти кажа нещо, Арчър, което няма да ти хареса.

Изражението му се промени веднага — устните се свиха, очите пламнаха — и Файър се удиви колко бързо се върнаха в познатото русло. Тя спря и го погледна разгневено. Заговори бързо, за да го изпревари.

— Арчър, не надскачай правата си! Не смей да ме обвиняваш, че съм поканила някой мъж в леглото си.

— Жена може би? — процеди през зъби той. — Няма да е за пръв път, нали?

Пръстите ѝ се сключиха в юмрук и ноктите ѝ се зачиха в дланта. Вече не се стремеше да овладее гнева си.

— Толкова се зарадвах, че дойде! Бях толкова щастлива да те видя! Но сега ми се прииска да си тръгнеш. Разбираш ли ме, Арчър? Когато се държиш така, искам да си отидеш. Вземаш любовта, която ти давам, и я използваш срещу мен!

Отдалечи се от него, но след няколко крачки се върна и застана разярена пред Арчър, осъзнала, че за пръв път му говори така. Осъзна колко търпелива е била.

Вече не сме любовници, уведоми го мислено. Това исках да ти кажеш. Колкото по-близо те допускам, толкова по-силно склучваш хватката си. Боли ме. Обичаш ме толкова много, че си забравил как да ми бъдеш приятел. Липсва ми приятелят! Обичам него! Вече не сме любовници. Разбра ли?

Арчър стоеше като вкаменен, задъхан, с безизразни очи. Личеше си, че разбира.

В същия миг Файър видя Хана — усети я как се спуска по склона под стрелбището и се втурва към тях с малките си крачета.

Положи усилие да се овладее.

— Идва дете — предупреди тя с дрезгав глас. — Ако си излееш лошото настроение върху нея, повече няма да ти проговорят.

— Коя е тя? — попита Арчър.

— Дъщерята на Бриган.

Арчър се втренчи изпитателно във Файър.

После дотичаха Хана и Блочи. Файър клекна да погали кученцето. Хана спря пред тях, усмихната, задъхана, но Файър тутакси долови колко я обърка мълчанието им.

— Какво има, милейди Файър? — попита малката.

— Нищо, принцесо. Радвам се да те видя.

Хана се засмя.

— Блочи ти окаля роклята.

Да, Блочи унищожаваше роклята ѝ, подскачайки и въртейки се в скута ѝ, понеже умът му беше на малко кученце, макар тялото му да бе

пораснало.

— Блочи е по-важен от роклята ми — отбеляза Файър и прегърна пружиниращото кученце, за да попие радостта му.

Хана приближи до нея и й прошепна в ухото:

— Лорд Арчър ли е този ядосан мъж?

— Да, и не е ядосан на теб.

— Ще поиска ли да ми покаже как стреля?

— Да ти покаже как стреля ли?

— Татко казва, че е най-добрият стрелец в кралството. Искам да видя.

Файър не би могла да обясни защо се натъжи толкова от думите на Хана, че Арчър е най-добрият стрелец в кралството. Зарови лице в козината на Блочи и попита:

— Лорд Арчър, принцеса Хана иска да те види как стреляш, защото е чувала, че си най-добрият стрелец в Делс.

Арчър криеше мислите си от нея, но Файър умееше да чете по лицето му. Знаеше как изглеждат очите му, когато преглъща сълзите си. Познаваше приглушения глас, който издаваше, че тъгата е надделяла над гнева му. Той прочисти гърло и проговори с този глас:

— Какъв лък предпочиташ ти, принцесо?

— Дълъг като твоя. Но моят е много по-малък.

Арчър не погледна към Файър. Обърна се и последва Хана по възвишението. Блочи подскачаше отзад, Файър се изправи, впила очи в тях.

Неочаквано Муса я улови за ръката, Файър не се отдръпна, благодарна, задето я докосват, зарадвана, че няма да намалят надницата на стражите ѝ.

Трудно е да сломиш сърцето и надеждите на приятел.

През нощта сънят ѝ убягваше и тя се качи на покривите. Бриган също се скиташе и накрая дойде при нея. От време на време, след разговора в конюшните, той ѝ отваряше съзнанието си и ѝ изпращаше чувство. Днес тя разбра, че е изненадан да я види.

Знаеше защо е изненадан. След кавгата с Арчър Муса ѝ съобщи с безучастен тон, че ако желае, може да остане насаме с Арчър. Бриган направил изключение за Арчър, стига да охраняват площадите пред

прозорците и пред всяка врата да дежурят стражи. Муса се извини, понеже не я осведомила по-рано. Не очаквала лорд Арчър да пристигне толкова бързо. А щом Файър и Арчър започнали да спорят, не искала да се намесва.

Лицето на Файър пламна. Разбра защо Бриган защити Арчър в спалнята на Гаран. Бе сметнал шегата на Гаран за обида към Файър, защото е смятал, че тя е влюбена в Арчър.

— Изключението не е необходимо — отговори Файър на Муса.

— Да, и аз останах с такова впечатление — кимна Муса.

После с типичното си свенливо, съчувствено изражение Мила донесе на Файър чаша вино. Виното я поуспокои. Главата на Файър бе започнала да тупти — предвестник на поредното кървене.

Сега, на покрива, Файър мълчеше. Не продума дори когато Бриган я поздрави. Той явно прие мълчанието ѝ и само от време на време нарушаваше тишината с ненатрапчив шепот. Разказа ѝ колко запленена е Хана от Арчър. Изстреляли толкова стрели заедно, че пръстите ѝ се покрили с мехури.

Файър мислеше за страха на Арчър. Любовта му бе трудно поносима именно поради страха му. Той бе властен, ревнив и подозрителен и винаги я държеше под око, защото се страхуваше приятелката му да не умре.

Тази нощ тя изрече първите си думи толкова тихо, че Бриган пристъпи по-близо, за да ги чуе.

— Колко смяташ, че ще живееш?

Той се засмя изненадано.

— Не знам. Много сутрини се събуждам с предчувствие, че този ден ще ми бъде последният... Защо питаш? Какво те мъчи, милейди?

— Още утре някое чудовище може да ме сграбчи или някоя стрела да си проправи път между стражите ми. Ала това не ме изпълва с ужас. Просто го знам.

Той я слушаше, облегнат на парапета, подпрял брадичка върху свитата си в юмрук длан.

— Надявам се само приятелите ми да не тъгуват много — продължи Файър. — Надявам се да разберат, че е било неизбежно.

Тя потрепери. Лятото си бе отишло отдавна и всеки с поне капка разум би си взел палто. За разлика от нея Бриган не бе забравил своето — красиво дълго палто, което Файър харесваше, защото го носеше

той. Всъщност гъвкавият и силен Бриган явно се чувстваше удобно във всяка дреха. Сега ръцете му се пресегнаха към копчетата и той свали палтото, защото колкото и да се стараеше, Файър не успяваше да скрие, че трепери.

— Не — възрази тя. — Аз съм си виновна, че забравих кой сезон е.

Той сякаш не я чу. Помогна ѝ да облече възширокото палто. Тялото ѝ се наслади на топлината, както и на миризмата му — на вълна, на лагерни огънове и на коне. Благодаря, прошепна му мислено тя.

След миг той отбеляза:

— Тази нощ май са ни налегнали сериозни мисли.

— Ти за какво мислиш?

Той се засмя безрадостно.

— За нищо приятно. Опитвам се да намеря начин да заобиколя войната.

— О! — възкликна Файър, изтръгната за миг от собствената си вглъбеност.

— Безплодни размишления! Няма начин да се избегне войната. Не и с двама врагове, решени да се бият.

— Не си виновен ти.

Погледна я остро.

— Мислите ми ли четеш, милейди?

Тя се усмихна.

— Правилна догадка, предполагам.

Той също се усмихна и вдигна лице към небето.

— Разбрах, че цениш кучетата повече от роклите, милейди.

Смехът бе балсам за душата ѝ.

— Обясних ѝ за чудовищата, между другото. Тя вече знаеше малко. Икономката ти се грижи добре за нея.

— Тес — кимна Бриган. — Грижи се за Хана, откакто се роди. — Поколеба се той и добави с преднамерено равнодушен глас: — Запознахте ли се?

— Не — отвърна Файър.

Икономката му продължаваше да я гледа студено, ако изобщо благоволяше да я погледне. Както Бриган навярно знаеше, съдейки по тона му.

— Добре е за Хана да има възрастен човек в живота ѝ — сподели Бриган, — който да ѝ говори за различни времена, а не само за последните трийсет години. Хана обича Тес и историите ѝ. — Прозя се и прокара пръсти през косата си. — Кога започваш новите разпити?

— Утре.

— Утре... — въздъхна той. — Утре заминавам.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Файър научи повече от необходимото и поносимото за незначителните навици и вкусове на лорд Майдог, лорд Джентиан, сестрата на Майдог, Мургда, синът на Джентиан, Гънър, и на домакинствата и гостите им. Разбра, че Джентиан е амбициозен, но и малко глуповат; имал деликатен стомах, избягвал подправките и пиел само вода. Синът му Гънър бил по-умен от него — ловък воин и донякъде аскет по отношение на виното и жените. Майдог бил точно обратното — не се лишавал от никакви удоволствия и бил щедър към любимците си и скъперник с всеки друг. Мургда се отнасяла скъпернически към всички, включително към себе си. Любимото ѝ ястие бил хлебният пудинг.

С две думи, безполезна информация. Клара и кралят имаха по-важни занимания, вместо да седят и наблюдават как я събира, а Гаран все още бе на легло. Все по-често Файър оставаше сама в стаята за разпити — ако не броим, разбира се, Муса, Мила и Нийл. Бриган бе заповядал тримата да придружават Файър, когато има поверителна работа в двореца, и те я сподиряха по цели дни.

Понякога Арчър също присъстваше на разпитите. Бе поискал разрешение и Клара му позволи охотно, Файър — доста разсеяно — също. Арчър не ѝ пречеше. Разбираше, че е любопитен. Само дето я тревожеше усещането, че Клара присъства по-често на разпитите, ако и Арчър е там.

Тези дни Арчър изглеждаше притихнал, вгълбен; криеше мислите си зад затворена врата. Понякога поведението му издаваше объркване, Файър се отнасяше възможно най-нежно с него, защото оценяваше усилията му да потиска обичайните си яростни изблици.

— Ще останеш ли по-дълго в двореца? — попита го тя, за да му покаже, че всъщност не иска да си тръгва.

Той прочисти смутено гърло.

— Житото е прибрано. С другото Брокър ще се справи. Мога да поостана, ако искаш.

Тя не отговори, но го докосна по ръката и го попита дали ще я придружи на следобедния разпит.

Научи, че любимото вино на Майдог се внася незаконно от незнани пикийски винарни, където сланата пада рано и гроздовете замръзват на лозниците. Научи, че Мургда и пикийският ѝ съпруг — корабоплавателят — са много влюбени. Най-сетне научи и нещо полезно — името на високия тъмноок стрелец, достатъчно възрастен да е побелял.

— Джод — изсумтя информаторът. — Преди двацет години бяхме заедно в тъмницата на стария Накс. Джод бе осъден за изнасилване. Не знаех, че е болен. Нищо чудно обаче. В затвора ни тъпчеха един върху друг. Какво ли не ставаше там. Разбираш какво искам да кажа, нали, чудовищна кучко?

— Къде е той сега?

С този мъж не беше нито лесно, нито приятно. При всеки въпрос той се съпротивляваше, губеше битката и се предаваше, засрамен и омерзен.

— От къде да знам? Надявам се да лови чудовищни кучки като теб. Да ги...

Последва описание на насилие, изпълнено с толкова подробности, че Файър усети като наяве цялата му злост. Затворниците, които ѝ говореха така обаче, само каляваха търпението ѝ и по някакъв странен начин я натъжаваха. Струваше ѝ се, че имат право да изричат такива думи — те бяха единствената им защита срещу посегателствата ѝ. Тези мъже, разбира се, я застрашаваха, ако ги освободят. Някои бяха много опасни и тя се принуждаваше да препоръча никога да не ги освобождават, макар после съвестта да не я оставяше на мира. Вярно, на свобода те нямаше да обогатят обществото, но нечовешката им злоба едва ли би се проявила, ако тя не я провокираше.

Днешният затворник бе изпълнен с рядко срещана ненавист. Арчър не издържа, скочи и го халоса с юмрук по лицето.

— Арчър! — извика Файър и махна на тъмничарите да отведат мъжа.

Те го вдигнаха от пода, където лежеше окървавен и замаян. Щом излязоха, Файър изгледа гневно Арчър с присвити устни, твърде ядосана да се довери на думите.

— Съжалявам — извини се мрачно той и разхлаби яката на ризата, си, сякаш го задушаваш. — Този ме вбеси повече от другите.

— Арчър, не знам...

— Наистина съжалявам. Няма да се повтори.

Файър скръсти ръце и се втрени гневно в него. Арчър обаче се усмихна. Поклати глава и въздъхна отчаяно.

— Сигурно се държи лошо, за да зърна ядосаното ти лице. Красива си, когато се ядосаш.

— О, Арчър — срязва го тя, — флиртувай с другите жени.

— Непременно, щом настояваш — отвърна той.

Наивната му усмивка я свари неподготвена и тя не успя да възпре своята.

За миг сякаш отново бяха приятели.

Няколко дни по-късно Файър отиде на стрелбището с цигулката. Търсеше Крел. Откри го с Арчър, Хана и краля. И четиримата стреляха по мишени. От всички страни към Хана летяха съвети. Тя изглеждаше съсредоточена, заковала упорито крака в земята, преметнала колчан с миниатюрни стрели през рамо. Стискаше малък лък и не говореше, Файър отдавна го бе забелязала — когато яздеше, упражняваше се с меч, стреляше с лък или учеше нещо друго, което я интересуваше, Хана спираше да бърбори и показваше удивителна способност да се съсредоточава.

— И Бриган се съсредоточаваше така — обясни ѝ Клара. — Тогава Робен си отдъхваше, защото иначе със сигурност кроеше някаква бяла. Мисля, че предизвикваше нарочно Накс. Усещаше, че Наш му е любимец.

— Така ли беше наистина? — попита Файър.

— Да, милейди. Наш беше по-красив. А Бриган бе по-добър във всичко останало. Приличаше повече на майка си, отколкото на баща си и това не работеше в негова полза. Е, поне не предизвикваше разпри като Хана.

Да, Хана предизвикваше разпри, но не защото баща ѝ проявяваше благосклонност към другия. Днес обаче тя не се заяждаше с никого. Щом се пробуди от унеса в лъка и стрелите,

колкото да забележи дамата с цигулката, помоли за концерт и го получи.

После Файър тръгна напосоки из стрелбището с Арчър и Наш, следвана чинно от стражите. С двамата мъже се чувстваше странно, сякаш в компанията на огледални образи: влюбени в нея, мрачни и унили, безнадеждни и притихнали, изпълнени с неприязън един към друг. И двамата не се стараеха да прикриват чувствата си от нея — както винаги съзнанието на Наш бе открито, а жестовете на Арчър говореха по-ясно от думите.

Обноските на Наш обаче изглеждаха по-шлифовани, поне сега, а дворецът — по-придирчив към времето му. Понеже Арчър се постара да го изключи от разговора, Наш се сбогува и си отиде.

Файър погледна изпитателно Арчър — висок и строен, стиснал лъка в ръка.

— Отпъди го с твоите истории за детството ни на север — укори го тихо.

— Той те желае, а не те заслужава.

— Колкото ме заслужаваш ти ли?

Арчър се усмихна мрачно.

— Винаги съм знаел, че не те заслужавам. Всеки твой жест на внимание е бил незаслужен подарък.

Не е вярно, възрази мислено тя. Ти ми беше предан приятел, още преди да прохода.

— Променила си се — отбеляза Арчър. — Осъзнаваш ли колко много си се променила? Колкото повече време прекарвам тук с теб, толкова по-малко те познавам. Всички тези нови хора в живота ти, привързаността ти към това дете... и дори към кучето му. И работата ти — използваш силата си всеки ден. Преди се налагаше да се боря с теб да я използваш в своя защита.

Файър пое предпазливо дъх.

— Арчър, понякога по площадите и в дворцовите зали се налага да отклонявам вниманието на хората, за да не ме забелязват. За да не се нахвърли някой върху мен и суматохата да попречи на другите да си вършат работата.

— Вече не се срамуваш от способностите си — констатира Арчър. — И си красива! Ослепителна! Наистина, Файър. Не те познавам.

— Плаши ме с каква лекота започнах да използвам силата си. Разбираш ли колко се страхувам, Арчър?

Той спря с разжарени очи, приковани в три тъмни точки в небето. Стрелбището се намираше на възвишение, откъдето се виждаше морето. Три чудовищни птици кръжаха над търговски кораб долу и от лъковете на моряците излитаха стрели. Есенното море бе разбунено от яростния вятър и стрела след стрела пропускаха целта.

Арчър опъна небрежно тетивата и стреля с изумителна лекота. Една птица падна. После стражът на Файър, Елдър, прониза втора и Арчър го потупа насърчително по рамото.

Файър реши, че въпросът ѝ е забравен и се изненада, когато той проговори.

— Винаги си се страхувала повече от себе си, отколкото от всички ужасии по света. Ако беше обратното, щяхме да се спогаждаме.

Изрече го меко, не обвинително, като отчаяна молба за примирие, Файър прегърна цигулката с две ръце, заглушавайки струните с плата на роклята.

— Арчър, познаваш ме. Трябва да преодолеем изпитанието. Трябва да приемеш как съм се променила. Няма да го понеса, ако, отказвайки се от леглото ти, изгубя и приятелството ти. Преди това бяхме приятели. Трябва да намерим начин пак да бъдем приятели.

— Знам — кимна той. — Знам, любов моя. Опитвам се. Наистина.

Отдалечи се от нея и се взря в морето. Постоя известно време така, без да продума. Когато се върна, тя го чакаше, притиснала цигулката към гърдите си. След миг нещо като усмивка разведри тъжното му лице.

— Ще ми разкажеш ли защо свириш на друга цигулка? — попита я. — Какво стана с онази, която Кансърл ти даде?

Понеже историята беше интересна и достатъчно далеч от чувствата, терзаещи я днес, разказът я успокои.

В сравнение с компанията на Арчър и Наш да бъде с Бриган и Гаран бе огромно облекчение. Бриган и Гаран не я затрудняваха. Мълчанието им не натежаваше от тъжни мисли, които копнеят да изрекат, а смръщеха ли се, поне не бе заради нея.

Тримата седяха на слънчевия централен площад, приятно топъл, защото с приближаването на зимата предимствата на черния дворец със стъклени покриви си казваха думата. Файър си отдъхваше след мъчителния и неползотворен работен ден. Събраната информация се изчерпваше кажи-речи с потвърждението на слабостта на Майдог към виното от замръзнало грозде. Стар прислужник на Джентиан научил за нея, прочитайки един-два реда от писмо на Майдог до Джентиан, което му било наредено да изгори, Файър така и не проумяваше склонността на заклети врагове да си гостуват и да си разменят писма. И се ядосваше, че прислужникът е видял тъкмо написаното за виното.

Тя перна чудовищната буболечка, кацнала на ръката ѝ. Гаран въртеше разсеяно бастуна, с чиято помощ бе докретал до тук. Бриган седеше, протегнал крака и скръстил ръце зад главата, и наблюдаваше как Хана си играе с Блочи в другия край на площада.

— Хана няма да се сприятели с хора, докато не спре да предизвиква кавги — отбеляза Бриган.

Блочи се въртеше в кръг и стискаше в уста пръчката, намерена до ствола на съседното дърво — по-скоро въздълъг клон с опасни шипове, описващ широк радиус.

— Няма да стане така! — възкликна Бриган, стана бързо и клекна до кучето.

Изтръгна клона от устата му, начупи го на парчета и даде на Блочи един с по-безопасни размери. Явно смяташе за редно Хана поне да си запази и двете очи, щом ще остане без приятели.

— Хана има много приятели — напомни му с мек глас Файър.

— Имах предвид деца.

— Прекалено зряла е за връстниците си, а с другите не може да излезе на глава, понеже е по-малка.

— Щеше да излиза на глава, ако беше по-сговорчива. Страхувам се да не стане побойничка.

— Не е побойничка — възрази категорично Файър. — Не си търси жертви и не е жестока. Бие се само когато я предизвикат, а те я

предизвикват нарочно, защото са решили да не я харесват. А и знаят, че ако се сбие, ти ще я накажеш.

— Невръстни негодници! Използват те — промърмори Гаран на Бриган.

— Само теория ли е това, милейди? Или се основава на наблюдения?

— Теория е, но съм я развила в резултат на наблюдения.

Бриган се усмихна леко.

— А развила ли си теория как да науча дъщеря си да не се поддава на предизвикателства?

— Ще помисля.

— Благодаря на Делс за мислите ти!

— Благодаря на Делс за здравето ми! — Гаран се изправи на крака, зърнал на площада да се появява Сайри, много красива в синя рокля. — Време е да избягам от вас.

Не побягна, но стабилната му крачка бе напредък, Файър следеше всяка негова стъпка сякаш очите ѝ, залепнали за гърба му, го крепят. Сайри го пресрещна, улови го за ръка и двамата се отдалечиха заедно.

Болестта му я уплаши. Сега, след като състоянието му се подобри, се осмеляваше да си го признае. Искаше ѝ се старият крал Арн и съветничката му, провеждали опитите си преди сто години, да бяха открили още няколко лекарства, да са намерили лечение за още една-две болести.

После ги напусна Хана. Изтича и хвана за ръката Арчър, който се появи с лъка си на площада.

— Хана заяви, че ще се омъжи за Арчър — изпрати ги с поглед Бриган.

Файър се усмихна на скута си. Обмисли отговора си внимателно, но го изрече небрежно.

— Виждала съм много жени да си губят ума по него. Но за разлика от повечето бащи, ти не бива да се тревожиш. Хана е прекалено млада да ѝ разбие сърцето. Сигурно е жестоко да го кажеш за най-стария си приятел, но ако беше с дванайсет години по-голяма, нямаше да им позволя да се срещат.

Както очакваше, лицето на Бриган остана неразгадаемо.

— Ти си повече от дванадесет години по-голяма от Хана.

— Аз съм на хиляда години. Като теб — въздъхна Файър.

— Хмм... — Не я попита какво има предвид; и по-добре, защото тя самата не беше сигурна.

Ако намекваше, че е достатъчно помъдряла да не става жертва на слепи увлечения... е, опровержението седеше пред нея под формата на сивоок принц, присвил замислено устни, които току привличаха погледа ѝ.

Файър въздъхна отново и се опита да пренасочи вниманието си. Възприятията ѝ бяха претоварени. Площадът бе един от най-оживените в двореца и, разбира се, целият дворец гъмжеше от съзнания. Около него пък лагеруваше целият Първи полк, с който Бриган бе пристигнал вчера и щеше да замине след два дни. Файър вече бе свикнала да усеща по-лесно съзнанията. Разпозна мнозина войници от полка, макар да бяха далеч.

Отблъсна умовете им, уморена да наблюдава всички наведнъж и да не съумява да реши къде да се съсредоточи. Накрая се насочи към съзнание, което я тревожеше. Приведе се напред и кимна тихо на Бриган:

— Зад теб има момче със странни очи. Говори с деца от двореца. Кой е?

— Видях го — отвърна Бриган. — Дойде с Кътър. Помниш Кътър, нали? Търговеца на животни? Не искам да имам нищо общо с него, той е контрабандист на чудовища и жесток човек. Само че продава много хубав жребец, прилича на речен кон. Бих го купил веднага, ако парите не отиват при Кътър. Нередно е, знаеш, аз да купувам кон, който вероятно е бил откраднат. Но въпреки това може да го купя. В такъв случай Гаран ще ме насоли за прахосничеството. С право, предполагам. Не ми трябва нов кон. Не бих се поколебал обаче, ако наистина е речен кон. Виждали ли си пъстрите сиви коне, милейди, които живеят на свобода край извора на реката? Прелестни създания. Винаги съм мечтал да имам речен кон, но не се ловят лесно.

Конете развързваха езика на този мъж също както на детето му.

— Момчето! — напомни му сухо Файър.

— А, да! Момчето е странно. Не само заради червеното око. Навърташе се край мен, когато отидох да разгледам жребеца. Доста особено се почувствах.

— Какво означава „особено“?

Бриган присви объркано очи.

— Не мога да определя точно. Имаше нещо... тревожно в поведението му. В начина му на говорене. Не ми хареса гласът му. — Той замълча някак подразнено и разчорли неспокойно косата си. — Не го обяснявам добре. Нищо определено у него не даваше повод за безпокойство. И въпреки това предупредих Хана да го отбягва. Тя ми каза, че вече го забелязала и не ѝ харесал. Каза ми, че лъжел. Как ти се струва на теб?

Файър се замисли сериозно над въпроса. Момчето имаше необикновено съзнание, непознато. Не знаеше с какво да го свърже. Не беше сигурна дори как да напипа границите му. Не ги виждаше. Умът му наистина създаваше особено впечатление. Особено, но не в добрия смисъл.

— Нямам представа — отговори тя. — Колебая се... — След миг добави, без да разбира защо: — Купи жребеца, принце, ако така ще се махнат от тук.

Бриган си тръгна, вероятно да изпълни молбата ѝ. Файър остана сама да си блъска главата що за момче е дошло в двореца. Дясното му око беше сиво, а лявото — червено. Само по себе си това бе достатъчно странно. Косата му беше златиста като узряло жито, кожата светла. Изглеждаше десет-единайсетгодишен. Пикиец ли беше? Седеше с лице към нея. В скута му имаше чудовищна мишка с искряща жълта козина. Той завързваше връв около врата ѝ. Файър усещаше някак си, че мишката не му е домашен любимец.

Момчето дръпна връвта, много силно. Мишката изпружи крака. *Спри*, помисли гневно Файър, изпрацвайки посланието си към непонятното присъствие на съзнанието му.

Той веднага разхлаби връвта. Мишката се просна задъхана в скута му. Момчето се усмихна на Файър, стана и дойде при нея.

— Не я боли. Играем си на задушаване. За забавление — обясни той.

Думите му остъргаха слуха ѝ; и не само тях, остъргаха мозъка ѝ като писък на граблива птица. Едва устоя на порива да си запуши ушите. Когато си припомни тембъра на гласа му обаче, той не ѝ се стори нито необичаен, нито неприятен.

Втренчи се в него хладно, за да не забележи объркването ѝ.

— Игра на задущаване? Забавляваш се само ти и това е гнусно забавление.

Той се усмихна отново. Имаше нещо смуцаващо в кривата му, червеноока усмивка.

— Гнусно забавление ли е да налагаш волята си?

— Над безпомощно, уплашено същество? Пусни мишката!

— Другите ми повярваха, че не я боли, но ти си по-умна. И ужасно красива. Затова ще изпълня желанието ти.

Той се наведе и разтвори длан. Мишката се завтече като златна лента и изчезна в пролука между корените на близкото дърво.

— Имаш интересни белези по врата. От какво са? — поинтересува се момчето.

— Не е твоя работа — отсече Файър и отвратена от вторачения му поглед, закри белезите си с шала.

— Радвам се, че поговорих с теб — каза той. — Отдавна си го мечтая. Надмина надеждите ми.

Той се обърна и се махна от площада.

Какво неприятно дете!

За пръв път й се случваше да не успее да прецени нечие съзнание. Дори умът на Бриган, в който не съумяваше да влезе, й предоставяше форма и усещане за барикадите си. Замъглените съзнания на стрелеца и стражите изглеждаха необясними и все пак ги долавяше.

Съзнанието на момчето напомняше куп криви огледала, обърнати срещу други криви огледала. Изопачаваше и подвеждаше възприятията и оставаше непознато и неразбираемо. Не можеше да го погледне, не виждаше дори очертанията му.

Размишлява над странното явление дълго след като момчето си отиде. И тези размишления я забавиха да прозре състоянието на децата, с които той бе разговарял. Децата на площада, повярвали на думите му. Съзнанията им бяха празни и обвити в мъгла.

Файър недоумяваше какво представлява мъглата. Но беше сигурна, че е намерила източника й.

Когато осъзна, че не бива да го пуска да си тръгне, слънцето залязваше, жребецът беше купен, а момчето вече бе напуснало

дворца.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Същата нощ се случи нещо, което отвлече вниманието на всички от въпроса за момчето на Кътър.

Късно вечерта Файър беше в конюшната, когато усети Арчър да се връща в двореца от града. Не би го усетила толкова силно, защото не го търсеше, но той изгаряше от желание да говори с нея — открит като дете и подпийнал.

Файър тъкмо бе започнала да реше Смол. Жребецът стоеше с блажено затворени очи и лигите му капеха по дъсчената врата на кошарата му. Файър не изгаряше от нетърпение да види Арчър, ако е развълнуван и пиян. Изпрати му послание. *Ще говорим, щом изтрезнееш.*

Няколко часа по-късно, придружена от редовната си стража от шестима, Файър прекоси лабиринта от своите покои до стаята на Арчър. Спря объркана пред вратата му, защото усети, че нейната Мила — свободна днес — е в спалнята на Арчър.

Умът на Файър трескаво затърси обяснение, каквото и да е обяснение, стига да не е очевидното. Съзнанието на Мила обаче беше отворено — естествено състояние дори за най-силното съзнание, преживяващо това, което изпитваше Мила от другата страна на вратата, Файър си спомни колко сладка и красива е Мила и за безбройните възможности Арчър да я забележи.

Файър застина пред вратата му, безмълвна и разтреперана. Беше сигурна, че никога досега не я е ядосвал толкова.

Обърна се рязко и се отдалечи по коридора. Откри стълби и се заизкачва по тях — нагоре, все по-нагоре, докато изскочи на покрива. Заснова напред-назад. Беше студено и влажно, тя нямаше палто, а въздухът миришеше на сняг. Файър обаче не го забелязваше, беше й все едно. Изумените й стражи отскачаха от пътя й, за да не се блъсне в тях.

След известно време се случи това, което чакаше — Мила заспа. Крайно време беше — нощта напредваше и Бриган се изкачваше изморено към покрива. Не биваше да го среща днес. Нямаше да се

стърпи да не му разкаже всичко, а макар Арчър да заслужаваше да му прочетат конско, Мила не заслужаваше.

Файър се понесе надолу по стълбище, което Бриган не изкачваше, пак измина лабиринта до стаята на Арчър и застана пред вратата му. *Арчър*, рече му мислено, *излез веднага!*

Той се появи бързо — бос, объркан и облечен на две на три. За пръв път Файър използва привилегията си да остане сама с него, отпращайки стражите в двата края на дългия коридор. Не успя да си придаде спокоен вид и заговори с убийствен глас.

— Защо преследваш стражите ми?

Лицето му вече не изглеждаше объркано.

— Не съм хищник — отговори й разгорещено. — Жените идват доброволно при мен. А и защо се интересуваш какво правя?

— Нараняваш хората. Нехаен си към тях, Арчър. Мила! Защо Мила? Тя е на петнайсет!

— В момента спи, щастлива като котенце на припек. Вдигаш врява за нищо.

Файър си пое дълбоко дъх и каза тихо:

— След седмица, когато тя ти омръзне, Арчър, защото друга ще е привлякла погледа ти, когато тя посърне или се разяри, задето си й отнел щастието... тогава тя ще вдига врява за нищо, нали?

— Говориш, сякаш е влюбена в мен.

Влудяваше я. Прииска й се да го ритне.

— Винаги се влюбват в теб, Арчър, винаги. Влюбват се в теб, щом почувстват топлината ти, но на теб ти омръзва, захвърляш ги и разбиваш сърцата им.

— Интересно обвинение.

Тя го разбра, но не му позволи да я подведе.

— Става дума за приятелите ми, Арчър. Умолявам те. Ако се налага да преспиш с целия дворец, пощади поне жените, които са ми приятели.

— Не разбирам защо си се загрижила. Преди ти беше все едно.

— Преди няхах приятели!

— Все тази дума повтаряш — поклати горчиво глава той. — Тя не ти е приятелка. Тя ти е телохранител. Ако ти беше приятелка, щеше ли да постъпи така, след като знае историята ни?

— Знае малко. Главно, че всичко е история. И забравяш, че мога да разбера какви са истинските ѝ чувства към мен.

— Сигурно крие доста от теб. Както е крила срещите си с мен досега. Не долавяш всички чувства на хората.

Тя го изгледа отчаяно. Арчър спореше толкова изразително. Надвесваше се над нея и ръкомахаше, лицето му ту притъмняваше, ту просияваше. Очите му пламтяха. Също толкова изразителни бяха любовта и радостта му. Затова всички се влюбваха в него. В тъмния неприветлив свят той беше жив и страстен, а вниманието му, докато не помръкнеше, опияняваше.

Файър не пропусна думите му — връзката му с Мила не беше от днес. Тя се извърна и вдигна ръка да го възпре. Нямаше сили да се бори с обаянието на лорд Арчър, запленил петнайсетгодишното момиче воин от бедняшките Южни планини. Не можеше и да си прости, че не се е досетила какво ще се случи, не е следила внимателно къде е Арчър и с кого.

Тя свали ръка, погледна го и проговори изморено:

— Не долавям всичките ѝ чувства, разбира се. Но каквото и да крие, то не обезсилва чувствата, които ми показва. Тя ми е приятел, не само предан телохранител. Няма да ти позволя да насочиш гнева ми към нея.

Арчър сякаш се смали. Облегна се на вратата и се втренчи в босите си крака, признавайки, че е изгубил битката.

— Искам да си дойдеш у дома — отрони тихо той и Файър се уплаши, че ще се разплаче.

Арчър обаче се овладя и я погледна спокойно.

— Значи вече имаш приятели. И закрилническо сърце.

— Винаги съм имала закрилническо сърце. Но сега в него има повече хора. Те се присъединиха към теб, Арчър, не са те заместили.

Той се позамисли, впил очи в пода.

— Не се безпокой за Клара — успокой я той. — Тя сложи точка още в самото начало. За да не те нарани, предполагам.

Файър си наложи да приеме думите му като добра новина, да се съсредоточи върху края, избран от Клара, а не върху „самото начало“, каквото и да е било то.

Възцари се тъжно мълчание.

— Ще обясня на Мила, че вече няма да се виждаме — обади се най-сетне Арчър.

— Колкото по-скоро го направиш, толкова по-бързо ще остане зад гърба ѝ. И знай, че с тази постъпка изгуби привилегията си да присъстваш на разпитите. Не искам да я измъчваш с присъствието си.

Той я погледна втренчено и изопна рамене.

— Като заговори за разпитите, си спомних какво исках да обсъдя с теб. Знаеш ли къде бях днес?

Рязката смяна на темата обърка Файър. Тя разтри слепоочията си. Нямам представа и съм изтощена, така че изплюй бързо камъчето.

— Гостувах в дома на пенсиониран капитан, бивш съюзник на татко — обясни Арчър. — Казва се Харт. Богат мъж и предан поддръжник на короната. Младата му съпруга ме покани. Харт не си беше у дома.

Файър разтри още по-яростно слепоочията си.

— Оказваш голяма чест на съюзника на Брокър — отбеляза сухо тя.

— Слушай, слушай! Тя пие много, съпругата на Харт, и знаеш ли какво пихме?

— Нямам сили за гатанки.

Той се усмихна широко.

— Рядко пикийско вино от замръзнало грозде! Имат голям запас, скрит в дъното на мазето. Съпругата не знаеше от къде е дошло. Намери го пред очите ми. Май ѝ се стори странно, че Харт го е скрил, но според мен всеизвестният съюзник на краля е постъпил мъдро.

Наш прие предателството на капитан Харт много лично. Повече от седмица разпитваха дискретно и заобиколно и следяха тайно Харт, докато научат, че лорд Майдог му изпраща от любимото си вино, а пратениците на капитана, запътили се към златните му мини на юг, се срещат с интересни и съмнителни личности в гостилниците и после на свой ред се отправят на север към имението на Майдог.

Това бе достатъчно Гаран и Клара да решат, че Харт трябва да бъде подложен на разпит. Въпросът беше как.

През една пълнолунна нощ в средата на ноември капитан Харт потегли на юг по каменистия път към втория си дом — приятна вила край морето. Оттегляше се понякога там да си отдъхне от съпругата си, която пиеше повече, отколкото е здравословно за брака им. Седеше в красивата си карета и както обикновено го придружаваха не само кочияшите и лакеите му, но и конен отряд от десет войници. Така пътуваха разумните хора по тъмно, за да се защитават от всички разбойнически шайки с изключение на най-многобройните.

За съжаление тази нощ зад скалите се бяха притаили твърде много разбойници, предвождани от мъж, който обръснат, облечен в изискани дрехи и на дневна светлина би заприличал на кралския иконом Уелкли.

Разбойниците нападناха пътниците с оглушителни бандитски крясъци. Поступаха антуража на Харт, пребъркаха джобовете им, завързаха ги с въжета и отведоха расовите коне на капитана. Уелкли и още неколцина влязоха в каретата. Вътре ги чакаше разлютеният капитан Харт, размахал сабя и кама. С атлетична пъргавина, която в двореца би изглеждала крайно изумителна, Уелкли подскочи наляво и надясно и заби в крака на капитана стреличка със сънотворна отрова.

Един от придружителите на Уелкли — Тодин — беше мъж с ръст и телосложение като на Харт. Тодин нахлупи чевръсто шапката на капитана, палтото му, шала и ботушите от кожа на жълто чудовище, а самият Харт, поразголен, остана да лежи в несвяст сред купчината дрехи на Тодин. После Тодин грабна сабята на капитана и двамата с Уелкли изскочиха от каретата. Ругаейки и пухтейки, те кръстосаха саби до ръба на скалата пред очите на овързаните хора на Харт, които с ужас видяха как любимият им господар пада на земята, стиснал хълбока си. Трио разбойници го вдигнаха и го хвърлиха в морето.

После бандитите побягнаха с плячката си — монети, четиринайсет коня и един капитан в каретата, потънал в мъртвешки сън. Близо до града напъхаха Харт в чувал и го предадоха на търговец да го внесе в двореца с нощната пратка зърно. Другата плячка продадоха набързо на черния пазар. Накрая разбойниците се върнаха в домовете си, преобразени в млекари, бакали, селяни и благородници, и се проснаха в леглата си за кратка дрямка преди зазоряване.

На сутринта откриха хората на Харт край шосето, завързани и трепереци, посрамени от историята, която трябва да разкажат. Когато

новината стигна в двореца, Наш изпрати конвой да разследва случая. Уелкли уреди да изпратят букет цветя на вдовицата на Харт.

Следобед всички си отдъхнаха облекчено — най-сетне от съпругата на Тодин дойде вест, че той е жив и здрав. Тодин беше ненадминат плувец, неуязвим за студа, но през нощта бе паднала мъгла и лодката, изпратена да го намери, се бе забавила. И приятелите му се бяха притеснили, естествено.

Довлякоха капитан Харт пред Файър със съзнание, залостено като сейф и плътно затворени очи. Дни наред Файър не успяваше да изкопчи нищо от него.

— Не е изненада, че старият приятел и съратник на лорд Брокър е толкова силен — сподели тя с Муса, Мила и Нийл в стаята за разпити след поредната им среща, през която капитан Харт не я погледна нито веднъж.

— Да, милейди — кимна Муса. — Мъж като командира Брокър, пожънал толкова победи, не би избирал слаби капитани.

Файър мислеше по-скоро за личното изпитание на Брокър, за суровото наказание на крал Накс за загадъчната му простъпка, отколкото за постиженията му на бойното поле. Тя погледна разсеяно тримата си стражи, подготвили бърз обяд от хляб и сирене. Мила подаде чиния на Файър, отбягвайки очите ѝ.

Такава беше Мила сега. След раздялата с Арчър изглеждаше някак отнесена — мълчалива и гузна, Файър, от своя страна, се опитваше да се отнася по-мило с нея и се стараеше да я държи далеч от Арчър. Двете жени не си бяха разменили нито дума по тази тема, но знаеха, че тайната им е споделена.

Прегладняла, Файър отчупи парче хляб и отхапа. Забеляза как Мила се взира в храната си, сякаш не я вижда, и изруга наум Арчър. После въздъхна и насочи вниманието си отново към капитан Харт.

След напускането на армията капитанът бе натрупал солидно богатство и постепенно бе свикнал да живее нашироко. Дали удобствата щяха да го размекнат сега?

През следващите няколко дни Файър се погрижи да почистят килията му и да внесат някои подобрения — осигуриха му хубаво легло, килими, книги, осветление, добра храна и вино и топла вода за

миене; сложиха и капани за плъхове — навярно най-големия лукс. Един ден, развяла коси и в рокля с деколте по-дълбоко от обичайния й стил, Файър го посети в подземното му леговище.

Стражите й отвориха вратата, той вдигна очи от книгата да види кой е и лицето му се сгърчи.

— Знам какво правиш — каза й.

Сигурно знаеше. Но не успя да отлепи поглед от нея и Файър разбра, че е открила разковничето.

Всеки затворник би се почувствал самотен, особено ако у дома има красива жена, която предпочита по-младите мъже и виното пред съпруга си. Файър сядаше на леглото до него, когато го посещаваше. Приемаше храната, с която я черпи, и възглавничките — да си облегне гърба. Близостта й го отпускаше, но после се вкопчваха в люта битка. Дори в моменти на слабост, Харт беше силен.

Клара, Гаран и Наш попиваха наученото от Файър както морският пясък поглъща дъждовните капки.

— Все още не успявам да изкопча нещо полезно за лорд Майдог — обясняваше Файър. — Но той знае много и за лорд Джентиан, а неговите тайни не ги пази толкова ревниво.

— Съюзник е на лорд Майдог. Защо да вярваме на сведенията му за лорд Джентиан? — попита Клара.

— Възможно е Джентиан да изпраца пратеници с фалшива информация, за да заблуди Майдог, както се опитва да мами и нас.

— Възможно е — съгласи се Файър. — Но как тогава си обясняваш увереността на Харт? Той знае какви трикове ни погаждат Майдог и Джентиан, категоричен е обаче, че сведенията му за Джентиан не са от този сорт. Не ми разкрива източниците си, но съм склонна да му вярвам.

— Добре — кимна Клара. — Кажете ни какво научи, а ние ще се опитаме да съпоставим информацията.

— Джентиан и синът му Гънър щели да дойдат на север, за да присъстват на дворцовия бал през януари — подхвана Файър.

— Каква дързост! — възкликна Клара. — Впечатлена съм.

— Знаем за лошото му храносмилане. Ще го поизмъчим с пикантни ястия — изсумтя Гаран.

— Джентиан ще се престори, че се разкайва за бунтовните си намерения — продължи Файър. — Ще помоли короната да възстанови приятелските си отношения с него. Междувременно обаче армията му ще се придвижи на североизток от имението му и ще се скрие в тунелите на Големите сиви планини край Наводнената крепост. В дните след бала Джентиан възнамерява да убие Наш и Бриган. После ще препусне към мястото, където дебне армията му, и ще нападне Наводнената крепост.

Близнаците се ококориха.

— Дързост ли? Как не! Това си е чиста глупост. Що за командир подпалва война посред зима? — разфуча се Гаран.

— Командир, който иска да изненада врага — предположи Клара.

— В такъв случай би трябвало да възложи убийството на някой анонимен и незначителен лакей. Какво ще стане с хитрия му план, ако го убият?

— Е, глупостта на Джентиан не е новина — отбеляза Клара. — Както и прозорливостта на Бриган. Втори полк вече е в Наводнената крепост, а Първи в момента се движи натам.

— А Трети и Четвърти? — попита Файър.

— Те са на север — отговори Клара. — Патрулират, но са в готовност да поемат накъдето са необходими. Ти ще ни кажеш къде ще са необходими.

— Нямам представа — призна Файър. — Не иска да ми разкрие плановете на Майдог. Твърди, че Майдог ще бездейства, докато Джентиан и кралят изтощят войските си. Усещам обаче, че лъже. Спомена, че Майдог щял да изпрати сестра си Мургда на бала. Вярно е, но не ми обяснява защо.

— Лейди Мургда също ще присъства на бала! — възкликна Клара. — Какво ги е прихванало всички!

— Нещо друго? — попита Гаран.

— Няма друго — поклати глава Файър. — Казах ви всичко. Джентиан очевидно се е подготвил отрано.

Наш потриваше чело.

— Мрачни вести — обади се той. — Предполагаме, че войската на Джентиан наброява десет хиляди. В Наводнената крепост имаме точно толкова. Останалите десет хиляди са разпилени далеч на север...

— Петнайсет хиляди — поправи го Файър. — Ако свикаме подкрепленията.

— Добре. Имаме петнайсет хиляди, разпръснати из кралството. А колко има Майдог? Не знаем със сигурност. Двайсет хиляди? Двайсет и една? Да нападне каквото пожелае — крепостта на Роен, Средната крепост, Наводнената крепост, дори столицата. — Ще минат дни, вероятно седмици, докато нашите войски се организират да се изправят срещу него.

— Как така ще скрие дваайсет хиляди войници — възрази Клара. — Не и ако си отваряме очите на четири. Не може да ги скрие дори в Малките сиви планини и е изключено да стигне незабелязано до града.

— Трябва ми Бриган — отсече Наш. — Искам веднага да се върне тук.

— Ще дойде при първа възможност, Наш — успокои го Гаран. — А и ние го информираме за всичко.

Файър неволно се пресегна към съзнанието на краля, за да уталожии страховете му. Наш я усети. Улови ръката ѝ. С благодарност и с още нещо, което не успя да сдържи, целуна пръстите ѝ.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ежегодния бал в двореца бе любопитна съставка на делсийската политика. Присъстваха всички изтъкнати и не дотам изтъкнати благородници. Седемте площада се превръщаха в бални зали. Преданите на трона и предателите танцуваха заедно, отпиваха от бокалите с вино и се преструваха, че са приятели. Майдог и Джентиан обаче обикновено не дръзваха да се появят, понеже щеше да е твърде пресилено да демонстрират дружелюбие. Цяла седмица дворецът гъмжеше от прислужници, стражи, домашни любимци и претенциозни гости. Конюшните бяха препълнени, а конете — нервни.

Брокър бе обяснил на Файър, че балът се провежда през януари в чест на удължаването на дните. Сега тя научи, че декември е месец за приготовления. Работници обновяваха всяко кътче от двореца. Миячи на прозорци висяха от таваните, а миячи на стени — от балконите, излъсквайки стъклата и камъните.

Гаран, Клара, Наш и Файър също се подготвяха. Ако Джентиан наистина замисляше да убие Бриган и Наш в дните след бала, а после да поеме към Наводнената крепост, за да подпали война, значи Джентиан и Гънър трябваше да бъдат убити на самия бал. Същата участ вероятно щеше да сполети и лейди Мургда. После Бриган щеше да препусне към Наводнената крепост и да започне войната, изненадвайки войниците на Джентиан в тунелите и пещерите им.

— Тунелна война през януари! — въздишаше Гаран. — Не им завиждам.

— А какво ще правим със Севера? — повтаряше Наш.

— На бала може да разпитаме лейди Мургда за плановете на Майдог, преди да я убием — предложи Клара.

— И как точно ще извършим убийствата? — попита Наш с див поглед, сновейки напред-назад. — Ще ги охраняват през цялото време, няма да допускат никого до тях, а няма начин да започнем война в двореца. Няма по-лошо време и място да убиеш тайно трима души.

— Седни, братко — помоли го Клара. — Успокой се. Разполагаме със седмици да го обмислим. Ще намерим изход.

Бриган обеща да се върне в двореца до края на декември. Пишеше, че е изпратил военен отряд на север да вземе лорд Брокър и да го доведе на юг. Старият командир бе предложил помощ на младия, в случай че избухне война, Файър се изуми. Не бе виждала Брокър да пътува по-далеч от съседния град.

Нощем на покрива, заобиколена от стражите си и затъжена за Бриган, тя се вираше в града под нея и се опитваше да проумее какво предстои.

На север делсийските войници претърсваха планините, тунелите и всички обичайни свърталища на Майдог. Кралските шпиони кръстосваха Пикия, Юга и Запада. Напразно — или Майдог бе скрил армията си много добре, или бе използвал магия да я направи невидима. Бриган изпрати подкрепления да подсилят крепостта на Роен, Средната крепост и Златните мини на юг. В града прииждаха войници.

Файър започна да разпитва капитан Харт за контрабандиста Кътър и младия му спътник с разноцветни очи, замъгляващ съзнанията на събеседниците си. Харт твърдеше, че не знае нищо и най-сетне Файър се принуди да му повярва. Все пак не изглеждаше момчето да е въввлечено в плановете за войната. Същото важеше за браконьера, за непознатия в горите ѝ на север и за стрелеца, поискал да се наслади на гледката от покоите ѝ. Каква бе тяхната роля Файър можеше само да гадае, при това сама.

— Съжалявам, милейди — обясни ѝ Клара. — Сигурна съм, че е зловещо, но сега ще се съсредоточим върху войната и бала. По-късно ще мислим за момчето.

Единственият заинтересуван беше Арчър, но той не ѝ помагаше, защото верен на природата си, предполагаше, че в дъното на всичко стои някой, който иска да му открадне Файър.

Оказа се, че на Клара ѝ предстои да се съсредоточи не само върху войната и бала. Принцесата беше бременна.

Заведе Файър на разходка до пристанището, та бученето на водопадите да заглушава разговора им и никой, включително стражите

на Файър, да не долавят думите им. Клара не се просълзи и ѝ съобщи вестта без недомлъвки. Щом свикна с чутото, Файър осъзна, че не е особено изненадана.

— Бях невнимателна — призна Клара. — Никога не съм харесвала билките. Гадеше ми се от тях. А и досега не се е случвало да забременея. Май се самозалъгвах, че не мога да имам деца. И сега плащам за глупостта си, понеже ми се гади от всичко.

Файър не бе забелязала. През последните седмици Клара ѝ изглеждаше спокойна и в цветущо здраве. Знаеше колко добра актриса е принцесата и вероятно бе най-подходящата жена за такова изпитание. Не ѝ липсваха нито пари, нито подкрепа. Щеше да работи чак до деня, когато детето се роди, и веднага след това да заработи отново. Щеше да е силна и практична майка.

— Бащата е Арчър — съобщи Клара.

Файър кимна. Предусещаше го.

— Ще бъде щедър. И преди се е случвало.

— Арчър не ме интересува. Интересуват ме твоите чувства. Нараних ли те, като скочих в леглото му, и с глупостта си след това.

Думите ѝ изненадаха Файър и я трогнаха.

— Не се чувствам наранена — отговори категорично тя. — Не контролирам Арчър и не изпитвам ревност. Не бива да се безпокоиш за мен.

— Странна си! — повдигна вежди Клара.

— Арчър ме е ревнувал достатъчно да ме отврати от това чувство — сви рамене Файър.

Клара се взря изпитателно в лицето на Файър, в очите ѝ.

Файър срещна погледа ѝ — спокойно и невъзмутимо, за да ѝ покаже, че е искрена. Най-сетне Клара кимна.

— Изпитвам огромно облекчение. Моля те, не казвай на братята ми — добави, за пръв път с притеснен глас. — Ще решат да си разчистят сметките с него и аз ще се вбеся. Сега имаме по-належащи задачи. Моментът е крайно неподходящ. — Замълча и след малко добави: — А и не искам да му се случи нищо лошо. Не ми даде всичко, на което се надявах, ала това, което ми даде, е прекрасно.

Не всеки би приветствал такъв подарък.

Стражите на Файър — Марго, Муса и Мила — се редуваха да спят в спалнята ѝ. Една сутрин Файър се събуди с усещането, че някой не е на мястото си. Чу Мила да повръща в банята.

Втурна се при нея и вдигна светлите ѝ коси над лицето ѝ. Погали я по раменете и по гърба и щом се разсъни напълно, разбра какво вижда.

— О, милейди — разплака се Мила. — О, милейди. За каква ли ме мислите!

През ума на Файър наистина пробягваха много мисли, а сърцето ѝ бе изпълнено със състрадание. Прегърна Мила.

— Изпитвам само състрадание. Ще ти помогна, доколкото е по силите ми.

Мила се разхлипа още по-силно и се притисна към Файър.

— Билките ми свършиха — призна на пресекулки момичето.

Файър се ужаси.

— Защо не поиска от мен или от лечителите?

— Не посмях, милейди. Срамувах се.

— Защо не помоли Арчър!

— Той е лорд. Как да го безпокоя? — Сълзите давеха Мила. — О, милейди. Съсипах живота си.

Нехайството на Арчър ядоса Файър. Тя прегърна по-здравомомичето и ѝ зашепна утешително. Мила сякаш се поуспокои.

— Искам да разбереш нещо — Файър я гледаше настойчиво. — И да го запомниш.

— Да, милейди?

— Винаги искай всичко от мен.

През следващите дни Файър усети, че е излъгала Клара. Вярно, не ревнуваше Клара и Мила за това, което бяха правили с Арчър. Ала не беше неуязвима за ревността. Макар да разискваше, да съзаклятничеше и да кроеше планове с кралското семейство, привидно съсредоточена върху бала и войната, вътрешно, в моментите на затишие, Файър се терзаеше.

Представяше си как собственото ѝ тяло е градина с кафява пръст, приютила семе. Как ще топли семето, ако е нейно, ще го храни и ще го

защитава; колко яростно ще обича тази точица дори след като напусне тялото ѝ и разцъфне извън нея.

Когато започна да ѝ се гади, а гърдите ѝ се подуха, дори си помисли, че е бременна, макар да знаеше, че не е. Болката ѝ доставяше радост. После, разбира се, кървенето се появи и разсея заблудите ѝ — несъмнено бе изпитвала обичайните ежемесечни болести. И се разплака сърцераздирателно, задето не е бременна, както плачеше Мила, защото е забременяла.

Тъгата я уплаши, понеже бе по-силна от волята ѝ. Тъгата изпълваше съзнанието ѝ с утешителни, ужасяващи мисли.

В средата на декември Файър взе решение. Надяваше се да е правилно.

В последния декемврийски ден — шестия рожден ден на Хана — момичето се появи пред прага на Файър с окъсани дрехи и разплакано. Устните ѝ бяха разкървавени, а от дупките на панталоните ѝ се подаваха ожулените ѝ колене.

Файър нареди да доведат лечител. Когато се разбра, че Хана не плаче от болка, Файър отпрати лечителя, коленичи пред детето и го прегърна. Съсредоточи се да разнищи чувствата на Хана, доколкото ѝ позволяват силите. Най-сетне проумя какво се е случило. Другите деца злорадствали, че баща ѝ винаги пътува. Подхвърлили ѝ, че Бриган иска да се отърве от нея. После ѝ казали, че този път няма да се върне. Тя размахала юмруци.

С най-нежни думи, прегърнала момичето, Файър ѝ обясни колко много я обича Бриган, колко тъгува, че я оставя сама, как идва първо при нея, щом се върне, как винаги говори за нея и с какво щастие го изпълва тя.

— Ти не би ме излъгала — кимна ѝ Хана, когато най-после спря да плаче.

Имаше право. Затова не я успокои, че Бриган ще се върне и този път. Обещаеше ли ѝ, рискуваше да излъже. Нямахте го от два месеца, а през последната седмица никой не бе чувал нищо за него.

Файър помогна на Хана да се изкъпе и ѝ облече една от своите ризи с въздълги ръкави, които разсмяха Хана. Вечеряха заедно, а после, подсмърчайки от време на време, детето заспа в леглото ѝ.

Файър изпрати вест по един стражите си, та никой да не се разтревожи.

Когато долови ненадейно съзнанието на Бриган, за миг се разтрепери от вълнение. Овладея се и му изпрати мислено съобщение. Той дойде веднага при нея, небръснат и ухаещ на студ. Файър едва се сдържа да не го докосне. Обясни му какво са казали децата на Хана; лицето му посърна и се изопна от умора. Той седна на леглото, докосна Хана по косата и се приведе да я целуне по челото. Хана се събуди.

— Студен си, татко — промълви сънено, пропълзя в скута му и пак заспа.

Бриган я прегърна и погледна към Файър. Файър така се стъписа от щастието, обзело я при вида на сивоокия принц и детето му, сгушени на леглото ѝ, че краката ѝ се подкосиха. Отпусна се тежко на стола, който за щастие беше точно зад нея.

— Уелкли ми събщи, че тази седмица почти не си излизала от стаите си, милейди — прошепна ѝ Бриган. — Надявам се да не се чувстваш зле.

— Бях болна — отвърна дрезгаво Файър и прехапа език, понеже не смяташе да му казва.

Той се притесни и веднага ѝ разкри тревогата си.

— Не — поклати глава тя. — Не бой се. Дреболия е. Вече съм добре.

Излъга, понеже тялото ѝ още я измъчваше, а сърцето ѝ кървеше като коленете на Хана. Надяваше се обаче скоро да се съвземе.

Той я погледна подозрително.

— Получаваш ли необходимите грижи?

— Да, разбира се. Моля те да го забравиш.

Той сведе очи към лицето на Хана.

— Редно е да те почерпя с торта за рождения ѝ ден, но се налага да почакаме до утре — рече ѝ.

Тази нощ звездите бяха студени и ронливи, а пълната луна изглеждаше безкрайно далеч, Файър се бе навлякла порядъчно — тялото ѝ изглеждаше двойно по-голямо.

Свари Бриган на покрива, обърнал доволно лице срещу вятъра, без шапка. Тя събра замръзналите си длани и духна в тях да ги

постопли.

— Безпомощен ли е студът пред теб, принце?

Той я поведе на завет зад широк комин. Предложи ѝ да се облегне на комина. Тя установи с изненада колко приятно и топло е усещането — все едно се притиска към Смол. Стражите ѝ се отдалечиха. Сред грохота на водопадите долетя приглушеното звънтене на камбанките над подвижния мост. Файър затвори очи.

— Милейди Файър... Муса ми каза за Мила. Ще ми обясниш ли какво става със сестра ми?

Файър отвори рязко очи. Облегнат на парапета, той се взираше в града. Дъхът му излиташе от устата като плътен облак.

— Ммм... — поколеба се тя, твърде изненадана да измисли подходяща защита. — Какво по-точно те интересува?

— Дали е бременна, разбира се.

— Как така да е бременна?

Той се обърна към нея и очите им се срещнаха, Файър се усъмни дали неразгадаемото ѝ лице не е по-разгадаемо от неговото.

— Защото извън работата тя е непредсказуема — обясни сухо той. — И е по-слаба. Тази вечер яде малко и лицето ѝ позеленя при вида на морковения пай. За пръв път виждам такова нещо, уверявам те. Или е бременна, или умира. — Очите му се насочиха отново към града и гласът му прозвуча безстрастно. — И не ми казвай кой е бащата на тези бебета, защото ще се изкуша да го постувам. А това ще е неловко, понеже очакваме Брокър да пристигне всеки момент, и дворецът е пълен с негови обожателки.

Щом бе стигнал до тези заключения, нямаше смисъл да увърта.

— И ще дадеш лош пример на Хана — добави кротко тя.

— Хмм... — той подпря брадичка в шепата. Дъхът му се разлетя във всички посоки. — Да разбирам ли, че двете са в неведение? И че трябва да си мълча. Толкова ли е нещастна Мила колкото изглежда?

— Съсипана е — призна тихо Файър.

— Иде ми да го убия!

— От гняв и отчаяние тя не разсъждава трезво. Не иска пари от него. Опитвам се да я вразумя и се надявам да си промени решението.

— Ще задържи работата си, ако иска. Няма да я уволня. Ще измислим нещо. — Погледна я стреснато. — Не казвай на Гаран. —

Накрая добави мрачно: — Ах, милейди, сега светът не е приветливо място за бебета.

Бебета, помисли си Файър. Бебетата, които ще се появят на белия свят. Изпрати безмълвно послание: Добре дошли, бебета. И откри, стресната, че плаче. Това се превръщаше в симптом на бременностите на приятелките ѝ — че тя не спира да плаче.

Бриган се преобрази — суровото му лице омекна, а ръцете му затърсиха несъществуваща кърпичка из джобовете. Той приближи до нея.

— Какво има, милейди? Кажете ми, моля те.

— Липсваше ми — избърбори тя. — Нямахте те цели два месеца! Той я улови за ръцете.

— Кажете ми какво има, моля те!

Тогава, защото той държеше ръцете ѝ, тя му каза всичко съвсем простиичко — колко отчаяно иска да има деца и защо е решила да няма и как от страх да не се разколебае, е уредила тайно, с помощта на Клара и Муса, да вземе лекарствата, които ще го предотвратят завинаги. И всъщност не беше оздравяла, защото сърцето ѝ се свиваше и трепереше, а сълзите ѝ сякаш никога не пресъхваха.

Той я изслуша мълчаливо и смаяно. Дълго не продума, впил с безнадеждно изражение очи в ръкавиците ѝ. Накрая отрони:

— Постъпих жестоко с теб в нощта, когато се срещнахме. Никога няма да си го простя.

Това бе последното, което Файър очакваше да чуе. Погледна го в очите, побледнели като луната.

— Съжалявам, че тъгуваш — продължи той. — Не знам какво да ти кажа. Ти си създадена да живееш на място, където се раждат много бебета, и да ги осиновяваш. Ще се погрижим Арчър да се навърта наоколо. Ще свърши добра работа, нали?

Тя се усмихна, почти се засмя.

— Почувствах се по-добре. Благодаря.

Той пушна ръцете ѝ бавно, внимателно, сякаш се страхува да не паднат на покрива и да не се търкулнат надолу. Усмихна ѝ се нежно.

— Преди не ме поглеждаше в очите, но сега ме гледаш — каза му тя, защото си спомни и ѝ стана интересно.

— Тогава не беше истинска за мен — отвърна ѝ той.

Тя сбърчи чело.

— Какво искаш да кажеш?

— Присъствието ти ме поразяваше, но вече свикнах с теб.

Тя примигна, изненадана от глупавото удоволствие, което изпита при тези думи. После се присмя на себе си и на заключението му, че всъщност е обикновена.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На другата сутрин Файър влезе в кабинета на Наш, придружена от Муса, Мила и Нийл, за да се срещне с кралското семейство и Арчър.

От бала ги деляха само няколко седмици, а все още обсъждаха въпроса за участието на Файър в плана за убийствата. Според Файър всичко беше ясно. Тя трябваше да ликвидира и тримата, непременно, защото по-лесно щеше да успее да подмами жертвите на усамотено място далеч от охраната им и да изтръгне сведения от тях, преди да ги убие. Гаран обаче възразяваше, че Файър не умее да борави майсторски с меча и ако единият от тримата се окаже с непроницаемо съзнание, тя щеше да свърши на върха на неговата сабя. Клара не искаше убиец без опит.

— Ще се поколебаеш — повтори отново тя днес. — Осъзнаеш ли какво всъщност означава да забиеш нож в нечий гърди, няма да го направиш.

Файър се смяташе за по-опитна от всички в тази стая, с изключение на Арчър.

— Вярно е, че няма да поискам да го направя — отвърна спокойно тя, — но наложи ли се, ще го направя.

Арчър се въсеше мрачно в ъгъла, Файър не му обръщаше внимание, защото разбираше колко е безполезно да го убеждава — особено напоследък, когато отношението му към нея се лашкаше между срам и гняв, понеже посвещава времето си на Мила и й съчувства. Той го усещаше и кипеше от яд, защото знаеше, че вината е негова.

— Не бива да изпращаме новак да убие тримата ни най-страшни врагове — упорстваше Гаран.

За пръв път, откакто бяха започнали да разискват темата, присъстваше и Бриган, за да изрази лично мнението си. Облягаше се на библиотеката, скръстил ръце.

— Очевидно тя трябва да участва — обади се той. — Според мен Джентиан няма да й окаже кой знае каква съпротива, а Гънър е умен, но в крайна сметка се подчинява на баща си. Мургда може да създаде

затруднения, но сме длъжни да научим какво знае — особено къде Майдог крие армията си — а никой не би ни помогнал по-ефективно от лейди Файър. Освен това — повдигна вежди той, за да спре възраженията на Клара — лейди Файър е наясно докъде се простират уменията ѝ. Щом твърди, че ще се справи, значи ще се справи.

Арчър се обърна към Бриган, оголил зъби, защото гневът му най-сетне си намери отдушник.

— Млъкни, Арчър! — срязва го Клара още преди да е проговорил.

— Прекалено опасно е — обади се Наш от бюрото си, откъдето се вираше тревожно във Файър. — Ти си майсторът на сабята, Бриган. Ти трябва да го направиш.

Бриган кимна.

— Добре де, защо да не го направим двамата заедно? Лейди Файър ще ги подмами на усамотено място и ще ги разпита, а аз ще ги убия и ще я защитавам.

— Само дето по-трудно ще ги убедя да ми повярват, ако ти си там — възрази Файър.

— А ако се скрия?

От другия край на стаята Арчър пристъпваше бавно към Бриган. Сега застана пред принца, задъхан от ярост.

— Излагаш я на опасност с лека ръка — процеди през зъби той. — Третираш я като инструмент и си безсърдечен като камък.

Файър се ядоса.

— Не е безсърдечен, Арчър! Тук единствен той ми вярва.

— О, аз вярвам, че ще успееш да го направиш. — Гласът му запълни ъглите на стаята като звучно съскане. — Жена, способна да инсценира самоубийството на собствения си баща, несъмнено ще съумее да убие неколцина непознати делсийци.

Времето сякаш се забави и всички други в стаята изчезнаха. Останаха само Файър и Арчър, застанали един срещу друг. Файър гледаше зяпнала Арчър. Отначало не повярва на ушите си, но после разбра — като студ, който смразява крайниците, а после се пропива до самата ѝ сърцевина — че той наистина е изрекъл гласно думите, които бе чула.

Арчър също я наблюдаваше ококорен, смаян колкото нея. Облегна се на библиотеката и примигна да възпре сълзите си.

— Прости ми, Файър. Искам да си върна думите назад.

Тя обаче го обмисли бавно и разбра, че връщане назад няма.

Най-страшното не бе, че е разкрил истината, а начинът, по който я разкри. Обвини я — той, приятелят, познал всичките ѝ чувства. Предизвикваше я със собствения ѝ позор.

— Не само аз съм се променила — прошепна му тя, впила очи в неговите. — Ти също си се променил. Никога не си бил жесток към мен.

Тя се обърна, все още обзета от усещането, че времето е забавило ход. Излезе от стаята като насън.

Времето настигна Файър в замръзналата градина на зелената къща, където след една разтреперана минута ѝ хрумна, че страда от натрапчива склонност да си забравя палтото. Муса, Мила и Нийл я следваха мълчаливо.

Тя седна на пейката под голямото дърво. Едри кръгли сълзи се стичаха по бузите и капеха в скута ѝ. Нийл ѝ подаде кърпичка. Тя я пое и се взря в лицата на стражите си. Опитваше се да прозре дали в притихналите им съзнания се крие ужас от наученото.

Тримата срещнаха очите ѝ спокойно. Видя, че не са ужасени. Гледаха я със страхопочитание.

Хрумна ѝ колко е щастлива, задето е заобиколена от хора, които не се страхуват от чудовище, убило родния си баща.

Заваля гъст, влажен сняг. Неочаквано страничната врата на зелената къща се отвори. Увита в мантия, икономката на Бриган — Тес — тръгна към нея.

— Под носа ми ли искаш да се вледениш? — скастри я възрастната жена. — Какво ти става?

Файър я погледна с безразличие. Тес имаше меки зелени очи, дълбоки като кладенци и яростни.

— Убих баща си — отрони Файър, — а излъгах, че е самоубийство.

Тес очевидно се стъписа. Скръсти ръце и изсумтя възмутено, явно решена да я порицае. Изведнъж обаче лицето ѝ омекна като сняг сред топла слама. Поклати изумено глава.

— Това променя всичко. Сега младият принц сигурно ще ми каже: „Видя ли!“. Е, дете, подгизнала си. Красива си като залез, но

нямаш мозък в главата. Не си го наследила от майка си. Ела вътре!

Файър се пообърка. Дребната жена я обгърна с мантията си и я поведе към къщата.

Къщата на кралицата — Файър си припомни, че къщата е на кралицата, а не на Бриган — беше място, предназначено сякаш да утешава тъжни сърца. Стаите бяха малки и уютни, боядисани в пастелно зелено и синьо и обзаведени с меки мебели. В огромните им камини бумтяха януарски огънове. По всичко личеше, че тук живее дете — изписани листове, топки, ръкавици, играчки и нагризани вещи на Блочи се валяха във всеки ъгъл. Не толкова очевидно бе присъствието на Бриган, макар да имаше издайнически белези за наблюдателните. Одеятото, с което Тес зави Файър, подозрително напомняше наметка за седло.

Тес настана Файър на дивана пред камината, а стражите — на фотьойли около нея. Поднесе на всички греяно вино. После седна при тях и започна да сгъва купчина малки ризки.

Файър делеше дивана с две котета — чудовища, които виждаше за пръв път. Едното беше пурпурно, а другото — медночервено на пурпурни ивици. Двете спяха, сгъшени на кълбо, и Файър се затрудняваше да определи на чие тяло принадлежат главите и опашките. Напомняха цвета на нейните коси, скрити сега под подгъналия, студен шал. Свали го и го разстла до себе си да съхне. Косата ѝ се спусна като водопад от светлина и багри. Едното коте вдигна глава и се прозя.

Файър обви с пръсти топлата чаша и примигна изморено, втренчена в струйката пара. Заговори и още щом първите думи се изляха от устата ѝ, откри, че признанието успокоява малкото и, разбито сърце.

— Убих Кансръл, за да му попреча да убие Бриган. И за да попреча на Бриган да убие Кансръл, защото така щеше да си навлече омразата на приятелите на Кансръл. И по други причини. Съмнявам се доколко е необходимо да ви обяснявам защо бе най-добре да умре.

Тес спря да сгъва ризките, отпусна ръце върху купчината в скута си и се втренчи зорко във Файър. Устните ѝ се движеха с нейните, сякаш опитва вкуса на думите ѝ.

— Подмавих го да си помисли, че чудовищният му леопард е бебе — продължи Файър. — Негово собствено човешко дете. Стоях зад

оградата и го наблюдавах как отваря вратата на клетката и му гука, все едно е безпомощно и безобидно същество. Леопардът беше гладен. Той винаги ги държеше гладни. Стана... стана много бързо.

Файър замълча за миг, борейки се с картината, която я преследваше насън. Проговори със затворени очи:

— Щом разбрах, че е мъртъв, прострелях котката. После убих всичките му чудовища, защото ги мразех и защото не понасях как реват, жадни за неговата кръв. Накрая извиках прислужниците и им казах, че той се е самоубил, а аз не съм успяла да го спра. Влязох в съзнанията им и ги убедих да ми повярват. Не се затрудних. След смъртта на Накс Кансъръл се чувстваше нещастен и те знаеха, че е способен на всякаква лудост.

Останалото от историята запази за себе си. Арчър дойде и я намери коленичила в кръвта на Кансъръл, втрещена в него със сухи очи. Опита се да я отдръпне от баща ѝ, но тя се съпротивляваше, крещеше му да не я докосва. Няколко дни се държеше жестоко с Арчър и с Брокър, беснееше злобно, не беше на себе си. Те не се отделяха и се грижиха за нея, докато се съвземе. Последваха седмици на униение и сълзи. И тогава бяха неотлъчно до нея.

Сега тя седеше вцепенена на дивана. Внезапно ѝ се прииска да види Арчър, за да му прости, че е казал истината. Време беше и другите да разберат. Време бе всички да разберат каква е и на какво е способна.

Заспа неусетно и не се събуди дори когато Муса скочи да улови чашата ѝ, за да не се разлее виното.

Отвори очи часове по-късно. Лежеше на дивана, покрита с одеяла, а котенцата спяха сред оплетените ѝ коси. Тес я нямаше, но Муса, Мила и Нийл не бяха помръднали от местата си.

Арчър стоеше пред камината с гръб към нея.

Файър се попривдигна и освободи косата си от котенцата.

— Мила, не е нужно да оставаш, ако не искаш — каза тя.

— Искам да остана и да ви пазя, милейди — отвърна упорито Мила.

— Добре — кимна Файър и погледна Арчър, който се обърна към нея още щом чу гласа ѝ.

Лявата му буза беше насинена. Отначало Файър се стресна, но после я загложди любопитство.

— Кой те удари? — попита го тя.

— Клара.

— Клара!

— Цапардоса ме, задето съм те разстроил. Е — добави, снишил глас, — поне това бе главната причина. Клара може да избира от няколко, предполагам. — Стрелна с очи Мила, внезапно придобила вид на боксьор, когото са налагали твърде дълго по корема. — Това е нелепо...

Заради теб, разгневи се Файър. А нехайните ти думи само влошават положението. Те не знаят още една за друга. Нямах право да разкриваш тайните им.

— Файър — каза той, свел отчаяно поглед, — отдавна не съм правил добро на някого. Когато татко дойде, няма да посмея да го погледна в очите. Жадувам да направя нещо полезно, нещо, от което да не се срамувам, но съм безпомощен, когато си пред очите ми, но не се нуждаеш вече от мен и си влюбена в другия.

— О, Арчър — промълви тя и млъкна, задавена от безпомощност. Стори ѝ се и смешно, и тъжно, задето за пръв път е прав да я обвинява, че е влюбена.

— Заминавам на запад — съобщи той. — При Кътър.

— Какво? — извика смаяно тя. — Сега? Сам?

— Никой не обръща внимание на момчето и на стрелеца. Знам обаче, че грешите. Не бива да омаловажаваме появата на момчето, а преди двайсетина години стрелецът е бил в затвора за изнасилване.

Файър едва се сдържаше да не се разплаче.

— Арчър, не бива да заминаваш. Изчакай да мине балът, за да дойда с теб.

— Мен ако питаш, набелязали са теб.

— Моля те, Арчър, не тръгвай.

— Налага се — възкликна яростно той, извърна се и вдигна ръка. — Не издържам дори да те гледам — промълви с одрезгавял от вълнение глас. — Длъжен съм да направя нещо, не разбираш ли? Трябва да замина. Ще ти позволят да ги убиеш. Ти и Бриган — великият екип. Ето! — извика, измъкна сгънат лист от джоба и го хвърли гневно на дивана до нея.

— Какво е това? — учуди се Файър.

— Писмо от него — изкрещя Арчър. — Написа го тук, на бюрото, точно преди да се събудиш. Заплаши да ми счупи ръцете, ако не ти го дам.

Тес се появи ненадейно на прага и размаха показалец към Арчър.

— Млади човече, в тази къща живее дете. Не е нужно да събаряш покрива с крясъци — предупреди го тя, обърна се рязко и изчезна.

Арчър се втренчи удивено в празното пространство. После пристъпи към камината и се облегна на каменната стена, обвил глава с длани.

— Арчър, ако държиш да заминеш, вземи повече войници — помоли го Файър. — Помоли Бриган да ти осигури конвой.

Той не отговори. Не бе сигурна дори дали я чу. Обърна се с лице към нея и каза:

— Сбогом, Файър.

Излезе от стаята, оставяйки я сама със страха.

Мислите ѝ се втурнаха отчаяно след него. *Арчър! Бъди силен. Пази се. Обичам те.*

* * *

Писмото на Бриган беше кратко.

„Милейди,

Искам да ви призная нещо. Знаех, че си убила Кансъръл. Лорд Брокър ми каза в деня, когато дойдох за пръв път в дома ти. Прости му, че издаде тайната. Сподели я, за да разбера каква си и да се отнасям както подобава с теб. С други думи, разкри ми я, за да те защити от мен.

Веднъж ме попита защо ти се доверявам. Това не е единствената причина. Вярвам, че си понесла много болка заради другите. Вярвам, че си по-силна и по-храбра от повечето хора, които съм срещал. И използваш мъдро и щедро силата си.

Налага се да замина спешно за Наводнената крепост, но ще се върна за бала. Съгласен съм да участваш в плана ни, макар Арчър да греши, като смята, че това ме радва. Братята и сестра ми ще ти обяснят какво замисляме. Войниците ме чакат и пиша набързо, но съм искрен.

Твой, Бриган

П.П. — Не напускай къщата, докато Тес не ти каже истината, и ми прости, защото не я чу от мен. Обещах ѝ и дадената дума ме задушаваше.“

Файър усети присъствието на Тес в кухнята и тръгна нагам със свито сърце. Старицата впи зелените си очи в нея.

— Каква истина настоява принц Бриган да ми разкриеш? — попита тя, уплашена от въпроса.

Тес остави тестото, което месеше, и избърса длани в престилката си.

— Какъв объркан ден! — въздъхна тя. — Не го предвиждах... Застанеш ли пред мен, изгубвам ума и дума. — Тя повдигна объркано рамене. — Дъщеря ми Джеса ти беше майка, дете. Аз съм ти баба. Искаш ли да вечеряме заедно?

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През следващите дни Файър живееше като в унес. Да научи, че има баба, бе достатъчно изумително. Ала да усети още от първата им колеблива вечеря заедно, че баба ѝ е любопитна да я опознае и приема с открито сърце присъствието и? Възможно ли бе душата на младо чудовище като нея, несвикнало да изпитва щастие, да побере толкова много радост?

Всеки ден вечеряше в кухнята на зелената къща с Тес и Хана. Бърборенето на Хана запълваше празните пространства в разговорите между бабата и внучката и някак си разсейваше смущението им, докато търсеха път една към друга.

Улесняваше ги прямотата и честността на Тес и умението на Файър да долавя откровеността в обърканите ѝ думи.

— Трудно губя присъствие на духа — призна Тес на първата им вечеря с кнедли и яхния с месо от чудовищна птица. — Но ти ме поразил, милейди. През всичките тези години си повтарях, че си дъщеря на Кансръл, а не на Джеса. Чудовище, а не момиче, и е по-добре да не се мяркаш пред очите ни. Опитвах се да убедя и Джеса, но тя не се съгласяваше. Имала е право. Виждам я като на живо в лицето ти.

— Къде? — полюбопитства Хана. — В кои части от лицето?

— Челото ти е като на Джеса — обясни Тес, размахала безпомощно лъжица към Файър. — И погледът ти, и прекрасната ти, топла кожа. Взела си цвета на очите и на косата ѝ, но, разбира се, си стотици пъти по-красива от нея. А принцът ми каза, че ти вярва — додаде тихо тя. — Отначало се усъмних. Мислех го за омагьосан. Смятах, че ще се омъжиш за краля, или още по-лошо за него.

— Разбирам — кимна Файър.

Не се засегна от думите на Тес, защото беше превзета от щастие, че е намерила баба си.

Искаше да благодари на Бриган, но той щеше да се върне в двореца чак за бала. Повече от всичко ѝ се искаше да каже на Арчър. Колкото и наскърбен да се чувстваше, той щеше да сподели радостта ѝ, щеше да се засмее гръмка от удивление, щом научи новината. Арчър

обаче препускаше някъде на запад с малоброен отряд — Клара й съобщи, че е взел само четирима войници — въвличайки се в кой знае какви неприятности. Файър реши да му опише подробно какво удоволствие е и колко е объркващо да имаш баба.

Не само тя се безпокоеше за Арчър.

— Всъщност не беше чак толкова ужасно да разкрие тайната ти — констатира Клара, забравила, помисли си сухо Файър, че тогава й се е сторило достатъчно ужасно да го зашлеви. — Сега всички сме спокойни, че ще участваш в плана. И ти се възхищаваме. Чудя се, милейди, защо не ни го разкри по-рано?

Файър не й отговори. Как да й обясни, че част от причината да си замълчи, е възхищението. Не й доставяше удоволствие да бъде герой за хората, които мразеха Кансърл. Не го уби от омраза.

— Арчър е задник, вярно, но се надявам да е предпазлив — заключи Клара и едната й ръка докосна разсеяно корема, докато другата прелистваше купчината скици на различните етажи в двореца. — Познава ли земите на запад? Там има дълбоки пропасти. Някои са отвори на пещери, но други са бездънни. Дано да не пропадне някъде. — Спря да прелиства за миг, затвори очи и въздъхна. — Реших да му бъда благодарна, задето е осигурил брат или сестра на детето ми. Гневът обезсилва повече от благодарността.

Когато истината излезе наяве, Клара наистина я прие с щедро хладнокръвие. На Мила не й беше толкова лесно, но и тя не се предаде на гнева. Седнала на стола до вратата, в момента Мила изглеждаше просто зашеметена.

— Така... — въздъхна отново Клара. — Успя ли да запомниш всичко за шесто ниво? Не се страхуваш от височини, нали?

— Не повече от всеки друг. Защо?

Клара издърпа два големи листа, извити в краищата.

— Това са плановете на седмия и осмия етаж. Ще попитам Уелкли дали съм отбелязала правилно стаите на гостите. Постарахме се да запазим тези етажи свободни, за да ги използваш, но някои държат на гледката.

Да запомни разположението на стаите в двореца бе по-различно за Файър, отколкото за всеки друг човек. Тя се затрудняваше да си представи двореца като плоска карта върху страницата. За нея дворецът представляваше триизмерно пространство, пълно с движещи

се съзнания — те сновяха по коридорите, подминаваха шахтите за прането и се изкачваха по стълбища, невидими за нея, но се налагаше да ги запамети като рисунка върху лист хартия. Сега не бе достатъчно да знае, например, че Уелкли е в източния край на втория етаж. Къде точно се намираше? В коя стая? Колко врати и прозорци имаше там? Къде беше най-близкият килер и най-близкото стълбище? Съзнанията, които усещаше край Уелкли — в стаята при него ли бяха, в коридора или в съседна стая? Ако се наложеше да упъти Уелкли към нейните стаи, без да го вижда, щеше ли да успее? Щеше ли да съумее да обхване със съзнанието си осем етажа, стотици коридори, хиляди стаи, врати, прозорци и балкони, изпълнени с чужди мисли.

Лесният отговор беше „не“, не би могла. Но трябваше да се научи, защото планът за убийствата зависеше от това. В покоите си, в конюшните при Смол, по покрива със стражите си тя се упражняваше по цели дни, непрекъснато. Понякога се възгордяваше колко далеч зад гърба ѝ са останали първите дни в двореца. Никога вече нямаше да се изгуби по лабиринта от коридори.

Успехът на плана се крепеше притеснително върху способността на Файър да изолира Джентиан, Гънър и Мургда — отделно или заедно, но задължително тайно — някъде в двореца. Не се ли справеше, резервните планове бяха объркани, включваха твърде много войници и схватки и нямаше как да останат незабелязани.

Надяваха се Файър да научи от тримата каквото успее, а междуременно Бриган да намери дискретен начин да се присъедини към нея и да се погрижи тя да се измъкне невредима с информацията, а събеседниците ѝ да умрат. После вестта за погрома трябваше да бъде запазена в тайна възможно най-дълго. Тази задача също бе възложена на Файър — да наблюдава двореца за хора, заподозрели какво се е случило, за да ги арестуват, преди да разтръбят съмненията си. Никой, абсолютно никой от противниковия лагер не биваше да узнава накъде са се наклонили везните и какво е разбрала Файър. Информацията е ценна, когато никой не знае, че я притежаваш.

Още същата нощ Бриган щеше да препусне към Наводнената крепост. Стигнаше ли там, войната щеше да започне.

В деня на бала Тес, кимайки одобрително, помогна на Файър да облече роклята, поръчана от Уелкли, да закопчае катарамите, да приглади и да изпълне невидимите гънки. После няколко фризьори се заеха с косата на Файър, прехласвайки се по оттенъците на червеното, оранжевото и златното, по смайващите ивици розово, по невъзможната ѝ мекота, по ненадминатия ѝ блясък. За пръв път Файър се опитваше да подобри външния си вид. Много бързо процесът ѝ дотегна.

Все пак, когато най-сетне суетнята приключи, фризьорите си тръгнаха и Тес настоя Файър да застане пред огледалото, тя видя и разбра, че всички са си свършили отлично работата. Роклята — сияйно пурпурна и със съвсем семпъл дизайн — ѝ прилягаше толкова съвършено, че Файър се чувстваше полугола. А косата ѝ... Не разбра какво точно са направили с нея, но тънки като конец плитки лъкатушеха през гъстите кичури, спускащи се над раменете и по гърба ѝ. Крайният резултат бе овладяна стихия, допълваща великолепно лицето, тялото и роклята ѝ. Файър се обърна да провери въздействието върху стражите си — всичките двайсетима бяха в стаята, готови да изпълнят ролята си в среднощния план. Двайсетимата зяпнаха смаяно. Дори Муса, Мила и Нийл се ококориха, Файър досегна съзнанието им и първо изпита задоволство, но после се ядоса, откривайки ги отворени като стъклените покриви през юли.

— Овладейте се! — нареди им тя. — Забравихте ли, че това е маска? Ще се провалим, ако помощниците ми си изгубят ума.

— Няма да се провалим, милейди. — Тес ѝ подаде два ножа в кании за глезените. — Ще получиш каквото искаш от когото и да го поискаш. Тази нощ крал Наш ще ти подари Крилатата река, ако пожелаеш, а принц Бриган... принц Бриган, дете, ще ти даде най-добрия си боен кон.

Файър закопча ножовете на глезените си и не се усмихна. Бриган не би могъл да раздава подаръци, ако не се върне в двореца, а два часа преди бала него го нямаше.

* * *

Една от няколкото сцени, запазени от кралското семейство за среднощното им представление, бе апартамент на четвъртия етаж с

балкон към централния площад.

Файър никога не беше виждала увеселение, още по-малко кралски бал. Площадът сияеше по-бляскав от злато, облян в светлината на хиляди свещи — стени от свещи зад балюстрада край дансинга, та роклите на дамите да не пламнат; свещи в широки полилеи, увиснали на сребърни вериги от таваните; свещи, топящи се по парапетите на всеки балкон, включително на нейния. Танцуващите пламъци озаряваха хората, красивите им рокли и костюми, накитите им, сребърните чаши в ръцете им, звънкия им смях. Небето притъмняваше. Музикантите настроиха инструментите си и засвириха. Танците започнаха — прелестна картина на зимно празненство.

Колко различно усещане обаче се таеше зад външния изглед! Ако не се налагаше да се съсредоточи до краен предел, Файър сигурно щеше да се разсмее. Ала тя разбираше, че стои над миниатюрна вселена, олицетворение на кралството — мрежа от предатели, шпиони, съюзници в лъскави костюми, представляващи всички лагери. Наблюдаваха се изпитателно, напрягаха слух да доловят разговорите на противниците, следяха кой влиза и излиза. Лорд Джентиан и синът му бяха в центъра на вниманието, макар да се опитваха да остават в периферията му. Гънър, среден на ръст и неугледен, не се набиваше на очи в ъгъла, но Джентиан беше висок, с лъскава бяла коса и твърде известен противник на трона, та да не го забележат. Заобикаляха го петима „прислужници“ с вид на зли кучета, спретнати в официално облекло. На балове като този сабите не се смятаха за проява на добър вкус; единствените видими оръжия бяха по дворцовите стражи, разположени край вратите, Файър обаче знаеше, че Джентиан, Гънър и несполучливо дегизираните им телохранители имат ножове. Усещаше и силното недоверие, лъхащо от тях. Забелязваше как Джентиан току си разхлабва неловко яката. Той и синът му се обръщаха рязко към всеки шум, застиналите по лицата им фалшиви усмивки им придаваха почти налудничав вид. На пръв поглед Джентиан изглеждаше привлекателен мъж, безупречно облечен и достолепен, стига да не долавяш писъците на изопнатите му нерви. Лордът съжаляваше за плана, довел го тук.

Завиваше й се свят да следи всички на площада, а да се пресяга отвъд него определено я зашеметяваше. Ала тя се стараеше и с помощта на съзнанията, които я допускаха, съставяше мислен списък

на хората в двореца, подкрепящи лорд Джентиан и лейди Мургда, на хората, заслужаващи доверие, и на съмнителните гости. Изпращаше безмълвно списъка на секретаря на Гаран в кабинета му, който си записваше имената и описанията им и ги предаваше на капитана на стражите, натоварени с тежката задача да знаят къде е всеки по всяко време и да предотвратяват непредвидени появи на оръжия и изчезване на важни личности.

Небето почерня, Файър усещаше стрелците, притаени в сенките на балконите край нея. Джентиан и Мургда бяха настанени на третия етаж в двореца. Стаите им гледаха към същия площад, а в помещенията до, над, срещу и около тях вместо гости имаше отряди от кралски войници, в сравнение с които стражите на Файър изглеждаха съвсем безобидни.

Така бе наредил Бриган.

Файър се двоумеше кое я плаши повече — какви ще са последствията за нея и за семейството му, ако той не пристигне навреме, или как отсъствието му ще засегне плана им и войната. И двете подклаждаха еднакво тревогата ѝ. Не дойдеше ли, значи Бриган вероятно бе мъртъв и тогава всичко щеше да рухне — и големите замисли, и сърцето ѝ.

Няколко минути по-късно съзнанието ѝ се натъкна на неговото — в периферията на обсега ѝ, на най-близкия градски мост. Почти неволно тя му изпрати чувство, което започна с гняв, но веднага се преобрази в безпокойство, а сетне и в облекчение, че го е усетила. Инстинктивният ѝ и неовладян порив я накара да се замисли дали не е разкрила и по-дълбоките си чувства.

В отговор Бриган ѝ изпрати насърчение, изтощение и извинение. Тя се извини на свой ред, но той отново помоли за прошка — този път по-настойчиво. Бриган пристигна, съобщи бързо тя на другите и отблъсна облекчението им от ума си. Вниманието ѝ се раздвояваше. Впрегна волята си да се съсредоточи отново върху площада.

Лейди Мургда не изпъкваше като Джентиан. И тя водеше „прислужници“, поне двайсет, които създаваха усещане за хора, свикнали да се сражават. Неколцина се навъртаха на площада. Други бяха разпръснати из двореца; навярно следяха хората, които

господарката им бе наредила да не изпускат от поглед. Самата Мургда обаче се прибра в стаята си веднага след като пристигна. И сега се криеше там, на етаж под Файър. Не я виждаше, но усещаше властното ѝ присъствие и острия ѝ ум по-силно от двамата ѝ врагове на площада. Макар и по-овладяно, съзнанието на Мургда също се напрягаше бдително, пламнало от подозрение.

Клара, Гаран, Наш, Уелкли и неколцина стражи влязоха в стаята зад балкона на Файър. Тя долови присъствието им и без да се обръща ги поздрави мислено.

— Разбрах кой лакей на Джентиан ме следи — прошепна Клара, — но не различавам шпионите на Мургда. Нейните хора са по-добре обучени.

— Някои са пикийци — вметна Гаран. — Сайри видяла мъже, които ѝ заприличали на пикийци. Чула акцента им.

— Възможно ли е лорд Джентиан да е толкова глупав, та да не следи лейди Мургда? — попиша Клара. — Антуражът му е доста очевиден, но като че ли никой не я наблюдава.

— Не е лесно да се наблюдава лейди Мургда, принцесо — обади се Уелкли. — Тя не си подава носа навън. Лорд Джентиан, от друга страна, три пъти моли за аудиенция с вас, кралю, и аз три пъти го отправях. Настоява да ви обясни лично какво го е довело тук.

— Ще му дадем възможност да обясни, преди да умре — обеща Гаран.

С една част от съзнанието си Файър слушаше разговора им, с друга следеше как напредва Бриган — в момента се намираще в конюшните — а с трета кръжеше около Джентиан, Гънър и Мургда. Досега само обикаляше около мислите им, търсейки начин да влезе; приближаваше, но не завладяваше умовете им. Нареди на една прислужница от хората на Уелкли да предложи вино на Джентиан и Гънър. И двамата отказаха. Файър въздъхна. Защо трябваше възрастният да страда от лошо храносмилане, а младият да е въздържател? Младият Гънър беше костелив орех, с по-силно съзнание, отколкото ѝ се искаше. Питаше се обаче дали не е време да влезе в съзнанието на Джентиан и да започне да го обработва. Той ставаше все по-неспокоен и на Файър ѝ се стори, че жадува за отказаното вино.

Бриган нахълта в стаята зад нея.

— Братко! — възкликна Гаран. — Този път си на косъм дори по твоите критерии! Готово ли е всичко в Наводнената крепост?

— Горкото момче! Кой те удари по лицето? — попита Клара.

— Няма значение — отвърна лаконично Бриган. — Къде е лейди Файър?

Файър загърби площада, мина през вратата на балкона и влезе в стаята. Изправи се лице в лице с Наш — много красив, много изискано облечен. Той застина, изгледа я мрачно, обърна се и се оттегли в съседната стая. Гаран и Уелкли също я зяпнаха ококорено и Файър си спомни как е наконтена. Дори Клара изглеждаше онемяла.

— Добре — кимна Файър. — Знам. Опомнете се и да се залавяме за работа.

— Готово ли е всичко? — попита Бриган.

Кален и излъчващ студ, той имаше вид на човек, бил се за живота си допреди десет минути и оцелял по чудо. Скулата му беше разранена, челюстта — насинена, а кървава превръзка покриваше кокалчетата на пръстите му. Насочи въпроса си към Файър с нежен поглед, който никак не прилягаше на външния му вид.

— Всичко е готово — увери го тя.

Да извикаме ли лецител, принце?, добави мислено.

Той поклати глава, подсмихна се леко и се втренчи в кокалчетата си.

— А враговете ни? Дойдоха ли неочаквани гости? Някой от мъглявите приятели на Кътър?

— Не, за щастие — отговори Файър.

Боли ли те?, попита безмълвно.

— Добре — намеси се Клара. — Нашият воин пристигна. Да действваме! Бриган, ще се опиташ ли да си придадеш що-годе приличен вид? Знам, на война сме, но нали се преструваме, че празнуваме?

Файър инструктира за трети път прислужницата да предложи вино на Джентиан. Лордът грабна чашата и я пресуши на две глътки.

Файър се вмъкна в съзнанието му. То не беше стабилно място. Джентиан непрекъснато поглеждаше към балкона на Мургда. Направеше ли го, цялата му представителна обвивка се изпълваше с тревога и с особен копнеж.

Файър се запита защо, след като се притеснява толкова, лордът не е изпратил някой от хората си да следи Мургда. Предположенията на Клара бяха правилни, Файър вече познаваше съзнанието на всички от антуража на Джентиан и с лекота следеше къде се намират. Дебнеха пред вратите на различни гости на бала и край охраняваните входове на кралските покои и кабинети. Никой обаче не се навърташе край Мургда.

Мургда, от друга страна, имаше шпиони навсякъде. В този момент двама от тях душеха около Джентиан.

Джентиан взе още една чаша вино и пак погледна към безлюдния балкон на Мургда. Странно чувство придружаваше погледите. Сякаш уплашено дете търси насърчение от възрастен.

Какво насърчение търсеше Джентиан от балкона на противника си?

Внезапно на Файър ѝ се прииска да усети какво ще се случи, ако Мургда излезе на балкона и Джентиан я види. Нямахше как обаче да я принуди да се появи там, без Мургда да разбере, че са я принудили. А после щеше да е на педя от отговора на въпроса „защо“.

Файър реши, че след като не може да се вмъкне подмолно, ще бъде директна. Изпрати послание на Мургда. *Излез, бунтовна милейди, и ми кажи защо си тук.*

Отговорът на Мургда последва мигновено и изненадващо — иронично, наситено удоволствие, че я предизвикват, абсолютна липса на изненада или страх, откровено желание да се срещне лично с дамата — чудовище и нескрито недоверие.

Е, помисли Файър с преднамерено нехаен тон, ще се срещна с теб, ако дойдеш на посоченото от мен място.

Удивление от предложението и презрение. Мургда не бе толкова глупава, та да падне в капан.

Не изгарям чак от толкова нетърпение да те видя, милейди Мургда, та да те оставя ти да избереш мястото на срещата.

Упорит отказ да напусне твърдината, в която се е укрепила.

Очакваш да дойда в стаите ти? Не, милейди Мургда, струва ми се, че все пак няма да се срещнем.

Решимост — нужда — да се срещне с лейди Файър, да я види.

Интересна необходимост. Защо да не я използва в своя изгода? Файър задиша дълбоко да успокои нервите си, защото тонът на

следващото послание трябваше да бъде съвършен — шеговит, ведър, дори леко примирен и заинтригуван, но съвсем безразличен към крайния резултат.

Да започнем с поглед аз съм на отсрещния балкон на един етаж над теб.

Подозрение, Файър пак се опитваше да примами Мургда навън.

Добре тогава, милейди Мургда. Щом смяташ, че възнамеряваме да те убием публично на зимния ни бал и да подпалим война в двореца, не излизай на балкона. Не те виня за предпазливостта, макар да противоречи на твоите интереси. Сбогом.

В отговор се разнесе изблик на раздразнение, който Файър пренебрегна. Последва високомерие и леко разочарование. Накрая — мълчание, Файър зачака. Минутите минаваха и усещането ѝ за Мургда избледня, сякаш тя отдръпва чувствата си и се затваря плътно.

След още няколко минути — Файър тъкмо започна да замисля нов план — внезапно долови как Мургда се движи през стайте си към балкона, Файър изтика Джентиан на място, откъдето да не я вижда, но с добър обзор към балкона на Мургда. После пристъпи в светлината на свещите по парапета ѝ.

Мургда спря пред балконската врата и надникна към Файър през стъклото. Беше същата, каквато я помнеше — ниска жена с грозновато упорито лице и с широки рамене, Файър изпита странно задоволство от силата, която излъчваше Мургда.

Реакцията на лорд Джентиан лисна Файър, сякаш я заляха с ведро студена вода. Самообладанието му се върна и той видимо се успокои.

Тя разбра защо Джентиан не шпионира Мургда и защо съюзникът на лорд Майдог — капитан Харт — е знаел толкова за Джентиан. Разбра много неща, включително защо е дошла Мургда. Бе дошла да помогне на Джентиан да осъществи плана си. Някъде по пътя Майдог и Джентиан се бяха съюзили срещу краля.

Файър разчиташе нещо и от Мургда, нещо не съвсем изненадващо. Независимо дали Джентиан се досещаше, или не, съюзничката му бе дошла и по още една причина, Файър я долови в очите на Мургда, вперени през площада в нея, и в чувството, което Мургда неволно издаваше — изумление и похот, но не обичайната похот. Тази беше студена, коварна и политическа. Мургда искаше да я

открадне. Мургда и Майдог искаха да я използват — нея, чудовището — като оръжие. Искаха я от мига, щом я зърнаха миналата пролет.

Знанието — дори знанието, че враговете ти са се съюзили, за да си осигурят числено превъзходство — е сила. Сега Файър разбираше ясно какво трябва да направи. Какво би могла да направи, ако внимава и не пропуска нищо. *Виждаш ли, милейди Мургда?*, изрече ласкаво наум. *Показа лицето си, а все още си жива.*

Съзнанието на Мургда се изостри и се затвори. Тя присви очи и положи длан върху корема си по особен начин, който Файър разтълкува, защото го бе виждала преди. Мургда се извърна и се отдалечи от балкона, без да забелязва Джентиан, извил врат нагоре.

Файър пристъпи обратно към сенките. Без да драматизира, със спокоен тон предаде на съзаклятниците си какво е научила. Някои се изненадаха и ужасиха. Други не се изненадаха, искаха да продължат. Тя отговори възможно най-добре на въпросите им.

Не съм сигурна, че иде успея да измъкна лейди Мургда от стаите ѝ. Не знам дали Мургда иде умре тази нощ. Но лорд Джентиан ще направи каквото му кажа и вероятно ще се справя с Гънър. Да започнем с тях: Съюзниците на лорд Майдог ще ни разкрият плановете му.

Двайсет и четвърта глава

Файър искаше Джентиан и особено Гънър да я видят, без антуражът на Мургда да я забележи. Затова отиде в личните покои на краля на втория етаж с изглед към площада и излезе на балкона. Погледна право в замаяните лица на Джентиан и Гънър, застанали така, че да им се покаже в цялата си прелест. Усмихна им се подканващо и запърха с мигли — нелепо и неловко положение, ала постигна желания ефект. После Наш се втурна на балкона, надникна да провери с кого флиртува, хвърли гневен поглед към Джентиан и Гънър, улови Файър за ръката и я дръпна вътре. Всичко трая навярно девет секунди — за щастие, понеже умственото напрежение върху Файър бе огромно.

На площада имаше прекалено много съзнания. Не би могла да ги контролира едновременно. Помагаха ѝ. Хората на Уелкли отвличаха

вниманието на гостите от нея. Неколцина обаче я зърнаха. Наложих се Файър да състави списък и да наблюдават заинтригуваните от сцената „дамата-чудовище омайва Джентиан и Гънър“ — да не би да се разбърбят или дори да предприемат нещо.

Все пак успя. Появата ѝ парализира Джентиан и Гънър. *Искам да говоря с вас*, каза им мислено тя, докато Наш я дърпаше навътре. *Искам да мина на ваша страна. Но не казвайте на никого, защото ще ме изложите на опасност.*

В дневната на Наш тя се отпусна тежко на стола и оброни глава, попивайки нетърпението на Джентиан, желанието и подозрението на Гънър. Претърси набързо площада и двореца за нещо свързано с тях или обезпокоително. Наш взе чаша вода от масата, клекна до нея и ѝ я подаде.

— Благодаря — погледна го признателно тя и взе чашата. — Справи се добре, кралю. Повярвах, че ме пазиш ревниво, а аз искам да избягам. Джентиан кипи от негодувание.

Клара, излегнала се на дивана, изсумтя отвратено.

— Лековерни глупци!

— Не са виновни те — напомни ѝ сериозно Наш, все още клекнал пред Файър.

Затрудняваше се да стане и да се отдалечи от нея. Файър усещаше, че се опитва. Прииска ѝ се да докосне ръката му — от благодарност за искрено положените усилия — ала знаеше колко безполезен ще бъде досегът ѝ. *Защо не занесеш вода на брат си?*, предложи му нежно, защото Гаран бе започнал да се поти от треската, поваляща го в моменти на напрежение, и лежеше на дивана, отпуснал крака в скута на Клара. Наш сведе глава и стана да изпълни молбата и.

Файър погледна Бриган, облегнат на библиотеката със скръстени ръце и затворени очи. Братята и сестра му разискваха причините за глупостта на Джентиан, но той явно не ги чуваше. Беше облечен изискано и избръснат, но потъмнялата вече синина върху лицето му имаше болезнен морав оттенък. Изглеждаше изтощен, сякаш иска да потъне в библиотеката и да се слее със стабилната ѝ, бездушна дървена маса.

Откога не си спал?, попита го безмълвно тя.

Бледите му очи се отвориха и я погледнаха. Той сви рамене, поклати глава и Файър разбра, че отдавна не е подвивал крак.

Кой те рани?

Той поклати отново глава и устните му оформиха дума. *Бандити. Сам ли яздеше?*

— Налагаше се — каза тихо той. — Иначе нямаше да стигна навреме.

Не те критикувах. Вярвам, че си направил каквото трябва.

Той й изпрати спомен. Как през един зелен и златен ден в началото на лятото й обеща да не скита нощем сам. Ала предишната нощ и през деня бе препускал сам. Тя имаше право да го кори.

Ще ми се... подхвана Файър, но спря, защото не биваше да му казва колко иска да го успокои и да му помогне да заспи. Не искаше да изпълняват тази задача, не искаше да избухва война, а той и Наш да се сражават с мечове и юмруци, изправени срещу хиляди войници по замръзналите върхари. Тези братя... Щяха ли да оцелеят на бойното поле?

Обзе я страх. Изрече наум с рязък тон: *Харесва ми бойният ти кон. Биг. Ще ми го дадеш ли?*

Той я изгледа стреснато, както се полага, когато зададат такъв въпрос на командир в навечерието на битка, Файър се засмя и ненадейната, неочаквана лекота утеши изтръпналото й от болка съзнание. *Добре де, добре. Просто пробвах дали си буден. Не ми вдъхваше доверие така, задрямал прав.*

Той продължи да се взира в нея, сякаш е полудяла, но склочи пръсти около дръжката на меч си и пристъпи напред, готов да направи каквото му каже. Посочи с глава вратата към другите стаи на Наш, където стражите на Файър, неколцина пратеници и малоброен отряд войници очакваха да им дадат знак.

Файър стана. Наш, Клара и Гаран млъкнаха и я погледнаха.

— Седми и осми етаж — каза тя на Бриган. — Най-отдалеченото северно крило. Стаите с изглед към най-малкия площад. В момента там е най-безлюдно. Затова ще заведе Джентиан и Гънър там. Тръгнете с Клара, намерете празна стая някъде, където няма опасност да ви забележат, а аз ще се опитам да ги доведа възможно най-близо до вас. Ако ви потрѣбва помощ да се придвижите по коридорите или шпионите на Мургда ви притесняват, аз съм насреща.

Бриган кимна и отиде в съседната стая да извика войниците си. Файър седна отново и пак закри лице с длани. Всеки етап от плана им

изискваше съсредоточаване. Сега трябваше да следи Бриган, Клара, войниците им, шпионите и всеки, който ги зърне. Не биваше да изпуска дирите и на Джентиан, Гънър и Мургда, разбира се, а от време на време се налагаше да изпраща на лорда и на сина му изблици на безпомощно желание. Щеше да следи зорко и целия дворец, да не би някъде нещо да се обърка.

Задиша дълбоко да прогони лекото главоболие, прокрадващо се към слепоочията ѝ. Заостри сетивата на съзнанието си.

След петнайсет минути Клара, Бриган и войниците им влязоха в свободно помещение на осмия етаж в северното крило. Трима шпиони на Мургда и трима на Джентиан също бяха с тях — някои в несвяст, а други кипнали от гняв, задето ги натикват в килерите със завързани ръце и запушени усти.

Бриган я увери безмълвно, че всичко е наред.

— Започваме — обърна се Файър към Наш и Гаран.

Пригответе се. Започвам, съобщи мислено на всичките си помощници из двореца.

Сведе глава и затвори очи. Докосна съзнанието на Джентиан и влезе в него. Докосна съзнанието на Гънър и реши, че не е достатъчно зашеметен да се вмъкне тайно в него.

Гънър, призова го наум, топло и съблазнително, и тутакси се шмугна през пролуката, разтворена от неволния прилив на задоволство. Гънър, искам да дойдеш при мен. Искам да те видя. Ще бъдеш ли мил с мен?

Подозрение помрачи радостта му, но Файър зашепна, приспа бдителността му и сграбчи по-здраво ума му. *Трябва да следвате напътствията ми и да не казвате на никого, нареди на сина и на бащата. Излезте от площада през главната арка и се изкачете по централното стълбище до третия етаж, все едно се прибирате в стаите си. Аз ще ви заведа на място, безопасно и за трима ни, далеч от краля и досадните му стражи.*

Джентиан тръгна. Гънър го последва по-неохотно. Петимата им главорези закрачиха след тях и Файър облада и техните съзнания. Докато седмината вървяха към изхода, Файър обходи мислено

площада. Нямаше значение кой ги забелязва, ала определено имаше значение кой ще ги последва.

Три съзнания отклониха небрежно вниманието си от танците и се прокраднаха след телохранителите на Джентиан. Двама бяха шпиони на Мургда, а третият — маловажен лорд, когото Файър бе идентифицирала по-рано като вероятен съмишленик на Мургда. Тя докосна съзнанията им, прецени ги и ги намери твърде защитени, за да влезе незабелязано в тях. Налагаше се да води другите и да се надява тези тримата да ги следват.

Десет мъже. Прецени, че ще се справи с тях, без да забравя, разбира се, разположението на стаите и коридорите и хилядите фигури, движещи се из тях.

Колко се увеличи силата ѝ благодарение на упражненията! Преди година не би съумяла да го направи за нищо на света. Миналата пролет Първи полк смазваше ума ѝ.

Десетимата и питомци изкачиха стълбите до третия етаж. *Сега тръгнете направо и свърнете по коридора към вашите стаи*, нареди им тя. Съзнанието ѝ се втурна напред и се натъкна тревожно на прекалено много хора. Тя внуши на някои да побързат, забави други, а трети изпрати в стаите им, принудително, ако срещнеше съпротива, защото нямаше време за предпазливост. Джентиан, Гънър и петимата им телохранители свиха към стаите си. Коридорът пред тях пустееше.

Не се мярна жива душа и когато Джентиан и Гънър стигнаха до стаите си. *Спрете*, инструктира ги тя. Прехвърли се към съзнанията на войниците, скрити в съседните помещения. Хората на Мургда се появиха в коридора и тя даде знак на войниците: *Сега!* Стражите изскочиха от укритието си и се втурнаха да заловят петимата телохранители на Джентиан и тримата шпиони на Мургда.

Бягайте!, извика Файър на Джентиан и Гънър, вероятно ненужно, понеже те вече тичаха. *Гонят ви! Бягайте надолу по коридора. При фенера свийте наляво! Продължете направо! Търсете зелена врата вляво! Влезте през нея и сте спасени! Да, в безопасност сте. Качвайте се нагоре по стълбите. Тихо, бавно. По-бавно. Спрете... Спрете за малко.*

Джентиан и Гънър се заковаха на място, объркани, уплашени и сами на витата стълба някъде между петия и шестия етаж. Файър ги успокои и окуражи и се върна мислено в коридора, където се бе

състояла кратката, неприятна схватка. *Всички ли заловихте?*, попита тя капитана на войниците. *Видя ли ви някой?*

Капитанът ѝ докладва, че са изпълнили задачата си.

Благодаря, каза Файър. Браво! Ако изникне нещо непредвидено, съобщете ми.

Пое си дълбоко дъх и се върна при Джентиан и Гънър на стълбите.

Съжалявам, прошепна им галъвно. Добре ли сте? Съжалявам. Ще се погрижа за вас.

Гънър не бе сговорчив, противеше ѝ се. Ядосваше се, че е изгубил телохранителите си, гневеше се, че е позволил на чудовището да го командва и да го изложи на опасност на това тясно стълбище, Файър облъчи съзнанието му с горещи чувства и намеци, за да замъгли разсъдъка му. Изпрати му и категорично и хладнокръвно послание: *Пое риск, вмъквайки се в двореца на краля. Но не се страхувай. Избрах те, а аз съм по-силна от краля. Овладей се. Помисли колко по-лесно ще го отстраниш, ако аз съм на твоя страна.*

Същевременно, с колосално усилия на волята, Файър проучи коридорите, до които отвеждаше витата стълба. В коридора на осмия етаж имаше гости. Седмият етаж пустееше.

Бриган се намираше на осмия етаж. Умората обаче си казваше думата и съзнанието ѝ действаше по-мудно.

Бриган, помисли тя, твърде изтощена да спазва етикецията. Водя ги към седмия етаж. В празните стаи под теб. В подходящия момент, може да се наложи да слезеш през балкона.

Отговорът му дойде бързо — „не бой се, балконът няма да ме затрудни.“

Качвайте се, нареди Файър на Джентиан и Гънър. Един етаж по-нагоре. Минете тихо през вратата. Вървете по коридора, да, и свийте наляво. Бавно... по-бавно. Файър се напрегна да си спомни къде са настанени гостите, да усети къде е Бриган. Спрете тук, реши най-сетне. Влезте в стаята вдясно.

Гънър се поколеба. Тя го блъсна безцеремонно вътре.

В стаята гневът на Гънър се превърна в учудване, а после, мигновено, в задоволство, Файър обаче нямаше сили да различи странната му реакция. *Седнете, джентълмени, подкани ги замаяно.*

Не доближавайте прозорците и балкона. Ще дойда след няколко минути да поговорим.

Провери още веднъж коридорите, площадите, Мургда и хората ѝ, за да се увери, че никой не подозира нищо и всичко е нормално. С дълбока въздишка се върна в стаята, където Мила бе коленичила на пода пред нея, стиснала ръката ѝ, а другите ѝ стражи, Гаран и Наш я наблюдаваха притеснено. Испита облекчение, че излиза от съзнанието си и пак е при тях.

— Добре — кимна им. — Дойде ред за моето пътешествие.

Тръгна по коридора, уловила Наш под ръка, заобиколена от стражи и обект на всеобщо внимание. Двойката изкачи стълбището към третия етаж, както бе направил Джентиан, но сви в обратната посока и спря пред стаите на Файър.

— Лека нощ, милейди — пожела ѝ Наш. — Надявам се главоболието ви да отшуми.

Той вдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. Пусна я и се отдалечи с мрачно изражение, Файър го изпрати с искрена привързаност, която не се четеше по лицето ѝ, ала изпълваше сърцето ѝ, защото тази нощ той изигра чудесно ролята — макар и не особено трудна — на изтерзан от любов и ревност монарх.

Файър се усмихна мило на шпионите на Мургда и Джентиан — неколцина ѝ отвърнаха с идиотски усмивки — и влезе в покоите си. Притиснала с пръсти слепоочия, тя насили съзнанието си да претърси земята и небето отвъд прозорците ѝ.

— Няма никого — съобщи на стражите си. — Няма чудовищни птици. Да започваме.

Муса открехна прозореца и срязва мрежата с ножа си. Студен въздух нахлу в стаята, а върху килима тупна шепа размекнат сняг. Файър отдели един миг да помисли за Бриган и войниците му, които щяха да препускат цяла нощ в лапавицата. Муса и Мила спуснаха възжена стълба през прозореца.

Стълбата е спусната, съобщи тя на войниците в стаята под нея. Чу как прозорецът им проскърца и се открехна. Провери отново небето и земята. Нямаше никого. Дори стражите пред зелената къща бяха изчезнали.

— Добре — каза тя. — Тръгвам.

В същия момент почувства колко много се тревожи Муса да я пусне да излезе сама и незащитена. Стисна ръката ѝ по-силно от необходимото.

— Ще те повикам, ако ми потрябваш — обеща ѝ.

Присвила устни, Муса ѝ помогна да се измъкне през прозореца.

Роклята и пантофките ѝ не бяха предназначени за студ, още по-малко за зимен студ, но все пак успя да се спусне до прозореца под нея. Войниците я издърпаха вътре и се постараха да не я зяпат, докато си пригладжаше роклята. После ѝ помогнаха да се скрие под покривката на количката, с която разнасяха храната за седмия етаж.

Беше здрава количка, а подовете на Наш бяха гладки и след минута-две тя спря да трепери и се стопли. Един прислужник я придвижи по коридорите, после я качи на платформата, която се заиздига по въжетата си плавно и без никакво проскърцване. Прислужникът следваше безмълвните ѝ указания, свиваше, накъдето го насочи, и най-сетне стигнаха най-отдалечения коридор в северното крило. Спряха пред стаята, където Джентиан и Гънър я чакаха.

Файър се пресегна нагоре към Бриган. Той не беше там.

Съзнанието ѝ се заозърта паникьосано и тя разбра какво е направила.

Гръм и мълнии!, извика на Бриган. *Объркала съм се. Не съм ги довела в стаята точно под теб. Намират се на запад през един апартамент.*

Бриган я успокои. Обясни ѝ, че ще прескочи през балконите на съседните стаи.

Там има хора.

Той я увери, че няма.

Не на твоя етаж, Бриган. На моя. Довела съм Джентиан и Гънър в стаи, където има гости. Куислинг? Куисланд? Някой с К. Главата ѝ се пръскаше от болка. Да се опитам ли да ги преместя? Гънър сигурно ще откаже. О, какъв ужас! Ще изпратя вест да не позволяват на човека с К, на съпругата и на стражите му да влязат в стаите си. Къде ще денем сега телата на Джентиан и Гънър?, добави горчиво тя, просълзена при мисълта какви последствия ще им навлече грешката ѝ.

„Куислам?“, предположи Бриган. „Лорд Куислам от Южен Делс?“

Да, Куислам.

„Не беше ли съюзник на Джентиан?“

Файър се напрегна да си спомни. *Да. Куислам е съюзник на Джентиан. Сега разбрах защо Гънър спря да се съпротивлява, щом влезе в стаята.*

Бриган предположи, че в стаята на съюзника си Гънър ще се чувства по-спокоен и ще е по-сговорчив. Нищо чудно грешката ѝ да им помогне.

Файър вече не се владееше.

Няма да ни помогне! Създава безброй затруднения!

Файър...

Концентрацията ѝ се раздробяваше на парчета, но тя отчаяно се вкопчи в нещо, което ненадейно и необяснимо ѝ се стори важно. *Бриган, ти контролираш ума си по-силно от всеки, когото познавам. Виж колко добре се разбираме, изпращаш ми цели изречения... И няма смисъл да ми обясняваш защо си толкова силен. Необходимостта те е закалила. Татко... Почувства се изтощена до смърт. Сякаш налагаха мозъка ѝ с юмруци. Татко те мразеше повече от всеки друг.*

„Файър...“

Изморена съм, Бриган.

„Файър.“

Той изричаше името ѝ и ѝ изпращаше чувство. Смелост, сила и още нещо, все едно е до нея, прегръща я и я оставя да отпусне за миг цялото си тяло в обятията му, да слее съзнанието си с неговото, да сгрее сърцето си в огъня на неговото сърце.

Огънят в сърцето на Бриган бе удивителен, Файър разбра и почти не повярва, че чувството, което ѝ изпраща, е любов.

„Опомни се“, нареди ѝ мислено. „Влизай в онази стая.“

Слезе от количката. Отвори вратата на стаята.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джентиан и Гънър седяха с лица към вратата. Още щом Файър я затвори, Гънър стана и запристъпва покрай стената към нея.

Файър забеляза щит с герба на Куислам, подпрян на ниска масичка. Видя квадратите по килима в червено, пурпурно и ръждивокафяво. Диванът и столовете бяха кафяви. Поне за кървавите петна нямаше да се притесняват. Попи чувствата на двамата мъже и веднага разбра къде е препъникамъкът в тази стая. Не беше Джентиан, разбира се, очарован и грейнал от щастие при вида ѝ, дотолкова податлив дори за изтощеното ѝ съзнание, че за миг тя се зачуди как изобщо е успял да се издигне. Отговорът на кого лордът дължи могъществото си обаче стоеше намръщен пред нея. Гънър ѝ напомняше донякъде Наш — непредсказуем, противоречив, неконтролируем, но не и изтъкан от самообладание. Той заснова напред-назад до стената, без да откъсва очи от нея. И макар да не беше нито едър, нито внушителен, плавните му, гъвкави движения ѝ подсказаха защо приятелите ѝ се притесняваха. Гънър бе страховито и разсъдливо създание, способно на необузdana, неочаквана злост.

— Няма ли да седнеш, Гънър? — прошепна Файър.

Отстъпи встрани от тях и се настани спокойно на дивана. Сгрещи, защото диванът побираше повече от един човек и тъкмо към него се насочваше Гънър. Тя се сборичка със съзнанието му, някак издуто и вдървено в момента, и го отблъсна към столовете, по-близо до баща му. Той обаче явно бе решил да не сяда, щом не може да е до нея. Оттегли се до стената и пак заснова напред-назад.

— Какво да направим за теб, скъпо дете? — попита я Джентиан, подпийнал и щастлив.

Би предпочела да разполага с повече време. Ала времето ѝ бе взето назаем от лорд Куислам.

— Искам да работя за вас. А вие да ме закриляте.

— Нямам ти доверие с този вид — изръмжа Гънър. — Нямам вяра на чудовища...

— Гънър! — укори го баща му. — Тя ни засвидетелства искрените си намерения, когато ни издебнаха в коридора. Майдог не би желал да сме груби с нея.

— На Майдог му е все едно какво ще правим, стига той да извлече изгода — отсече Гънър. — И той не заслужава доверие.

— Достатъчно! — вдигна властно ръка Джентиан.

Гънър се намръщи, но замълча.

— От кога сте съюзници с Майдог? — поинтересува се Файър, поглеждайки невинно Джентиан.

Побутна леко съзнанието му да го поощри да говори.

Двайсет минути по-късно Файър научи и предаде на кралското семейство, че Майдог и Джентиан са се съюзили най-вече защото дамата-чудовище се е присъединила към лагера на краля, а Харт ѝ е разкрил само част от историята, уведомявайки я как Джентиан планира да нападне Наводнената крепост с десетте си хиляди войници. Всъщност Джентиан щял да нападне крепостта с петнайсет хиляди. След като се споразумели, Майдог прехвърлил пет хиляди от пикийските си наемници в армията на Джентиан, придвижвайки ги на части през тунелите.

Не ѝ беше лесно да изрази задоволство от тази новина. Това означаваше в Наводнената крепост Бриган да се изправи пред по-многоброен противник — десет хиляди срещу петнайсет хиляди. Но дали значеше също, че армията на Майдог, независимо къде е скрита, наброява само петнайсет хиляди и няма числено превъзходство над другите два полка от Кралската армия плюс всички подкрепления?

— Шпионите ни докладваха, че търсите войската на Майдог из цялото кралство — прекъсна размишленията ѝ Джентиан. Разкикоти се, повъртя в ръцете си ножа, който бе извадил от ботуша си, и погледна нервно смръщения си син, сновящ край стената. — Ще ти кажа защо не я намирате. Тя е в морето.

— В морето... — изненада се Файър.

— Да — кимна Джентиан. — Майдог има двавет хиляди войници... О, виждам, че си впечатлена! Той непрекъснато наема войници, милейди. Има двавет хиляди в морето. Плават отвъд хоризонта точно срещу Мраморното възвишение. В стотици пикийски

кораби. А други петдесет кораба носят само коне. Пикийците са ненадминати мореплаватели. Съпругът на лейди Мургда също е мореплавател. Изследовател е, но войната го заинтригува. Седни, Гънър! — възкликна остро Джентиан и плесна ръката на Гънър с плоската страна на ножа.

Гънър се нахвърли върху баща си, сграбчи ножа, изтръгна го от ръката му и го метна към отсрещната стена. Той изсвистя по камъка и тупна върху килима със закривено острие. Файър се постара лицето ѝ да не трепне, за да не разбере Гънър колко я е уплашил.

— Ума ли си изгуби! — извика Джентиан.

— Поне имам ум! Ти нямаш какво да губиш — озъби му се Гънър. — Ще споделяш ли още тайни с чудовището на краля? Хайде, казвай ѝ останалото, та да ѝ прекърша врата, като приключиш.

— Глупости! Нищо подобно няма да правиш! — срязва го Джентиан.

— Хайде, говори!

— Няма да продумам, докато не седнеш. Искам да се извиниш и да се държиш прилично.

Гънър изсумтя отвратен и застана пред Файър. Втренчи се в лицето ѝ, а после безсрамно впи очи в гърдите ѝ.

Гънър е нестабилен, каза Файър на Бриган. *Хвърли нож по стената и го счупи.*

„Можеш ли да измъкнеш още нещо за корабите? Колко са конете?“, попита я Бриган.

Преди Файър да успее да отвори уста, Гънър докосна ключицата ѝ с показалец. Тя забрави за Бриган, за Джентиан и за двореца и насочи всичките си сили към Гънър, за да се пребори с намеренията му. Вниманието и ръката му се насочваха на долу, а щеше да изпусне безвъзвратно юздите му, ако му позволи да улови в шепа гърдите ѝ. Защото това искаше Гънър или по-точно искаше да започне с това.

Накара все пак ръката му да се вдигне, но тя се стрелна към гърлото ѝ и го стисна бавно. Една дълга секунда Файър остана без дъх съзнанието ѝ гаснеше. Той я задушаваше.

— Майдог смята, че короната ще изпрати подкрепления на юг към Наводнената крепост, когато нападнем — прошепна дрезгаво Гънър и най-сетне я пусна. — Цял полк или дори два полка от Кралската армия. Щом на север останат по-малко войници, Майдог ще

заповяда да запалят сигналните огънове на Мраморното възвишение. Разбираш ли, чудовище?

Мраморното възвишение — така наричаха високия бряг на север от града, Файър разбираше.

— Войниците на пикийските кораби ще видят огъня — кимна спокойно тя.

— Умница! — похвали я Гънър, пресегна се отново към гърлото ѝ, ала размисли, сграбчи я за косата и дръпна. — Огънят е сигнал да акостират и да нападнат града.

— Града... — прошепна Файър.

— Да. Този град, Кралския град. Защо не? Няма по-подходящ момент. Наш ще е мъртъв. Бриган ще е мъртъв.

— Иска да каже, че утре ще ги убием — уточни Джентиан, наблюдавайки предпазливо сина си. — Планирали сме го. Ще има пожар.

Гънър дръпна много силно косата на Файър и изгледа свирепо Джентиан.

— Аз ѝ обяснявам, татко аз решавам какво да ѝ кажа аз отговарям за нея.

Пак я улови за гърлото и я притисна към тялото си, грубо и противно. Борейки се за глътка въздух, Файър потърси спасение по най-традиционния начин — посегна към слабините му и стисна в шепа каквото успя да докопа. Гънър изпищя и тя понечи да се вмъкне в мислите му, но собственото ѝ съзнание приличаше на балон — меко и празно — без заострени ръбове, без нокти, с които да хваща. Гънър отстъпи задъхано назад. Юмрукът му се появи изневиделица и се стовари върху лицето ѝ.

За миг тя изпадна в несвяст. После се съвзе и усети вкус на кръв и познатата болка. Килимът. Лежа на килима, помисли си. Лицето ѝ пламтеше, главата ѝ агонизираше. Раздвижи устни. Челюстта ѝ беше непокътната. Размърда пръсти. Ръцете ѝ бяха невредими. *Бриган?*

Той ѝ отговори.

Добре, помисли изтощено Файър. Умът ми е непокътнат. Протегна съзнанието си към другата част на двореца.

Бриган обаче се опитваше да ѝ обясни нещо. Тревожеше се. Чул шум. Бил на балкона над нея, готов да слезе, щом го извика.

Файър осъзна, че също чува шум. Изви глава настрани и видя Джентиан и Гънър да си крещят и да се блъскат — единият достолепен и разгневен, другият — със страховит безумен поглед, който ѝ припомни защо е в тази стая. Надигна се на лакти и се изправи на колене. Изпрати въпрос на Бриган.

Искаш ли да разбереш още нещо за Майдог?

Не искаше.

Тя стана, залитна и се подпря на дивана. Затвори очи, докато болката в главата ѝ стане по-поносима. *Слизай тогава. Разпитът приключи. Те се бият.* Видя как Гънър блъска баща си в стъклената врата на балкона. *Сега се боричкат точно пред балкона.*

После, понеже Бриган щеше да дойде и да се изложи на риск, тя вдигна глезените си един по един към ръцете — защото подозираше, че ако го направи по обратния начин, пресягайки се надолу към краката, главата ѝ ще падне и ще се търкулне нанякъде — и извади ножовете от каниите им. Пристъпи към борещите се мъже, твърде заети да забележат нея или ножовете в ръцете ѝ. Избърса окървавеното си лице в красивия си пурпурен ръкав, олюля се и зачака.

Не чака дълго. Усети Бриган и го видя почти едновременно. Той отвори с трясък вратата на балкона и Джентиан залитна през процепа. След миг се появи отново, но съвсем различен, защото съзнанието му го нямаше, сега беше само тяло, а от гърба му стърчеше кама. Бриган го блъсна да го отмести от пътя си и да препречи пътя на Гънър, за да го нападне със сабята си.

Беше ужасно да наблюдава как Бриган убива Гънър. Халоса го по лицето с дръжката на сабята толкова силно, че промени формата му. Събори го на земята с безучастно и съсредоточено изражение и заби острието в гърдите му. Това беше всичко — светкавично и жестоко. После се втурна загрижено към нея, помогна ѝ да седне на дивана, намери кърпа за лицето ѝ — прекалено бързо и тя не успя да възпре ужаса, който му изпращаше.

Той го усети и го разбра. Лицето му помръкна. Огледа безстрастно раните ѝ.

Тя го улови за ръкава.

— Уплаших се — прошепна му. — Просто се уплаших.

В очите му проблесна срам. Тя стисна по-здраво ръкава му.

— Няма да ти позволя да се срамуваш пред мен. Моля те, Бриган. Ние си приличаме. Само че това, което правя аз, не изглежда толкова ужасно.

И, добави тя, разбирайки смисъла на думите едва след като ги изрече, дори тази част от теб да ме плаши, съм длъжна да я харесвам, защото е част от теб и ще те пази в битките. Искам да си жив. Искам да убиваш онези, които искат да те убият.

Бриган не отговори. След миг обаче докосна лицето ѝ нежно, без да отбягва погледа ѝ, и тя разбра, че е приел думите ѝ. Той прочисти гърло.

— Носът ти е счупен — уведоми я. — Мога да го наместя.

— Добре... Бриган, отвън има шахта за пране. Трябва да намерим чаршафи или нещо друго, за да увием телата. Ти ще ги пренесеш до шахтата и ще ги хвърлиш в нея. Ще помоля Уелкли да отпрати всички прислужници от най-северната пералня и да се подготви да разчисти кашата. Нямаме време за губене.

— Да, добър план — кимна Бриган и я хвана здраво за тила. — Не мърдай.

После направи нещо на лицето ѝ, което болеше много повече от удара на Гънър. Файър извика и го заналага с юмруци.

— Стига, стига... — Пусна лицето ѝ и улови ръцете ѝ, но тя все пак успя да го удари по главата. — Съжалявам, Файър. Готово е. Полегни, докато аз се оправя с телата. Почини си, за да ни преведеш през това, което ни остава до края на нощта.

Той се изправи и изчезна в спалнята.

— До края на нощта... — прошепна Файър с просълзени от болката очи. Облегна се на дивана и задиша дълбоко, докато болката намаля и стана равномерна, присъединявайки се към ритъма на натрапчивото туптене в главата ѝ. Бавно, меко тя накара съзнанието си да обиколи двореца и околността, достигайки Мургда, хората на Мургда и Джентиан, съюзниците им, Куислам и съпругата му. Откри Уелкли и му даде указания.

В устата ѝ имаше кръв. Кръв се стичаше и в гърлото ѝ. Точно когато усещането стана непоносимо отвратително, Бриган се появи до нея, праметнал чаршафи през рамо — Остави на масичката пред нея купа с вода, чаши и кърпи. Отиде до телата на Джентиан и Гънър и се

зае да ги увие. Файър си изплакна устата и отново обходи мислено двореца.

За миг някъде в периферията на възприятията ѝ се мярна ум, който ѝ се стори особен, не на място. Около двореца. В зелената къща? Какво беше това? Чувството изчезна и тя не успя да го долови отново. Обзеха я отчаяние, тревога и изтощение. Погледна как Бриган увива тялото на Гънър в чаршафа — с потъмняло от синините лице, с ръце и ръкави, подгизнали от кръвта на Гънър.

— Враговете ни имат числено превъзходство — каза тя. — Навсякъде.

— Обучавах войниците си с такава нагласа — отвърна с равен тон той. — А благодарение на теб и на двата фронта ще се възползваме от елемента на изненадата. Тази нощ направи повече, отколкото се надявахме. Вече изпратих съобщения на север до Трети и Четвърти полк. Не след дълго двата полка и повечето подкрепления ще се съберат на брега на север от града и Наш ще ги предвожда. Изпратих цял батальон на Мраморното възвишение да охранява сигналните огньовете и да залавя пратениците на Майдог. Щом Трети и Четвърти полк заемат позиция, ще запалим огньовете. Армията на Майдог ще слезе на сушата, без да подозира нищо, и ние ще ги атакуваме. Морето ще отреже пътя им за отстъпление. Те са повече от нас, но ние имаме повече коне — побрали са най-много четири-пет хиляди коня на корабите, а и конете им няма да са в състояние да участват в сражение след няколко седмици в морето. Това ще ни улесни. Ще компенсира навярно несъобразителността ни. Чудно как не проумяхме, че Майдог се е съюзил с пикийците заради корабите им!

Файър се затрудняваше да бърше кръвта от носа си, без да го докосва.

— Мургда е проблем — пое си тя рязко дъх от болка. — Все някой ще забележи, че Джентиан и Гънър ги няма, а Мургда ще се досети какво сме направили и какво знаем.

— Няма значение, стига пратениците ѝ да не успеят да стигнат до корабите.

— Да, добре, но в този момент в двореца има поне сто души, готови да опитат да се доберат до корабите.

С оглушителен шум Бриган разкъса един чаршаф на две.

— Ще успееш ли да я изкараш от стаите ѝ? — попита той.

Файър затвори очи и се пресегна към съзнанието на Мургда. *Размисли ли, милейди Мургда?* Постара се въпросът ѝ да прозвучи уморено, както се чувстваше. *Почивам си в моята спалня. Ще те приема, ако пожелаеш да поговорим.*

Мургда отвърна с презрение и със същата неотстъпчивост като преди. Не възнамеряваше да припарва до стайте на Файър.

— Няма да успея — призна Файър на Бриган.

— Тогава ще се опитаме да я държим в неведение възможно най-дълго, за да спечелим време. Сега ние определяме как ще се развие войната, милейди.

— Направихме огромна услуга на Майдог. Сега той ще застане начело на армията на Джентиан. Няма да се налага да поделя властта.

Бриган овърза последния чаршаф и стана.

— Съмнявам се, че изобщо е възнамерявал да я поделя. Майдог винаги е бил по-сериозната заплаха. Чист ли е коридорът? Да действам ли?

В същия момент в съзнанието на Файър се пръкна основателна причина да побързат. Тя въздъхна.

— Капитанът на стражата ми съобщи, че един прислужник на Куислам, съпругата му и неколцина телохранители идват насам. Да вървим. — Изправи се, взе купата и изля по-розовялата от кръв вода в саксията до дивана. — Уф! Къде ми е умът? Как ще излезем от тук?

Бриган праметна единия вързоп на гръб.

— Както дойдох. Не се страхуваш от височини, нали?

* * *

На балкона по бузите на Файър потекоха сълзи от усилието да отвлече вниманието на осем етажа потенциални зяпачи. Духнаха свещите и се притаиха в сенките.

— Няма да те оставя да паднеш — окуражи я тихо Бриган. — Клара също ще ти помогне. Разбираш ли?

Чувстваше се твърде зашеметена да разбира. Беше изгубила кръв и не смяташе, че в момента е способна на такива подвизи, но това нямаше значение, защото хората на Куислам идваха, а друг изход нямаше. Послуша Бриган и застана с гръб към него. Той се облегна на

парапета, приклепна и я вдигна. Дланите ѝ докоснаха ръба на балкона над тях. Бриган се изви назад и пръстите ѝ се вкопчиха в парапета. Погледна надолу и с ужас откри как е успял да я повдигне — кацнал върху долния парапет, застопорил крака между решетките, надвесен над празнотата. Ръцете на Клара се появиха отгоре и се склупчиха около китките ѝ.

— Хванах я — обади се принцесата.

Бриган премести длани от коленете към глезените на Файър и тя пак се люшна нагоре. Внезапно спасителният, прелестен балкон изникна пред нея, Клара я издърпа и ѝ помогна да се прехвърли — тромаво и стенойки едва доловимо от болка — през парапета. Стрполи се задъхана на пода и с колосално усилие се съсредоточи и се изправи, за да помогне на Бриган да се качи. Той обаче вече стоеше до нея.

— Вътре — побутна я бързо.

В стаята Клара и Бриган заговориха припряно, Файър разбра, че Бриган няма да дочака да види какво ще стане с Мургда, с хората на Джентиан, с Уелкли и мъртъвците в пералнята. Бриган щеше да тръгне незабавно — по въжена стълба, провесена през прозореца на стаята от другата страна на коридора, да слезе на земята, където го чакаха конят и бойниците му, да стигне през тунелите до Наводнената крепост и да подемe войната.

— Възможно е Мургда да успее да запали сигналния огън — предупреди Бриган. — Възможно е да се опитат да убият Наш. Бъдете бдителни. Няма да е зле след известно време главорезите на Мургда и на Джентиан да започнат да изчезват. Разбираш ли? — Обърна се към Файър. — Как е най-добре да излезеш от тук?

Файър сбърчи замислено чело.

— Както дойдох. Ще ме качат в количка, ще ме свалят с платформата и ще се изкача по стълбата до моя прозорец.

После, до края на нощта, я чакаше същата работа както досега — да следи Мургда, да следи всички и да съобщава на Уелкли, на стражите и на всекиго къде се намират враговете им, кого да спрат и кого да убият, та Бриган да стигне безпрепятствено до Наводнената крепост, а пратениците му да поемат на север. Никой не биваше да научава достатъчно, за да се опита да ги последва или да запали огньовете.

— Плачеш — констатира Клара. — Носът ще те заболи още повече.

— Не са истински сълзи. Просто съм изморена — обясни Файър.

— Горкичката — поклати глава Клара. — По-късно ще дойда при теб да ти помагам. А ти тръгвай, Бриган! Чист ли е коридорът?

— Дай ми само една минута. Една минута насаме с лейди Файър — помоли я Бриган.

Клара повдигна вежди и излезе безмълвно от стаята.

Бриган затвори вратата след нея и се обърна към Файър.

— Милейди... Искам да те помоля нещо... Ако загина в тази война...

Сълзите на Файър вече бяха истински и не можеше да ги спре, защото нямаше време. Всичко се развиваше прекалено бързо. Тя стана, пристъпи към него и го прегърна. Притисна се към него и изви глава настрани, защото веднага разбра колко трудно е да покажеш любовта си към някого, когато носът ти е счупен.

Той я прегърна силно. Гърдите му се повдигаха забързано. Положи длан върху копринените ѝ коси и я залюля леко, докато ужасът ѝ се превърна в поносимо отчаяние.

Да, каза му мислено тя, разбрала какво иска да я помоли. Ако загинеш, Хана ще бъде в сърцето ми. Обещавам ти да не я оставям сама.

Не беше лесно да го пусне, но го направи и той тръгна.

В количката по пътя към покоите ѝ сълзите на Файър пресъхнаха. Обзе я дълбоко вцепенение. Всичко, освен тънката нишка живец, свързваща я с двореца, секна. Все едно спеше и сънуваше безсмислен, злокобен кошмар.

В това състояние тя прекрачи перваза на прозореца и когато стъпи на въжената стълба, от земята под краката ѝ долетя странно болезнено скимтене. Разпозна Блочи и вместо нагоре се запуска надолу, водена не от прозрение, а от притъпена, няма нужда да провери добре ли е кучето.

Суграшицата се бе превърнала в лек сняг и градината пред зелената къща сияеше. Блочи не беше добре. Лежеше на алеята пред къщата. Предните му крака бяха счупени.

Файър долови не само болка. Блочи се страхуваше и се мъчеше да се отблъсне със задните си крака към дървото, огромното дърво в страничния двор.

Нещо не беше наред. Ставаше нещо зловещо и неведомо. Файър претърси диво мрака, пресягайки се мислено към зелената къща. Баба ѝ спеше вътре. Спяха и стражите. Чудно, понеже нощните стражи не бива да заспиват.

Файър извика безпомощно, защото под дървото усети Хана, будна и вледенена от студ. Не беше сама. При нея имаше някой, някой ядосан, който ѝ причиняваше болка и я изпълваше с гняв и страх.

Файър се спусна към дървото, протягайки се отчаяно към съзнанието на човека, измъчващ Хана, за да го спре. *Помогнете ми!*, призова стражите си. *Помогнете на Хана!*

През ума ѝ пробяга усещане за стрелеца със замъгления ум. Нещо остро се заби в гърдите ѝ.

Съзнанието ѝ почерня.

ТРЕТА ЧАСТ
ДАРОВИТ

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Събуди я писък на чудовищна птица и тревожни човешки викове. Подът се клатеше и скърцаше. Каруца — студена и мокра.

— Нейната кръв ги привлича — изкрещя познат глас. — Надушват кръвта ѝ. Измийте я, покрийте я някак!

Човешки и птичи крясъци, схватка над нея. В лицето ѝ ливна вода, задуши я, някой избърса носа ѝ, прониза я жестока болка, съзнанието ѝ се завъртя я запрати в мрака. *Хана? Хана...*

Събуди се отново и веднага призова Хана, сякаш умът ѝ е застинал посред крясъка, изчаквайки я да се опомни. *Къде си, Хана?*

Никакъв отговор. Никакво усещане за детето, докдето съзнанието ѝ успяваше да стигне.

Ръката ѝ бе извита под тялото, лицето над вдървения ѝ врат туптеше от болка, а студ, непоносим студ, я пронизваше до костите.

В каруцата имаше мъже. Претърси съзнанията им да намери милосърдие, някой, който да ѝ даде одеяло. Бяха шестима мъже със замъглени умове, включително стрелецът, избиващ приятелите си. И момчето, причинителят на мъглата, беше там, червеноокото, бледо момче с недосегаемо съзнание и глас, размекващ главата ѝ. Нали Арчър тръгна да ги търси — него и стрелеца? *Арчър? Арчър? Къде си?*

Подът се килна, стана ѝ по-студено и по-мокро. Разбра, че лежи в локва, която се стича по пода. Навсякъде плискаше вода. Под каруцата имаше огромни създания. Усещаше ги.

Риби...

Каруцата всъщност беше лодка.

Отвличат ме, помисли си смаяно, с лодка. Невъзможно! Трябва да се върна в двореца, да следя лейди Мургда! Войната. Бриган. Бриган се нуждае от мен! Трябва да избягам от тук.

Никакъв мъж промърмори недоволно. Гребеше, беше изтощен и ръцете му бяха покрити с мехури.

— Не си изморен — изрече беззвучно момчето. — Ръцете не те болят. Да гребеш, е забавно.

Произнесе думите отегчено и неубедително, но Файър усети как мъжете се въодушевиха. Скърцането — сега разбра, че скърцат гребла — се ускори.

Той беше силен, а тя — слаба. Трябваше да открадне зашеметените му хора. Ала щеше ли да успее, вцепенена от болка, студ и объркване?

Рибата. Реши да накара огромните риби, плъзгащи се под нея, да изплуват на повърхността и да нападнат лодката.

Една риба блъсна с гръб дъното на лодката. Мъжете изкрещяха, изпопадаха от пейките и изпуснаха греблата. Още един силен удар. Мъжете заругаха, после прозвуча ужасният глас на момчето.

— Джод! Простреляй я пак. Будна е. Тя го прави.

Нещо остро се заби в бедрото ѝ. Потъвайки отново в мрака, тя си помисли колко е хитро момчето. Не си струваше да ги удави, ако и тя се удави с тях.

* * *

Събуди се и потърси съзнанието на гребца, седнал най-близо до момчето. Разкъса мъглата и сграбчи ума му. Застави мъжа да се изправи, да пусне греблото и да удари момчето по лицето.

То изкрещя противно, сякаш нокти застъргаха в главата ѝ.

— Стреляй, Джод! — простена то. — По нея, Джод! По чудовищната кучка!

Разбира се, помисли си тя, когато стреличката прониза кожата ѝ. Трябва да завладея стрелеца! Не мисля! Зашеметили са ме и не мога да мисля.

Момчето плачеше и се тресеше от ярост и болка, а тя потъна пак в мрака.

Следващия път се събуди с усещането, че я връщат насилствено към живота. Тялото ѝ пищеше от болка, глад и замайване. Дълго време, помисли си тя. Този път са ме тровили прекалено дълго.

Тъпчеха в устата ѝ нещо подобно на пай с месо, смачкан и воднист като каша. Задави се.

— Раздвижи се — подвикна момчето. — Стреляй пак.

Файър сграбчи съзнанието на стрелеца, разкъса мъглата и се помъчи да го принуди да стреля по момчето, а не по нея. Чу шум от боричкане и момчето изкрещя:

— Аз те пазя, глупако! Аз се грижа за теб! По нея трябва да стреляш!

Нещо я убоде по ръката.

Мрак.

* * *

Тя извика. Момчето я разтърсваше. Отвори очи и го видя надвесен над нея, вдигнал ръка, сякаш да я удари. Бяха на твърда земя. Лежеше върху скала. Беше студено, а слънцето — твърде ярко.

— Събуди се — изръмжа той, дребен и злостен, с яростни разноцветни очи. — Събуждай се, ставай и тръгвай. Понечиш ли да направиш нещо на мен или на хората ми, ще те ударя така, че болката никога да не спре. Не ѝ вярвайте — обърна се рязко и ненадейно към спътниците си. — Вярвайте само на мен. Изпълнявайте моите заповеди.

Носът и скулите му бяха подути и посинели, Файър сви колене и го ритна по лицето. Той изпищя и тя посегна към съзнанията около нея. Опита се да стане, но беше слаба, виеше ѝ се свят и залиташе, все едно краката ѝ не са свързани с тялото. Момчето заповяда нещо с пресеклив глас. Единият от хората му я сграбчи, изви ръцете ѝ зад гърба и я стисна за гърлото.

Момчето застана пред нея с лице, лъснало от сълзи и кръв. Удари я с всичка сила по носа и тя се разхлипа от ужасната болка.

— Престани! — прошепна ѝ той. — Спри да се съпротивляваш. Ще ядеш, ще вървиш и ще правиш каквото ти казвам. Нападне ли ме някой от хората ми, клъвне ли ме птица, пресече ли пътя ми катерица, ще ти причинявам болка. Разбираш ли?

Не става с мен, отвърна му мислено тя, задъхана и разярена. Думите ти не ме контролират.

Той изплю кървава хрчка върху снега и я изгледа мрачно. После се обърна към пътеката.

— Тогава ще намеря друг начин да те контролирам.

* * *

Не искаше тялото да я боли повече. Не искаше да я приспиват отново, макар сънят да бе милостива тъмнина, а събуждането я връщаше към тялото ѝ, пропито от болка.

Трябваше да овладее ума си, за да се измъкне. Затова се подчини.

Вървяха по стръмни скалисти възвишения с изобилие от водопади и потоци. Файър предположи, че водата с големите риби е била Крилатата река. Вероятно бяха плавали на запад по реката, а сега се изкачваха на север, отдалечавайки се от нея. Намираха се в някаква част от кралството близо до Големите сиви планини.

Когато седнаха да се хранят за пръв път, тя подуши крайчето на пурпурната си рокля и близна плата. Нямаше вкус на чисто, разбира се, но не беше и солен. Теорията ѝ се потвърди. Водата, в която бе лежала дълго, не беше морска, а речна.

След няколко минути измъченият ѝ стомах върна месния пай, с който го бе нагостила, а научните ѝ опити я разсмяха. Водеха я на север от реката, естествено, към място в западната част на Големите сиви планини. Не бе необходимо да изследва солена ли е роклята ѝ, за да го разбере. Най-вероятно я водеха при Кътър. От малка знаеше, че контрабандистът, от когото Кансъръл купуваше чудовищата си, живее там.

Покрай Кътър си спомни за Смол и закопня той да е тук. Още в същия миг обаче се зарадва, че не е. Най-добре да е сама и никой от приятелите ѝ да не доближава това момче.

Дадоха ѝ здрави ботуши, шал за косата и палто от бяла заешка кожа, твърде красиво за мръсното ѝ тяло и дрипавата ѝ рокля и абсурдно за катерене по планинските пътеки. Вечер, когато спираха да пренощуват, мъж на име Самит с нежни ръце, мил глас и ококорени, празни очи преглеждаше носа ѝ и ѝ казваше колко да яде. След ден-два стомахът ѝ успяваше да задържи храната и умът ѝ се проясни. От

думите на момчето разбра, че Самит е лечител и са я събудили, защото той преценил за рисковано да я държат в наркотичен ступор.

Значи я искаха жива и в сравнително добро здраве. Естествено, защото тя беше чудовище, а те — контрабандисти на чудовища.

Започна да експериментира.

Влезе в съзнанието на Самит — като за начало — и разсея мъглата. Лека-полека собствените му мисли се връщаха. Тя го наблюдаваше и чакаше момчето да напомни на хората си, че не бива да ѝ се доверяват, защото той е техният закрилник и приятел. Не чака дълго. Думите му пак довяха мъглата в съзнанието на Самит — думите, изречени с гласа, който явно не измъчваше главата на Самит като нейната.

Отначало ѝ се стори странно, че могъществото му се крие в думите и в гласа му, а не в ума му. Колкото повече размишляваше обаче, толкова по-ясно съзираше обяснението. Тя също умееше да упражнява контрол с части от тялото си — с лицето например или с лицето и намек, изречен с определен тон, с глас, изпълнен с мними обещания. Или с косата си. Въздействието ѝ се дължеше на всичко това. Навярно същото се отнасяше за него.

Неговата сила бе заразна. Кажеше ли нещо на човека вляво, а той повтореше думите на Самит, мъглата обвиваше и Самит. Явно стрелецът бе заразил стражите ѝ така.

Момчето повтаряше на мъжете през няколко минути, че Файър им е враг, а той — приятел. Това ѝ подсказа, че за разлика от нея той не вижда умовете им, за да се увери дали продължава да ги контролира. Дойде ред на следващия ѝ експеримент. Освободи отново съзнанието на Самит от мъглата и моделира мислите му така, че да разбере как ги манипулира момчето. Подтикна Самит да се ядоса на момчето и да замисли отмъщение — бързо и жестоко.

Момчето очевидно не забеляза. Дори не погледна изпитателно към Самит. След няколко минути запя обичайната си песен, която изтри гнева на Самит и го върна в забвението и мъглата.

Момчето не четеше мисли. Притежаваше забележителна, ала сляпа сила.

Следователно Файър разполагаше с много възможности да повлияе неусетно на хората му. При това, без да се притеснява, че ще ѝ

се противят, защото мъглата на момчето изтриваше всичките им склонности и съображения, които иначе биха могли да ѝ попречат.

Нощем момчето нареждаше да я упояват леко, за да не го нападне, докато е заспал. Привидно Файър се примири. Заемаше обаче ъгълче от съзнанието на Самит и лечителят посягаше към отварата, в която стрелецът топеше стреличките си, но изваждаше противовъзпалителен мехлем вместо сънотворно.

Под заснежените оголели дървета, докато мъжете спяха или стояха на пост, Файър се преструваше на заспала и кроеше планове. От разговорите на мъжете и от няколко безмълвни въпроса в точния момент разбра, че Хана е освободена невредима, а лодката е плавала на запад срещу течението на реката почти две седмици. Бавното придвижване не влизало в първоначалните им намерения — дошли на коне в Кралския град и смятали да се върнат по същия начин, като яздят на запад по равния северен бряг на реката. Когато обаче побягнали от двореца с пленената Файър, стражите ѝ ги погнали към реката и далеч от конете им. Видели лодка, завързана под един от градските мостове и отчаянието ги принудило да скочат в нея. Двама от шайката им загинали.

Пълзенето по черните скали и белия сняг бе толкова мъчително за тях, колкото и за нея. Тревожеше се, че е далеч от града, далеч от войната и от всичко, за което е необходима. Ала вече приближаваха Кътър и тя смяташе, че е по-добре да се остави да я заведат при него. Бягството ѝ щеше да е по-бързо, ако открадне кон от Кътър. И навярно щеше да успее да намери Арчър и да го убеди да се върне с нея.

Стрелецът Джод, висок мъж, слабееше от болест, придаваща сивкав оттенък на кожата му. Под болната му плът обаче личаха правилни черти и красиво телосложение. Дълбокият му глас и проницателните му очи я смущаваха. Напомняше ѝ Арчър.

Една нощ тя принуди Самит да ѝ даде стреличка и малка стъкленица с отровата, с която я приспиваха. Скри стъкленицата в пазвата си, а стреличката — под ръкава.

Кралството на Кътър се простираше сред пустошта. Къщата му изглеждаше кацнала върху купчина камъни. Странната сграда бе построена от огромни дървени трупи, редуващи се с камъни, покрити с дебел пласт мъх — яркозелена къща с намигащи прозорци като очи с мигли от ледени висулки и предна врата, зейнала по-широко от чудовищна уста.

Каменна стена — висока, дълга и причудливо подравнена — обграждаше имението, пълно с кошари и клетки. Яркоцветни петна — чудовищни птици, мечки и леопарди — ревяха иззад решетките. Позната гледка на чуждото място, която пробуди натрапчиви спомени.

Запита се дали момчето няма да се опита да я натика в някоя от клетките. Още едно чудовище за черния пазар, поредната плячка.

Беше ѝ все едно с какви намерения я е довел тук Кътър. Той беше нищожество, дребна спънка, гнида и тя щеше бързо да му избие въпросните намерения от главата. Щеше да си тръгне от тук.

Не я заключиха в клетка. Въведоха я в къщата и ѝ напълниха гореща вана в стая на горния етаж, където буйният огън се бореше със студения вятър, проникващ през рамките на прозорците. Спалнята беше малка, но по стените висяха красиви гоблени. Стремейки се да прикрие изненадата и удоволствието си, тя разгледа зелените поля, цветята, синьото небе, извезани като истински. Мислеше да откаже банята, защото усети с неприязън, че целта е да се разхубави. Ала сред полята и цветята ѝ се прииска да е чиста.

Мъжете излязоха. Тя остави стреличката и стъкленницата с отрова върху масата и отлепи мръсната рокля от кожата си. С болезнена наслада се потопи в горещата вода, най-сетне успокоена, затворила очи, предала се на удоволствието на сапуна, изтриващ потта, засъхналата кръв и речната тиня от тялото и косата и. През няколко минути чуваше как момчето крещи на стражите пред стаята ѝ и по скалите под прозореца ѝ. Предупреждаваше ги да не се доверяват на чудовището и да не му помагат да избяга. Нарещдаше им да слушат само него, за да не сгрешат. Сигурно е изнервящо, помисли си Файър, да умееш да манипулираш чуждите съзнания, но да си в неведение какво всъщност се таи в тях. Крясъците му бяха излишни, защото тя не се опитваше да променя умовете им. Засега.

Преброди мислено сградата и околностите, както правеше откакто бе пристигнала. Разпозна Кътър — на долния етаж, с момчето и още неколцина мъже. Мъгляв като другите, горделив и лицемерен както винаги. Макар и могъщи, думите на момчето очевидно не преобразяваха характери.

Напрегнала съзнание до краен предел, тя усещаше трийсетина мъже в имението и няколко жени. Всичките зашеметени. Арчър го нямаше.

Тя се протегна по-надалеч. *Арчър? Арчър!*

Никакъв отговор.

Не би имала нищо против да не го намери тук, дори се надяваше да се е вразумил и да се е отказал от героичното си начинание, ала я глождеше някакво неприятно усещане. Един-двама от мъжете в имението ѝ се струваха познати. Вероятно стражи от двореца на Наш. И най-простото обяснение за присъствието им тук бе, че са дошли с Арчър. Това повдигаше въпроса какво се е случило после. Кой охранява Арчър сега и къде е Арчър.

Водата продължаваше да я изпълва с чиста, топла наслада, но тя стана, внезапно обзета от желание да се махне от тук. Изсуши се и облече тънката рокля с дълги ръкави, която ѝ бяха оставили. Не стига че роклята приличаше смуцаващо на нощница, ами ѝ бяха взели ботушите и палтото и не ѝ бяха дали нищо за косата. Тя отвори гардероба в ъгъла и затършува из безразборното му съдържание. Намери чорапи, здрави момчешки обувки, тежка и възширока мъжка мантия и кафяв вълнен шал. Пожела си мрачно ансамбълът да изглежда нелепо както го усещаше върху себе си. Не ѝ трябваше красота, за да контролира празноглавите марионетки на момчето, а и не бе в настроение да угажда на Кътър, преструвайки се на смирено чудовище, готово да попадне в лапите на някой от противните му клиенти.

Обходи бързо съзнанието на стотиците създания в имението — чудовищни хищници, коне, ловни кучета, дори гризачи с неясно предназначение. Конете ѝ допаднаха. Нямаше кротки животни като Смол, но няколко щяха да ѝ свършат работа.

Натопи стреличката в отровата и пъкна стъкленицата в пазвата си. Стреличката остана в ръката ѝ, скрита под дългия ръкав на мантията.

Пое си дълбоко дъх да събере смелост и слезе долу.

Дневната на Кътър беше малка и топла като спалнята. По стените висяха гоблени, изобразяващи полета с цветя, ширнали се край високи скали, надвесени над морето. И тук килимът бе пъстър, Файър се досети, че поне част от тази красота е изтъкана от вълна на чудовища. Книгите в библиотеката, златният часовник върху полицата над камината — питаше се колко ли богатства в тази къща са откраднати.

Кътър седеше в средата на стаята, очевидно заблуден, че е господарят тук. Истинският господар се бе облегал на стената, дребен и отегчен. Примигваше с разноцветните си очи сред поляна с цветя. Стрелецът Джод стоеше до Кътър. До всяка врата на стаята бдеше мъж.

Дрехите на Файър не привлякоха вниманието на Кътър. Очите му не се отделяха от лицето ѝ. Тържествуваща, собственическа усмивка разтягаше устните му. Изглеждаше както винаги, но с по-празен поглед, който навярно се дължеше на мъглата.

— Не беше лесно да те откраднем, момиче, особено след като заживя в двореца — сподели той със самодоволния тон, който Файър помнеше. — Изискваше се доста време и разузнаване. Да не споменаваме за необходимостта да убиваме собствените си шпиони, когато се оставяха да ги заловят в горите ти. Оказа се, че имаме най-глупавите шпиони в кралството. Много неприятности си навлякохме. Но си струваше, момче, нали? Виж я само!

— Красива е — кимна безразлично момчето. — Не бива да я продаваш. Запази я за нас.

Челото на Кътър се сбърчи объркано.

— Колегите ми говорят, че лорд Майдог е готов да плати за нея цяло състояние. Неколцина от клиентите ми проявяват сериозен интерес. Но ще помисля дали да не я запазя. — Лицето му се разведри. — Ще я разплодя! Представяш ли си колко пари ще спечелим от бебетата ѝ!

— Още не сме решили какво ще правим с нея — поклати глава момчето.

— Именно — съгласи се Кътър. — Не сме решили...

— Ако се държи добре — продължи момчето, — няма да я наказваме и тя ще разбере, че искаме да сме приятели. Нищо чудно да ѝ хареса тук. Но сега ми се вижда подозрително мълчалива. Джод, пригответи стрела. Наредя ли ти, улучи я някъде, където да я заболи, но да не умре. В коляното например. В наша полза е да окуцее.

Джод смъкна дългия лък от гърба си, извади бяла стрела от колчана и опъна плавно яката тетива. Прицели се във Файър и зачака — спокоен, невъзмутим. В гърлото ѝ се надигна горчилка — не защото стрела с такива размери, изстреляна отблизо от толкова голям лък щеше да раздроби коляното ѝ. Призля ѝ, защото Джод движеше този лък, сякаш е част от тялото му — естествено и грациозно, като Арчър.

Проговори да отклони вниманието на момчето, но и понеже я измъчваха въпроси, чиито отговори искаше да разбере.

— Миналата пролет някой уби със стрела мъж, затворен в клетките на Кансърл — обърна се тя към Джод. — Изключително трудна мишена. Ти ли беше стрелецът?

Веднага ѝ стана ясно, че Джод няма никаква представа за какво става дума. Той поклати глава и сбърчи чело, сякаш се опитва да си спомни всичко, което е правил, но паметта му не се простира по-далеч от предния ден.

— Той беше — отговори ѝ равнодушно момчето. — Джод е нашият стрелец. Такъв талант не бива да закърнява. Освен това е много податлив — почука с показалец слепоочието си. — Знаеш какво искам да кажа... Една от най-добрите ми находки.

— И каква е историята му? — любопитства Файър, стремейки се да наподоби безучастния тон на момчето.

Въпросът ѝ очевидно го развесели. Усмихна ѝ се с доволна и крайно неприятна усмивка.

— Интересно... Само преди седмица един наш гост попита същото. Кой би предположил, че миналото на наемника ни ще се окаже тъй загадъчно? За съжаление не мога да задоволя любопитството ти, защото паметта на Джод напоследък му изневерява. Не знаем какво е правил преди колко? Двайсет и една години?

Стиснала стреличката, Файър пристъпи крачка напред към момчето, неспособна да се сдържи.

— Къде е Арчър?

Момчето се ухили още по-самодоволно.

— Напусна ни. Не ни хареса. Върна се в имението си на север.
Не умееше да лъже, защото бе свикнал хората да му вярват.
— Къде е той? — повтори Файър с одрезгавял от страх глас.
— Остави ни двама стражи — обясни момчето с грейнало лице.
— Много мило от негова страна. Те ни разказаха това-онова за живота ти в двореца, за слабостите ти. Кученца. Безпомощни деца...

После събитията се развиха светкавично, Файър се хвърли към момчето. То изкрещя на Джод:

— Стреляй!

Файър отметна мъглявата пелена в съзнанието на Джод, принуждавайки го да размаха диво лъка и да забие стрелата в тавана.

— Стреляй, но не я убивай! — извика момчето и отскочи настрани да заобиколи Файър.

Тя обаче се спусна към него и уцели разперената му ръка със стреличката. Той размаха юмрук към нея, ала залитна с облещени очи, препъна се и падна.

Преди тялото му да докосне пода, Файър бе завладяла всеки ум в стаята. Надвеси се над него, измъкна нож от колана му, застана пред Кътър и насочи треперещото острие към гърлото му. *Къде е Арчър?*, попита безмълвно, защото нямаше сили да проговори.

Кътър се втренчи в нея — зашеметен и объркан.

— Не ни хареса. Върна се в имението си на север.

От отчаяние ѝ се прииска да го удари.

Не! Мисли! Знаеш отговора. Къде...

Кътър я прекъсна, гледайки я смаяно с присвити очи, сякаш не помни коя е и защо разговаря с нея.

— Арчър е при конете.

Файър излезе от стаята. Подмина мъжете с празни погледи. Кътър греша, поклати глава тя. Арчър не е при конете. Кътър греша.

И, разбира се, Кътър грешеше, защото върху скалите зад конюшната не лежеше Арчър. Лежеше тялото му.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Следващите минути бяха мъглявина от вцепенение и болка.

Такава е природата на чудовищата. Не можеше да гледа някакво тяло и да се преструва, че е Арчър. Знаеше, усещаше, че огньовете на сърцето и съзнанието на Арчър са угаснали. Тялото му бе нещо ужасно, почти неузнаваемо, легнало бездиханно, сякаш ѝ се подиграва, присмива се на Арчър с празнотата си.

Въпреки това тя падна на колене, дълго гали студените му ръце, задъхана, несигурна какво прави. Улови го за ръката, стисна я, а по лицето ѝ се стекоха объркани сълзи.

Стрелата, забита в корема му, я върна твърде грубо към действителността. Да изстреляш стрела в нечий корем е жестоко. Смъртта настъпва бавно и мъчително. Арчър ѝ го бе обяснил много отдавна. Учеше я никога да не се цели там.

Тя се изправи и отпъди мислите. Отдалечи се, залитайки, те обаче я следваха упорито. Между конюшните и къщата гореше буен огън. Застана пред него, втръчена в пламъците, борейки се с ума си, който неотстъпчиво си представяше как Арчър се гърчи от болки и бавно умира. Сам. Съвсем сам.

Поне последните ѝ думи към него бяха нежни думи. Защо не му каза обаче колко много го обича? Колко му е благодарна, колко добри неща е направил. Не му каза достатъчно. Посегна към огъня и извади разжарен клон.

Изпаднала в унес носеше пламналите клони към къщата на Кътър. Не виждаше мъжете, на които заповяда да ѝ помагат.

Не усети колко пъти се върна от огъня до къщата, от къщата до огъня. Хората се разбягаха уплашено от горящата сграда. Стори ѝ се, че мярна Кътър и Джод, ала не беше сигурна, а нямаше значение. Нареди им да не се бъркат. Когато черният дим погълна къщата, тя спря да носи огън до нея и се втръчи към другите постройки на Кътър.

Опомни се колкото да пусне кучетата и гризачите, преди да запали навесите, където живееха. Откри телата на двама от стражите на Арчър върху скалите до клетките на чудовищните хищници. Взе лъка на единия и уби всички чудовища. Изгори телата на мъжете.

Когато стигна до конюшните, конете се бяха подплашили от пушека, от бумтенето на пламъците, от крясъците на хората и от грохота на рухващите сгради. Успокоиха се обаче, усетили присъствието ѝ — дори най-страхливите, дори онези, които не я виждаха — и послушно излязоха навън. Без коне, но пълна с греди и слама, конюшната лумна като гигантско огнено чудовище.

Файър се втурна към Арчър. Гърдите ѝ горяха, но тя не откъсна поглед от него, докато пламъците не го обхванаха. Гледаше го дори когато вече не го виждаше. Накрая гъстият пушек започна да я души, разжари гърлото ѝ и тя се отдалечи бавно от него.

Не знаеше къде отива, не мислеше за никого и за нищо. Беше студено, а земята бе вкочанена и гола. Видя един от конете, целия на сиви петна, и той се приближи към нея.

Няма седло, отбеляза вцепенено тя, когато жребецът застана пред нея. Издиша облаци пара и риеше с копита в снега. Няма юзда. Трудно ще го яздя.

Конят коленичи тронаво. Тя повдигна полите на роклята и на мантията и се качи върху гърба му. Олюля се, докато той се изправяше, и установи, че конете без седла са хлъзгави и топли. И по-приятни, отколкото да ходиш. Стисна го за гривата, приведе се напред, притисна лице към жилавия му врат и потъна в безчувствен унес, оставяйки го да избере сам посоката.

Мантията не служеше като зимно палто, нямаше и ръкавици.

Косата ѝ под шала бе мокра. По здрач стигнаха каменно плато, необичайно топло и сухо. Между скалите се процеждаха ручейчета разтопен сняг и пара, но Файър не се учуди. Просто се плъзна от гърба на коня, намери топло и равно място и легна. *Спи*, каза на коня. *Време е за сън*.

Той се отпусна на земята до нея. Топлина, помисли си Файър, сгушена до гърба му. Тази нощ ще оцелеем.

Това бе най-лошата ѝ нощ. Час по час заспиваше и се разбуждаше, мятеше се от сън в сън, а Арчър ту оживяваше, ту умираше.

Най-сетне се зазори.

С мрачно омерзение Файър осъзна, че тялото ѝ и конят се нуждаят от храна. Не знаеше какво да прави. Седеше и се взираше в ръцете си.

Неспособна да се изненадва, да чувства, тя дори не се сепна, когато след малко от пролуките в земята изскочиха три деца, по-бледи от пикийци, чернокоси и мъгляви в лъчите на изгряващото слънце. Носеха купа с вода, торба и нещо увито в кърпа. Едното остави торбата пред коня и я развърза. Животното изцвили уплашено и побягна, но се върна предпазливо, пъхна муцуна в торбата и задъвка.

Другите две деца поднесоха безмълвно купата и вързопа на Файър, взирайки се ококорено в нея с кехлибарените си очи. Като риби са, помисли си тя. Чудати, безцветни и оцъкдени на дъното на океана.

Вързопът съдържаше хляб, сирене и осолено месо. Миризмата на храната надигна жлъч в гърлото ѝ. Прииска ѝ се опулените деца да си отидат, за да се пребори сама със закуската.

Те се обърнаха и изчезнаха в процепите, откъдето бяха дошли.

Файър отчупи парче хляб и се насили да го сдъвче. Стомахът ѝ благоволи да го приеме. Гребна с шепи в купата и отпи няколко глътки вода. Водата беше топла, Файър погледна как конят обира зърното по дъното на торбата, побутвайки краищата с муцуна. От пукнатината в земята зад животното се процеждаше дим, жлътнал в сиянието на изгрева. Дим от огън? Или пара? Тук миришеше странно — на пушек от дърва, но и на друго. Постави длан върху топлата скала, където седеше, и разбра, че долу има хора. Нейният под бе нечий таван.

У нея се пробуди плахо любопитство и в същия миг стомахът ѝ реши, че в крайна сметка не желае хляба.

Конят се нахрани, изпи останала вода и застана до Файър, свита на кълбо върху земята. Побутна я с муцуна и коленичи. Файър се размърда като костенурка, подаваща се от черупката си, и се качи върху гърба му.

Конят препускаше напосоки, ту на юг, ту на запад през снега. Прескачаше бързеи, носещи парчета лед, и широки процепи в скалите,

от които на Файър ѝ се завиваше свят, защото не виждаше дъното им.

Преди пладне забеляза конник да препуска зад тях. Отначало не му обърна внимание, но после разпозна съзнанието на преследвача и по принуда му обърна внимание. Беше момчето.

И той яздеше без седло лашкаше се непохватно и пришпорваше горкото животно да я настигне, за да го чуе. Извика ѝ ядосано:

— Какви ги вършиш? Изпращаш всичките си мисли и чувства околоръст! Тук не е крепостта на Кътър. Има чудовища и диви, недружелюбни хора. Ще те убият!

Файър не го слушаше. Само един поглед към разноцветните му очи я накара да скочи от коня и да се спусне към него, размахала ножа, макар едва сега да осъзна, че има нож.

В същия миг конят реши да хвърли момчето от гърба си, право към нея. Той тупна на земята, но скочи бързо на крака и побягна. Последва хаотична гонитба между скалите и неприятна схватка, в която Файър не успя да удържи победа, защото се измори твърде бързо. Ножът се изплъзна от пръстите ѝ и потъна в широка пролука в земята. Момчето се изправи, докосна разранения си врат и се втрени смаяно в окървавените си пръсти.

— Опомни се! — извика ѝ задавено. — Овладей се! Не съм те гонил до тук да се боря с теб. Опитвам се да те спася!

— Няма да ме заблудиш с лъжите си! — изкрещя тя, прегракнала от пушека и жаждата. — Ти уби Арчър!

— Джод го уби.

— Джод е твое оръжие!

— О, бъди разумна — скастри я нетърпеливо той. — Наистина ли не разбираш? Арчър имаше непревземаем ум! Кралството ви е пълно със силни съзнания. Та тук учат дори бебетата да пазят мислите си от чудовищата!

— Ти не си чудовище.

— Кажиречи е същото. Знаеш много добре защо се наложи да убия толкова хора.

— Не знам. Не съм като теб — извика тя.

— Възможно е, но съм сигурен, че разбираш. Баща ти беше като мен.

Файър се втрени в това момче, в почернялото му от сажди лице, в чорлавата му мръсна коса и окървавеното палто, възшироко, явно

откраднато от поредната му жертва, от тяло, не успяло да изгори в имението на Кътър. Съзнанието му се блъсна в нейното, чуждо и предизвикателно недосегаемо.

Той не беше чудовище, да. Но всъщност нямаше разлика. Нима уби Кансръл, та това същество да заеме мястото му?

— Какво си ти? — прошепна тя.

Той се усмихна. Дори върху мръсното му лице усмивката изглеждаше обезоръжаваща — доволна усмивка на малко момче, гордо от себе си.

— Аз съм Даровит — обясни той. — Името ми беше Имикър. Сега е Лек. Роден съм в кралство, за което не си чувала. Там няма чудовища, но има хора с разноцветни очи, които притежават всякакви таланти — да тъкат, да танцуват, да се бият с меч. Имат и умствени сили. Ала никой от тях не е могъщ колкото мен.

— Лъжите ти няма да ме заблудят — повтори автоматично Файър.

Потърси мислено коня си, който тутакси застана до нея, и тя се облегна на хълбока му.

— Не лъжа — възрази той. — Това кралство наистина съществува. Всъщност са седем кралства и в тях няма нито едно чудовище да тормози хората. Което, разбира се, означава, че малцина са се научили да пазят съзнанието си като делсийците. Делсийците са с далеч по-силно съзнание и са много по-непоносими.

— Щом делсийците те дразнят — прошепна тя, — върни се там, откъдето си дошъл.

Той сви рамене и пак се усмихна.

— Не знам как да се върна. Има тунели, но не ги намирам. А дори и да ги намеря, не искам. Тук сте много напреднали — в медицината, инженерството, изкуството. И е красиво — чудовищата, растенията... Не разбираш ли колко необичайни са растенията тук, колко чудотворни са билките? Мястото ми е в Делс. Но не си въобразявай, че ще се задоволя да контролирам вулгарни контрабандисти като Кътър в затъntenите краища на кралството — точни презрително той. — Искам Кралския град със стъклените му тавани, с болниците и красивите осветени мостове. Искам краля, който и да е той, след като свърши войната.

— С Майдог ли работиш? На чия страна си?

Той махна нехайно с ръка.

— Все ми е едно кой ще спечели. Защо да се намесвам, след като ми правят услуга, унищожавайки се един друг? Чудно обаче как не проумяваш какво място съм ти отредил в плановете си! Разбрала си сигурно, че аз реших да те заловим, аз ръководех шпионите и отвличането. Нямах да позволя на Кътър нито да те продаде, нито да те накара да му раждаш чудовища. Искам да съм твой партньор, а не господар.

На Файър ѝ бе додеяло от всички на този свят, които искаха да я използват.

— Не да те използвам, а да работя с теб, за да контролирам краля — поклати глава момчето и тя настръхна от объркване, защото смяташе, че той не умее да чете мисли. — И не съм в ума ти — добави нетърпеливо той. — Нали ти казах колко безразборно изпращаш мислите и чувствата си! Разкриваш неща, които не искаш да разкриваш, и от теб ме заболя главата. Съвземи се. Върни се с мен. Съсипа всичките ми килими и гоблени, но ти прощавам. Едно крило на къщата оцеля. Ще ти обясня плановете си, а ти ще ми разкажеш всичко за себе си. Например защо имаш белези по брата. От баща ти ли са?

— Не си нормален — прошепна Файър.

— Ще отпратя хората си — продължи той. — Обещавам. Кътър и Джод и без друго са мъртви. Убих ги. Ще останем само двамата. Край на неразбирателството. Ще се сприятелим.

Сърцето ѝ се сви отчаяно при мисълта от какво глупаво, безумно нещо се бе опитал да я опази Арчър с цената на живота си. Обзе я непоносима скръб. Затвори очи и опря лице в здравия хълбок на коня.

— Тези седем кралства... Къде се намират? — прошепна тя.

— Не знам. Пропаднах през планините и се озовах тук.

— А в онези кралства, откъдето идваш, жените съюзават ли се с ненормални деца, убили приятелите им? Или жалкото ти сърце подхранва такива очаквания?

Той не отговори. Тя отвори очи и забеляза, че усмивката му се е преобразила в нещо неприятно, което само привидно напомня радост.

— Няма нищо ненормално на този свят — обясни той. — В природата не се случват ненормални неща. Аз съм се случил. Нормален съм и нещата, които искам, са нормални. Силата на твоя ум и красотата ти, дори когато две седмици лежа в несвят на дъното на

лодката, изцапана с тиня и с позеленяло лице... красотата ти е естествена. Природата е страховита. — С още по-широка и странна усмивка той продължи: — Нашите сърца не са с толкова различни размери. Аз убих баща си. Ти — твоя. С голямо сърце ли го направи?

Файър се обърка, защото въпросът бе жесток и поне един от отговорите бе „да“, колкото и безсмислено да звучеше. Беше твърде неовладяна и изтощена да търси логика. Трябва да се защитя с нелогичното, помисли си несвързано. Арчър винаги действаше нелогично, макар да не го забелязваше.

Арчър.

Тя научи Арчър как да пази съзнанието си. И силното съзнание, което му подари, го уби.

Ала и той я учеше. Как да стреля бързо и точно, по-точно, отколкото би смогнала да се научи сама.

Тя се отдръпна от коня и посегна към лъка и колчана, внезапно осъзнала, че висят на гърба и. Забрави обаче, че изпраща безогледно намеренията си. Лек свали своя лък от рамото по-пъргаво от нея и насочи стрелата към коляното ѝ, преди Файър да успее да опъне тетивата. Тя се подготви за заслепяващата болка.

В същия миг конят ѝ се разбесня. Зацвили яростно, вдигна се на задните си крака и стовари копита върху лицето на момчето. Лек изкрещя и падна. Изпусна лъка и закри едното си око с длани. Изправи се, хлипайки, и побягна, но конят го последва. Лек явно не виждаше, кръвта в очите му го заслепяваше. Препъна се и се просна на земята. Смаяна, Файър проследи с поглед как Лек се плъзва по леда, претъркулва се в пукнатина в камънака и земната паст го поглъща.

Тя застана на ръба на пропастта, коленичи и надникна надолу. Видя само бездънен мрак. Момчето го нямаше.

Бе потънало в търбуха на планината.

Трепереше от студ. Ако момчето бе загинало в огъня, нямаше да тръгне след нея, да я събуди и да я принуди да усеща колко ѝ е студено. И колко е изтощена и гладна, и какво означава да се изгубиш в Големите сиви планини.

Изяде остатъка от храната, донесена от децата, без особена надежда стомахът ѝ да прояви разбиране. Пи вода от полузамръзнал

поток. Опита се да не мисли за нощта, която ще настъпи в края на деня, защото нямаше кремък, а никога не бе палила огън без кремък. Всъщност никога не бе палила огън извън камина. Бяха я разглезили.

Тресейки се от студ, разви леко влажния шал и пак го зави — така, че да покрива не само косата, но и лицето, и врата ѝ. Уби чудовищна птица, преди тя да я убие — алено създание, спуснало се с ненадеен писък от небето. Знаеше обаче, че не бива да носи месото, защото миризмата на кръв ще привлече още повече чудовища.

Тогава си припомни друго. Балът се бе провел през втората половина на януари. Не беше сигурна колко време е минало, но несъмнено бе настъпил февруари и кървенето ѝ приближаваше.

Файър разбра — с разбуждения си разсъдък, логичен и безмилостен — че скоро ще умре. Яхна успокоена коня, защото тази мисъл ѝ даваше разрешение да се откаже. Съжалявам, Бриган, прошепна наум. Съжалявам, Смол. Опитах се.

В същия момент я озари спомен. Хора! Щеше да оцелее, ако ѝ помогнат, а зад нея имаше хора — на мястото, където между скалите се виеше пара. Там имаше и топлина.

Конят ѝ се движеше упорито на югозапад. Подтиквана единствено от смътното чувство, че по възможност е длъжна да не умира, Файър обърна животното назад.

Когато тръгнаха натам, откъдето бяха дошли, завали сняг.

Тялото я болеше от тракащите зъби и стави, от треперещите мускули. В ума ѝ звучеше музика — най-трудната музика, която бе учила. Насилваше се да си спомни най-сложните пасажии от свирените някога мелодии. Не знаеше защо го прави. Част от съзнанието ѝ го смяташе за необходимо и не ѝ позволяваше да спира, макар тялото и останалата част от съзнанието ѝ да я умоляваха да ги остави на мира.

Златиста чудовищна птица се стрелна с писък към нея през снежната пелена, тя взе лъка, но не успя да опъне добре тетивата. Конят уби хищника, макар Файър да не видя как. Плъзна се от гърба му, животното се изправи на задни крака и тя се просна върху купчина сняг.

След незнайно колко време тя пак се плъзна от гърба на коня. Не разбра защо. Предположи, че пак я е нападнала чудовищна птица и

зачака търпеливо. Почти веднага обаче конят започна да я побутва с муцуна и тя се обърка — сметна го за дълбока несправедливост. Конят изпръхтя гневно в лицето ѝ и продължи да я бута. Накрая тя се предаде и криво-ляво намести разтрепераното си тяло върху гърба му. Тогава разбра защо е паднала. Ръцете ѝ не работеха. Не успяваше да се улови за гривата на коня. Умирам, помисли си безразлично тя. Добре. Хубаво е да умра върху гърба на този красив кон.

Следващия път, когато падна, изнемогналите ѝ сетива не усетиха, че е върху топла скала.

Не беше в безсъзнание. Чуваше гласове, остри, настойчиви, уплашени, ала не съумя да изпълни молбата им да стане. Чу името си и разбра, че знаят коя е. Усети как някой я вдига и я пренася под земята. Почувства как няколко жени я събличат, а после и те се събличат и се убиват при нея под много завивки.

Никога през живота си не бе изпитвала такъв студ. Тресеше се, сякаш ще се счупи на парчета. Постара се да отпие от топлата, сладка течност, която някаква жена поднесе към лицето ѝ, но остана с впечатлението, че по-скоро изкъпа посестримите си под одеялото.

След цяла вечност треперене и задъхване забеляза, че вече не се тресе толкова силно. Прегърнатата от четири ръце, притисната между телата на две жени, най-сетне я обори милостив сън.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Събуди се и видя лицето на Муса. После усети, че налагат ръцете ѝ с чукове.

— Милейди — каза мрачно Муса. — Никога не съм изпитвала такова облекчение! Как се чувстваш?

— Ръцете ме болят — гласът ѝ прозвуча като грачене.

— Измръзнала си, милейди. Не се безпокой. Хората тук са ги увили в слама и са ги превързали. Грижили са се добре за теб.

Спомените се върнаха при Файър, изпълвайки пространството около нея. Тя извърна лице от Муса.

— Търсихме те от мига, щом те похитиха — продължи Муса. — Отначало се подведохме по фалшиви следи, защото принцеса Хана не знаеше кой я е заловил, а мъжете, които убихме, не се отличаваха с нищо особено. Баба ти и стражите в зелената къща били упоени, преди да разберат какво става. Нямахме представа къде си. Кралят, принцът и принцесата подозираха, че лейди Мургда е замесена, но шпионите на командира не потвърдиха съмненията им. Накрая един от дворецовите стражи си спомни смътно как е видял някакво червенооко момче и се досетихме какво се е случило. Вчера пристигнахме в имението на Кътър. Да знаеш колко се уплашихме, милейди, като го намерихме изгоряло до основи и не успяхме да разпознаем овъглените тела.

— Запалих огън за Арчър — отрони Файър. — Мъртъв е.

Муса се сепна, Файър веднага усети, че се тревожи за Мила, но не тъгува за нехайния лорд. За Муса това бе просто смърт, застигнала мъж с недостойно поведение.

Файър отблъсна мислите ѝ.

— Ще съобщим на командира за лорд Арчър, милейди — рече най-сетне Муса. — На всички ще им олекне, че си невредима. Да ти разкажа ли как се развива войната?

— Не — поклати глава Файър.

Една жена застана до нея с купа супа и каза благо:

— Дамата трябва да се нахрани.

Муса стана и жената седна на стола ѝ. Беше старица с кехлибарени очи и белезникаво, сбръчкано лице, по което танцуваха сенки от светлината на огнището в средата на каменния под. Файър погледна как пушекът се издига към тавана и се процежда през пукнатините в него; спомни си, че тази старица е една от жените, спасили живота ѝ с топлината на телата си.

Жената напълни лъжицата и започна да я храни, като шепнеше тихо и обираше капките, стичащи се по брадичката ѝ. Файър прие добрината ѝ и храната, защото тези дарове идваха от човек, който не иска да говори за война и разбира инстинктивно и лесно скръбта ѝ, понеже не познава Арчър.

Кървенето ѝ дойде и отмина, забавяйки отпътуването им. Тя спеше, старееше се да не мисли и говореше много малко. Наблюдаваше живота на хората, които живееха в мрака на подземните пещери — бедно и оскъдно през зимата, но стоплени от огньовете и „земната пещ“, както те я наричаха, сгорещяваща подовете и стените им. Споделяха мъдростта си с войниците и даваха на Файър да пие лековити отвари.

— Щом събереш сили, ще те заведем при лечителите в Наводнената крепост, милейди — обясни ѝ Муса. — Войната на юг се развива добре. При последната ни среща командирът бе обнадежден и изпълнен с решимост. Принцеса Клара и принц Гаран са при него. На северния фронт също бушува война. Няколко дни след бала крал Наш застана начело на Трети и Четвърти полк. Кралица Роен и лорд Брокър са с него. Лейди Мургда избяга от двореца. Избухна пожар, по коридорите се разразиха разгорещени схватки и тя се измъкна в суматохата. Смятат, че се е опитала да стигне до сигналните огньовете на Мраморното възвишение, но кралските войски вече контролираха пътищата.

Файър затвори очи, за да понесе по-леко напрежението от тези безсмислени, ужасни новини. Не искаше да отива в Наводнената крепост. Същевременно разбираше, че не бива да злоупотребява с гостоприемството на спасителите си. А и лечители в крепостта щяха да прегледат ръцете ѝ, които самата тя още не бе виждала, но очевидно бяха подути, безполезни и я боляха под превръзките, сякаш вместо ръце от раменете ѝ виси болка.

Стараше се да мисли какво ще стане, ако лечителите ѝ кажат, че ще изгуби ръцете си.

Имаше и още нещо, за което се опитваше, обикновено безуспешно, да не мисли — отдавнашен спомен от времето преди бала и преди Арчър да намери виното на Майдог в избите на капитан Харт. Тогава Файър разпитваше затворници по цели дни, всеки ден, понякога в присъствието на Арчър. Веднъж, сипейки ругатни, един мъж им разказа за висок стрелец с непогрешим прицел, затворен преди двайсет години в тъмниците на Накс за изнасилване. Джод. Файър остана доволна, защото най-сетне бе научила името и историята на стрелеца със замъгленото съзнание.

В онзи ден тя не си спомни как преди двайсет години Накс изпратил най-свирепия си затворник на север да изнасили съпругата на Брокър и как единственото положително следствие от това било раждането на Арчър — висок стрелец, заслужил в пълна степен прозвището си.

Арчър сложи край на разпита, налагайки с юмруци информатора. В онзи ден Файър си помисли, че причината е скверният език на мъжа.

И навярно бе така. Никога нямаше да разбере кога Арчър е заподозрял каква роля е изиграл Джод. Арчър бе запазил в тайна съмненията и страховете си, защото Файър съкруши сърцето му.

Когато денят настъпи, стражите ѝ — вече деветнайсет, защото Мила я нямаше — я увиха в одеяла и привързаха старателно ръцете ѝ към тялото, та да бъдат близо до топлината му.

Качиха я на седлото на Нийл и я завързаха хлабаво и за него. Яздеха бавно, Нийл бе силен и грижлив, но въпреки това отначало тя се страхуваше да се довери изцяло на чувството за равновесие на другиго.

След време движението започна да я успокоява. Облегна се на Нийл, предаде му отговорността и заспа.

Далеч от Файър и изправен пред пещерните хора, стражите на Файър и деветнайсет бойни коня, жребецът на сиви петна се оказа съвсем див. Докато Файър боледуваше, той налагаше с копита скалите над пещерата, риташе всеки, осмелил се да го доближи, отказваше да го оседлаят и да го вкарат в конюшните под земята. Не пожела обаче

да го оставят, когато Файър тръгна. Последва ги на изток — предпазливо, от безопасно разстояние.

Сраженията на южния фронт се водеха на открито и в пещерите между имението на Джентиан, Наводнената крепост и Крилатата река. Независимо от победите и загубите на командира, укреплението оставаше непревземаемо. Издигнато върху висока скала, заобиколено от стени, високи почти колкото кулите му, то служеше като щабквартира и лазарет на кралските войски.

Клара се втурна към тях още щом влязоха през портите. Застана до коня на Нийл и изчака стражите да развържат Файър и да я свалят на земята. После се разплака, прегърна я и я целуна, стараяйки се да не докосва ръцете ѝ. Файър се притисна вцепенено към нея. Прииска ѝ се да прегърне тази жена, която плачеше за Арчър, и чийто корем бе окръглен от бебето на Арчър. Прииска ѝ се да се слее с нея.

— О, Файър — рече Клара най-сетне, — място не си намерихме от тревога! Тази нощ Бриган заминава за северния фронт. Ще си отдъхне да те види жива!

— Не — отдръпна се рязко Файър от нея, стъписана от собствените си чувства. — Не искам да го виждам, Клара. Предай му благопожелания, но не искам да го виждам.

— О! — изненада се Клара. — Добре... Сигурна ли си? Защото не знам как ще го спрем, щом се върне от тунелите и разбере, че си пристигнала.

Тунелите... Файър усети как я обзема страх.

— Ръцете ми — промълви, съсредоточавайки се върху поосезаема болка. — Ще ги прегледа ли някой лечител?

Пръстите на дясната ѝ ръка бяха морави, подути и покрити със ситни мехурчета като кожа на сурово пиле. Файър се втренчи в тях, изморена и уплашена. Лечителката обаче явно се обнадежди.

— Още е рано да се каже, но шансовете са добри.

Втри балсам в кожата ѝ — много, много внимателно — сложи ѝ хлабава превръзка и, тананикайки, разпови другата ръка.

Кутрето и безименният пръст бяха почернели от върховете до второто кокалче.

Лечителката спря да тананика и попита Файър вярно ли е, че е цигуларка.

— Е, ще ги наблюдаваме и ще чакаме — кимна накрая.

Даде ѝ хапче и някаква течност, намаза я с балсам и превърза ръката.

— Стой тук.

Изскочи от малката тъмна стаичка с огнище и спуснати кепенци на прозорците, за да задържат топлината.

Файър си спомни смътно как навремето съумяваше по-добре да отпъжда безполезните размисли. Владееше се и не седеше мрачна и посърнала пред очите на стражите си, наблюдаващи я съчувствено с просълзени очи.

После усети как Бриган идва като стихия от чувства — загриженост, облекчение, насърчение — срещу които тя нямаше сили да се изправи. Задъха се, давеше се. Скочи от стола и се сви в ъгъла, когато той влезе.

Не!, възпря го мислено. Не те искам тук. Не!

— Файър... Каж ми какво има!

Върви си, Бриган, моля те.

— Оставете ни — нареди тихо Бриган на стражите.

Не! Искам да останат!

— Останете — заповяда им със същия тон Бриган и стражите ѝ вече навикнали да не се учудват за щяло и нещяло, се върнаха в стаята.

„Файър, защо си ми ядосана?“, попита я мислено той.

Не съм ядосана... Да, да, ядосана съм!, поправи се диво. Ти не харесваше Арчър. Не тъгуваш, че е мъртъв!

„Не е вярно“, отрече мислено той с абсолютна категоричност. „Уважавах Арчър, но моите чувства нямат значение, защото ти го обичаш, а аз обичам теб и твоята скръб наскърбява и мен. Смъртта на Арчър ме изпълва единствено с мъка.“

Затова си върви, настоя тя. Тук няма друго, освен мъка.

Пред вратата се чу шум и плътен глас:

— Командире, готови сме.

— Идвам. Чакайте ме вън — отвърна Бриган през рамо.

Мъжът си отиде.

Върви, повтори безмълвно Файър. Не ги карай да те чакат.

„Няма да те оставя така“, поклати глава той.

Няма да те погледна! Тя се притисна непохватно към стената с превързаните си ръце. *Не искам да виждам новите ти рани.*

Той пристъпи към нея със същото упорито, неотменимо, болезнено познато чувство. Докосна я по дясното рамо и приведе лице към ухото ѝ. Наболата му брадичка я одраска, усети студената кожа на лицето му. Залитна към него, ръцете ѝ се плъзнаха несръчно по кожената му броня. Непотребните ѝ длани не я слушаха, сълзите чертаеха бразди по скулите ѝ. Не го поглеждаше.

— Ти имаш нови белези — прошепна той, за да го чуе само тя.

— Не тръгвай. Моля те, не тръгвай.

— Не искам. Но знаеш, че трябва.

— Не искам да те обичам, ако ще умреш — проплака тя и зарови лице в гърдите му. — Не те обичам.

— Файър, ще направиш ли нещо за мен? Ще ми изпращаш ли вести на северния фронт, за да знам как си?

— Не те обичам.

— И няма да ми изпращаш вести?

— Няма — каза объркано тя. — Не! Ще ти пиша... Но...

— Файър... — прошепна ѝ нежно той и се отдръпна леко назад.
— Твоите чувства са си твои чувства. Аз...

Друг глас, нетърпелив и рязък, го прекъсна:

— Командире! Конете чакат!

Бриган се обърна към мъжа и изруга раздражено и гневно. Мъжът се отдалечи уплашено.

— Обичам те — каза ѝ Бриган. — Надявам се тази мисъл да те утешава през идните дни. Моля те само да се храниш, Файър, и да спиш, независимо какво чувстваш. Яж и спи. И ми пиши как си. Каж ми, ако поискаш да ти изпратя нещо или някого.

Пази се, пази се... помоли го безмълвно тя, когато конвоят му излезе през портите на укреплението.

Глупави, безполезни думи...

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Файър не виждаше какво толкова има да прави човек без ръце в Наводнената крепост. Клара беше заета с командирите на Бриган и с несекващата върволица от пратеници, а Гаран се мяркаше рядко и както винаги я поглеждаше кръвнишки. Файър ги избягваше, избягваше и да ходи в лазарета при безкрайните редици ранени и страдащи воители.

Беше ѝ забранено да напуска крепостта. Прекарваше времето си на две места: в спалнята, която обитаваше заедно с Клара, Муса и Марго и се преструваше на заспала при влизането на Клара, понеже тя ѝ задаваше прекалено много въпроси за Арчър; и на строго охранявания покрив на крепостта — там, увита в топлата си наметка с качулка и пъхнала ръце на сигурно място под мишниците си, разговаряше със сивия петнист кон.

Кобилата — защото съзнанието на Файър вече се бе прояснило достатъчно, за да разбере, че не е жребец, а кобила — живееше на скалите северно от постройката. Беше избягала от групата на Файър, докато приближаваха крепостта, и конярят не успя да я подмами да влезе при другите коне в конюшнията. Файър не позволи да упоят кобилата, нито опита лично да я затвори. Възмутено конярят вдигна ръце. Кобилата несъмнено беше превъзходно животно, но на главата му висяха много ранени коне, счупени подкови и повредени бойни сбруи, така че не можеше да си пилее времето с някакво непокорно животно.

И така, кобилата заживя на воля сред скалите, изяждаше храната, ако ѝ оставеха, или сама си намираще храна, ако не го стореха, и идваше при Файър винаги когато тя я повикаше.

Усещаше я дива и необикновена, а съзнанието ѝ беше прелестна цялост, която Файър можеше да докосне, можеше да ѝ въздейства, ала така и не успяваше да я проумее истински. Мястото на кобилата беше сред скалите, сама и на воля, дори зла при необходимост.

И въпреки това тя излъчваше обич — макар посвоему ограничаваща. Този кон нямаше намерение да изостави Файър.

Прекарваха известно време, взаимно проникнали в съзнанието си, свързали чувствата си като с верига благодарение на способностите на Файър. Кобилата беше прекрасна — тялото ѝ бе на меки сиви петна и кръгове, а гривата и опашката ѝ бяха гъсти, дълги и заплетени, потъмносиви като гранит. Очите ѝ бяха сини.

На Файър толкова ѝ се искаше да може да излезе от крепостта. Копнееше да отиде при кобилата на скалите и да се остави тя да я отнесе където пожелае.

Една сутрин Гаран влетя в спалнята ѝ, докато Файър се гушеше на кълбо под завивката в опит да притъпи парещата болка в ръцете си и се преструваше на заспала. Надвеси се над нея и изтърси без никакви предисловия:

— Ставай, Файър, трябваш ни.

Не го каза гневно, но не прозвуча и като молба, Файър примигна и вдигна поглед към него:

— Ръцете ми са безполезни.

— За онова, за което си ни нужна, не ти трябва ръце.

Файър затвори очи:

— Искате да разпитам някого. Съжалявам, Гаран, но не ми е добре.

— Ще се почувстваш по-добре, ако станеш и престанеш да цивриш — заяви той безцеремонно. — Пък и не ни трябваш за разпит.

Файър се вбеси.

— Ти така и не прие Арчър в сърцето си. Пет пари не даваш за случилото се.

— Не виждаш какво става в сърцето ми, иначе нямаше да говориш такива глупости — разгорещи се Гаран. — Не мърдам от тук, докато не станеш. На един хвърлей от тук се води война и главата ми и бездруго е пламнала, така че не се похабявай като някаква себична глезла. Да не искаш един ден да изпратя вест на Бриган, Наш и Брокър, че си мъртва, но не се знае точно от какво. Разболяваш ме, Файър, затова те умолявам — ако не искаш да станеш заради себе си, направи го заради мен. На мен не ми се умира.

По средата на тази забележителна реч Файър се надигна и седна с ококорени и виждащи очи. Кожата на Гаран беше потна и той

дишаше учестено. Беше по-слаб от преди, ако това изобщо бе възможно, а по лицето му се четеше болка. Натъжена, Файър протегна ръка към него и му направи знак да седне. Той я послуша, а тя погали косата му с превързаната си ръка. Помогна му да успокои дишането си.

— Отслабнала си — рече накрая той, вперил нещастен поглед в лицето ѝ. — И очите ти имат толкова празен поглед, че ми иде да те разтърся.

Файър отново го погали по косата и старателно подбра думите си, за да не се разплаче:

— Не цивря, Гаран. Чувствам се някак откъсната от себе си.

— Силата ти е голяма, усещам я — увери я той. — Веднага ме успокой.

Тя се запита дали човек може да е силен, но и съсипан вътрешно, и да не спира да трепери.

Отново се вгледа в Гаран. Очевидно беше зле. Мъкнеше прекалено тежко бреме.

— Какво искаш да направя? — попита го тя.

— Искаш ли да облекчиш болката на умиращите войници в тази крепост?

* * *

За лечебница на крепостта служеше просторно помещение на долния етаж, обитавано в мирно време от петстотин войници. Прозорците нямаха стъкла, а в момента капациите бяха затворени, за да не отлита топлината от камините край стените и от огъня наред пода, чийто пушек се носеше на талази към пробития в тавана димоотвод, който стигаше нагоре чак до покрива и небето.

В полутъмното помещение, войниците стенеха и ридаеха на глас, миришеше на кръв, на пушек и на още нещо толкова наситено, че Файър се закова на прага. Твърде много приличаше на един от нейните кошмари. Нямаше сили да го направи.

Обаче после забеляза млад мъж, който лежеше по гръб в постелята, носът и ушите му бяха почернели като нейните пръсти, едната му ръка бе положена върху гърдите, а на мястото на другата бе останало само бинтовано чуканче. Той скърцаше със зъби, трескав и

разтреперан, Файър се приближи към него, безсилна да възпре състраданието си.

Още щом я зърна, паниката му видимо намаля. Тя приседна в края на леглото му и се взря в очите му. Разбра, че е изтощен, но беше и твърде замаян от болка и страх, за да може да си почине. Тя отне болката му и успокои страховете му. Помогна му да заспи.

Така Файър се превърна в постоянно присъствие в лечебницата — умееше по-добре от лекарствата на хирурзите да отнема болката, а в това помещение имаше всякакви болки. Понякога беше достатъчно просто да поседи с някой войник, за да го успокои, а друг път, например ако вадеха от някого стрела или го оперираха без упойка, ѝ струваше повече усилия. През някои дни съзнанието ѝ беше едновременно на няколко места, облекчаваше най-силната болка, докато тя тялом обхождаше редиците с пациенти, разпуснала коси и търсейки очите на мъжете и жените в постелите. И когато я видеха, страхът им намаляваше.

Безмълвно се изненада колко ѝ е лесно да разговаря с умиращи войници, с войници, които никога няма да оздравеят напълно, изгубили са свои приятели или се тревожат за семействата си. Смяташе за невъзможно да понесе повече болка, че просто не ѝ останало място. Спомни си обаче как веднъж каза на Арчър, че не можеш да измерваш любовта в степени. Същото важеше и за болката; проумя го сега. Болката се извисяваше неимоверно, а когато ти се стори, че не би понесъл повече, се плъзваше настрани, преливаше, докосваше други хора и се примесваше с тяхната болка. Ставаше по-голяма, но и не толкова угнетяваща, Файър си мислеше, че е затворена някъде извън обичайните за човешкия живот чувства, защото не бе забелязала колко много хора също са тук заедно с нея.

Накрая започна да допуска Клара на това място. Сподели с Клара онова, за което собствената ѝ скръб жадуваше — фактите относно случилото се.

— Издъхнал е сам — тихо каза Файър на Клара.

— И си е мислел, че те е изоставил — също толкова тихо ѝ отвърна тя. — Защото вече трябва да е знаел за плановете им да те отвлекат, нали?

— Със сигурност поне е подозирал — сега, когато историята се разгръщаше помежду им в думи, Файър осъзна колко много части от

нея не е знаела.

Опитът да запълни празнотите едновременно я нараняваше и успокояваше като мехлема, с който лечителите мажеха откритите ѝ рани. Никога нямаше да разбере какво е почувствал, когато собственият му баща го бе прострелял. Дали нещата щяха да се развият различно, ако беше внимавала повече; ако по-настойчиво го беше възпирала да замине. Ако още преди години беше намерила начин да му попречи да я обича толкова силно; ако Арчър, при цялата сила на духа си и дълбочина на любовта си, бе бил напълно неподвластен на нейната чудовищна красота.

— Едва ли някога ще разберем какъв е бил Джод в действителност — каза Клара, след като Файър безмълвно ѝ предаде всички тези мисли. — Ние, разбира се, знаем, че той беше престъпник — продължи тя оживено, — и е подло нищожество, което заслужаваше да умре, макар да е дядо на детето ми. — Изсумтя и добави: — Само какви дядовци има това дете! Искам да кажа, няма как да разберем дали Джод би убил собствения си син, ако контролираше съзнанието си, а не беше под властта на онова ужасно момче, което ти пусна в планината, та се отървахме. Дано да се е нанизал на някоя остра скала и да е умрял от мъчителна смърт.

Кой знае защо напоследък присъствието на Клара действаше успокоително на Файър. Бременна почти в петия месец принцесата беше още по-ослепителна. Косата ѝ беше станала по-лъскава и по-гъста, кожата ѝ сияеше, извънредна жизненост допълваше обичайната ѝ решимост. Беше толкова жива, че за Файър понякога беше болезнено да стои до нея. Клара обаче се гневеше на правилните неща и беше свирепо честна. И носеше детето на Арчър.

— Лорд Брокър също е дядо на детето ти — меко отбеляза Файър. — Има и две баби, от които няма причина да се срамуваш.

— Пък и ако ще съдят за нас по нашите родители, баби и дядовци, скалите да са ни на помощ — добави Клара.

Да, помисли си Файър, скалите да са ни на помощ.

Останеше ли сама, неизбежно я връхлитаха мисли за дома и спомени. На покрива, когато ходеше при кобилата, тя прогонваше

мисълта за Смол, който беше далеч в Кралския град и сигурно недоумяваше защо е заминала и дали ще се върне.

Нощем, докато се бореше със съня, Кансел и Арчър се редуваха в кошмарите ѝ. Кансел с разкъсано гърло изведнъж се превръщаше в Арчър, взрян в нея гибелно, както винаги я гледаше Кансел. Или пък понякога тя подмамваше към гибел не Кансел, а Арчър, друг път Кансел убиваше Арчър или изнасилваше майката на Арчър, който го намираше и го убиваше. Каквото и да се случеше, който и мъж да умираше отново в сънищата ѝ, тя се събуждаше, обзета от все същата безмилостна скръб.

Долята вест от Северния фронт, че Бриган изпраща Наш до Наводнената крепост, а Брокър и Роен ще го последват.

— Разбирам да изпратят тук Наш да заеме мястото си — взмути се Гаран, — обаче защо, скалите да ме вземат, се е разделил с целия си стратегически екип? Току-виж ни изпратил Трета и Четвърта и победил сам-самичък армията на Майдог.

— Сигурно там става твърде опасно за всеки, който не е воин — отбеляза Клара.

— Ако беше опасно, щеше да ни каже.

— Той ни каза, Гаран. Какво според теб означат думите му, че дори в лагера рядко може да си отдъхне нощем? Да не си мислиш, че войниците на Майдог оставят нашите да пият и да танцуват по цели нощи? Прочете ли последния доклад? Онзи ден войник от Трета е нападнал собствената си рота и убил трима от бойните си другари, преди самият той да бъде убит. Майдог обещал да плати цяло състояние на семейството му, ако стане предател.

Докато работеше в лечебницата, Файър нямаше как да не научава какво се случва в сраженията по време на война. И разбра, че въпреки разкъсаните тела, които санитарите всеки ден внасяха през тунелите, въпреки трудното снабдяване с храна от Южния лагер, въпреки огромните клади, на които всяка нощ горяха мъртвците, по общо мнение войната на юг се развиваше добре. Тук, в Наводнената крепост, имаше само схватки на кон или между пехотинци, една група войници приклевчваше друга в някоя пещера, осъществяваха се бързи нападения и бързи отстъпления. Войниците на Джентиан,

предвождани от пикийски командир на Майдог, бяха зле организирани. От друга страна, воините на Бриган бяха добре обучени и знаеха задълженията си във всяка ситуация. Поддържаха безукорна съобщителна мрежа, доколкото беше възможно при война, водена в тунели, и разполагаха с многобройни и обучени съгледвачи. Бриган допускаше, че след броени седмици делсийците ще осъществят важен пробив.

На Северния фронт обаче бойните действия се водеха на открито, на равнината северно от града, където умната стратегия не носеше почти никакви предимства. Теренът и видимостта позволяваха целодневни преки бойни действия чак до мръкнало. Почти всяко сражение завършваше с отстъплението на делсийците. Хората на Майдог действаха безмилостно, а Майдог и Мургда бяха там, с тях. Освен това снегът и ледът се оказаха неприятели на конете. Твърде често войниците се сражаваха като пехотинци и след време стана ясно, че делсийците са изправени пред враг със значително числено превъзходство. Майдог постепенно настъпваше към града.

Бриган, разбира се, беше заминал на север, защото винаги отиваше там, където положението е най-тежко, Файър подозираше, че там се нуждаят от присъствието му, за да изнася пламенни речи и да предвожда настъпленията или каквото там правят командирите по време на война. Тя негодуваше, сякаш компетентността му е голяма глупост. Искаше ѝ се той или някой друг да захвърли меча и да каже: „Стига толкова! Глупаво е така да се решава кой да бъде начело!“. Местата в лечебницата се пълнеха, изпразваха се и отново се пълнеха, и на нея ѝ се струваше, че май не е останало много, на което да бъдеш начело. Кралството вече беше съсипано, а войната го разпокъсваше още повече.

На Кансрел щеше да му хареса. Безсмислената разруха беше по вкуса му. На момчето сигурно също щеше да му допадне.

Арчър би се въздържал от преценка — поне пред нея, знаейки унищожителното ѝ мнение. Но каквото и да мислеше, той би отишъл да се сражава храбро за Делс.

А какво правеха Бриган и Наш?

Когато авангардът на Наш изтрополи през портата, Файър засрамено и някак неусетно хукна, препъвайки се, но неудържимо към покрива.

Красива кобилке, провикна се тя към своята приятелка. Красива кобилке, направо е непоносимо. Ще понеса Арчър и Кансел, щом се налага, но не мога да понеса и това. Накарай го да се махне. Защо трябва приятелите ми да бъдат войници?

Малко по-късно, когато Наш я потърси на покрива, тя не падна на колене, както сториха нейната охрана и пазачът на покрива. Остана с гръб към Наш и прикова поглед в коня, привела рамене, сякаш за да се предпази от присъствието му.

— Милейди Файър.

Кралю, не го приемайте като проява на непочтителност, но ви моля да си вървите.

— Разбира се, милейди, ако това е желанието ти — благо отвърна той. — Но първо съм обещал да предам стотина послания от Северния фронт и от града — най-напред от майка ми, от твоята баба, от Хана, Брокър и Мила.

Файър си представи посланието от Брокър: Обвинявам те за смъртта на сина ми. Посланието от Тес: Съсипа красивите си ръце със своето нехайство, нали, почитаема внучке? Посланието от Хана: Заряза ме тук самичка.

Много добре, мислено отговори тя на Наш. Предай ми посланията си, щом трябва.

— Ами, помолиха ме да ти предам, че те обичат, разбира се — отвърна той с лека почуда. — Че са сломени от скръб заради Арчър и с облекчение са узнали, че ти си жива. Хана настоя специално да ти предам, че Блочи се възстановява. Милейди... — той замълча. — Файър... защо говориш с братята и сестра ми, а отказваш да говориш с мен?

Ако Бриган ти е казал, че сме говорили, значи е проявил лукавство, рязко му отвърна тя.

Наш се стъписа:

— Не го е сторил. Просто допуснах. Но със сигурност си говорила с Клара и с Гаран.

Клара и Гаран не са войници. Те няма да загинат, отговори му тя със силата на мисълта, съзнавайки, че не разсъждава правилно, защото

Гаран можеше да умре от болест, а Клара — по време на раждането. Тес — от старост, Брокър и Роен — при нападение по време на път, а Хана току-виж паднала от коня.

— Файър...

Моля те, Наш, моля те. Не настоявай да ти обяснявам причините. Просто ме остави. Моля те!

Думите ѝ го жегнаха. Извърна се и понечи да си тръгне. Все пак спря и се обърна.

— Само още нещо — конят ти е в конюшните.

Файър погледна към скалите и сивата кобила, която риеше с копита в снега, непроумяваща думите му. Мислено осведоми Наш за объркването си.

— Не си ли казала на Бриган, че си искаш коня? — попита я той.

Файър рязко се завъртя и за пръв път го погледна. Беше красив и свиреп, нов мъничък белег разсичаше устната му, а над ризницата си от метал и кожа носеше наметка.

— Смол ли имаш предвид? — попита тя.

— Смол, разбира се. Бриган реши, че го искаш. Долу е.

Файър хукна.

Откакто намери тялото на Арчър, плачеше толкова често и толкова много, разридаваше се от най-малката дреболия, по лицето ѝ неспирно се стичаха безмълвни сълзи. Но когато Файър зърна Смол, кротък и притихнал, с паднала върху очите грива, напирещ зад вратичката на конюшната си към нея, плачът ѝ беше различен. Имаше чувството, че ще се задуши от силните ридания, че нещо в гърдите ѝ ще се откърти.

Муса се притесни и влезе в конюшната заедно с нея, потупа я по гърба, когато Файър изхлипа и се вкопчи в Смол. Нийл ѝ подаваше носни кърпички, но напразно. Тя просто не можеше да спре да плаче.

Аз съм виновна, повтаряше тя на Смол. О, Смол, аз съм виновна аз трябваше да умра, не Арчър. Арчър не биваше да умира.

Мина доста време, преди да се наплаче и да осъзнае, че вината не е нейна. После порида още малко ей така, от скръб, че него вече го няма.

Събуди се, но не от кошмар, а с усещането за нещо утешително. Беше завита с топло одеяло и спеше, долепена до топлия дишащ гръб на Смол.

Муса и още неколцина пазачи приглушено разговаряха с някого пред конюшните. Помътеното съзнание на Файър опипом се отпрати към тях. Въпросният някой беше кралят.

Паниката ѝ беше изчезнала и на нейно място се бе появила странна спокойна празнота. Надигна се и леко плъзна ръка по прекрасното заоблено тяло на Смол, отклонявайки се към местата, където козината му растеше накриво върху чудовищните белези от грабливата птица. Съзнанието му дремеше, а сеното до муцуната потрепваше от дъха му. Конят изглеждаше като тъмна купчинка на светлината на факлата. Беше свършен.

Файър докосна съзнанието на Наш. Той се приближи до вратичката, облегна се и се взря в нея. По лицето и в чувствата му съвсем ясно се изписа колебание и обич.

— Усмиваш се — констатира той.

Думите му, естествено, предизвикаха сълзи. Ядосана на себе си, тя се опита да ги спре, но те въпреки това продължиха да се ронят.

— Съжалявам — промълви тя.

Той влезе и приклепна на местенцето между гърдите и главата на Смол. Погали коня, вгледа се в нея.

— Чувам, че много плачеш — отбеляза той.

— Да — съкрушено потвърди тя.

— Сигурно си изморена и измъчена от плач.

— Да.

— А ръцете? Болят ли те още?

Имаше нещо успокоително в благия му разпит.

— Сега са по-добре от преди.

Той кимна сериозно и продължи да гали шията на Смол. Беше облечен като преди, но сега държеше шлема си под мишница. На оранжевата светлина в мрака ѝ се стори по-възрастен. С десетина години. Почти всичките ѝ приятели бяха по-големи, дори Бриган, най-младият брат, беше роден пет години преди нея. Обаче според Файър не разликата във възрастта беше причината тя да се чувства като дете, заобиколено от зрели хора.

— Защо си още тук? — попита го тя. — Не трябва ли да си в някоя пещера и да вдъхновяваш хората?

— Би трябвало — с лекота пое сарказма й Наш, — дойдох за коня си, за да замина към лагерите. Но ето че разговарям с теб.

Файър проследи с поглед дълъг и тънък белег по гърба на Смол. Замисли се как напоследък ѝ е по-лесно да общува с коне и умиращи непознати, отколкото с хората, които си е мислела, че обича.

— Не е разумно да обичаш хора на прага на смъртта — каза тя.

Наш се позамисли над думите ѝ, галейки усърдно гърба на Смол, сякаш участва на Делс зависеше от тези плавни и предпазливи движения.

— Мога да ти отговоря по два начина. Първо, всички ще умрат. Второ, любовта е нещо глупаво. Няма нищо общо с разума. Просто обичаш някого и толкова. Противно на здравия разум обичах баща си. А ти обичаше ли своя? — взря се той настойчиво в нея.

— Да — прошепна тя.

Той погали носа на Смол.

— Обичам те — заяви Наш, — макар да знам, че ти никога няма да ме пожелаеш. Обичам и брат си, повече, отколкото съзнавах преди твоята поява. Не можеш да избираш кого да обичаш, милейди. Нито пък съзнаваш на какво се дължи любовта ти.

И тогава тя направи връзката. Учудено се отдръпна от него и се вгледа в лицето му — нежно, със светлина и сянка. И съзря част от него, която не бе виждала дотогава.

— Дойде при мен да те науча да предпазваш съзнанието си — рече тя — и същевременно престана да ме молиш да се омъжа за теб. Направи го от обич към брат си.

— Е — забодде той смутено поглед в пода, — освен това го поставах малко, но няма значение.

— Ти умееш да обичаш — отбеляза тя простичко, защото ѝ се стори вярно. — А мен не ме бива толкова. Сякаш съм бодлива тел — отблъсквам всички, които обичам.

— Нямам нищо против да ме отблъскваш, ако това означава, че ме обичаш, сестричке — сви рамене той.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Тя започна да съчинява наум писмо до Бриган. Не беше много хубаво писмо. Скъпи Бриган, според мен не бива да правиш това, което правиш. Скъпи Бриган, хората шеметно бягат от мен, а аз шеметно се разпадам.

Отоците по ръцете ѝ бяха спаднали и нямаше нови почернели участъци. Сигурно след време щяха да я оперират, така ѝ казаха лечителите, за да ампутират двата мъртви пръста на лявата ѝ ръка.

— Имате толкова много лекарства, наистина ли не можете да ѝ помогнете? — попита Муса.

— Никое лекарство не може да съживи нещо мъртво — отвърна ледено лечителят. — Сега най-доброто е лейди Файър отново да започне да използва ръцете си. Ще се убеди, че човек дори без десет пръста може да се справя прекрасно.

Не беше както преди. Но какво облекчение ѝ донесе позволенията сама да реже храната си, да се закопчава, да връзва косата си, и наистина можеше да го прави, въпреки че отначало движенията ѝ бяха непохватни и неумели, а здравите ѝ пръсти горяха, въпреки жалостивите погледи на приятелите ѝ. Съжалението им каляваше упорството ѝ. Поиска разрешение да помага за някои практични неща в лечебницата — да превързва рани, да храни безпомощни войници. Те не се сърдеха, ако разлееше малко каша по дрехите им.

Когато сръчността ѝ се подобри, Файър започна да помага дори при някои дребни операции: държеше лампата, подаваше инструментите на хирурга. Установи, че не ѝ прилошава от кръвта, от инфекциите, от човешките вътрешности — макар че човешките вътрешности бяха много по-противни от тези на чудовищните насекоми. От времето, когато три седмици пътува с Първи полк, познаваше неколцина войници. Вероятно някои от тях преди са ѝ били врагове, но враждебността изглежда ги бе напуснала и сега, докато се вихреше войната, изпитваха болка и имаха огромна нужда от утеха.

Един ден доведоха войник със забита в бедрото стрела, когото тя помнеше прекрасно. Именно той ѝ беше заел цигулката си — исполин с остри черти, висок като дърво мъж. Посрещна го с усмивка. Понякога си бърбеха тихичко и Файър облекчаваше болката, докато раната му заздравяваше. Той не споменаваха мъртвите ѝ пръсти, ала погледнеше ли към тях, лицето му изразяваше дълбоко състрадание.

Когато пристигна Брокър, той взе ръцете ѝ в своите, вдигна ги към лицето си и се разплака.

С Брокър пристигна не само Роен, но и Мила, защото Брокър беше помолил момичето да му стане военен помощник и тя бе приела. Брокър и Роен, макар и стари приятели, не се бяха виждали от времето на крал Накс, на практика бяха станали неразделни, а Мила често ги съпровождаше.

Файър виждаше Наш само от време на време, когато той идваше в крепостта за сведения или за да чертае тактически планове заедно с Гаран и Клара, с Брокър и Роен. Беше мръсен и измършавял, с едва забележима усмивка.

— Мисля, че крал Наш ще се върне — казваше Мила на Файър след всяко негово отпътуване към пещерите и макар Файър да не виждаше никаква логика в твърденията на Мила, думите ѝ я утешаваха.

Мила се беше променила. Работеше редом с Брокър усърдно и мълчаливо.

— Някакво лекарство можело да прекратява бременността при първите ѝ признаци — небрежно подметна тя един ден пред Файър. — За мен, разбира се, вече е твърде късно. Ти знаеше ли, милейди?

Файър се слиса:

— Не, естествено. Иначе щях да ти кажа и да ти го намеря.

— Клара не спомена за него — уточни Мила. — Кралските лечители са впечатляващи, но изглежда само човек, отраснал в определени квартали на Кралския град, има изобщо някаква надежда да узнае на какво са способни. Разгневих се, когато научих — додаде тя. — Вбесих се. Но сега като се замисля, какво полза! Не съм различна от всеки друг, нали, милейди? Никой от нас не е избрал пътя си. Понякога ми втръсва от собствените ми оплаквания.

— Това момче! — възкликна Брокър по-късно същия ден. Седеше до Файър на стол на покрива, където се съгласи да го отнесат,

защото полюбопитства да види сивата петниста кобила. Поклати глава и изсумтя: — Това момче! Сигурно имам внуци, за които никога няма да узная.

Наблюдаваха танца долу: два коня се обикаляха един друг и единият, обикновен и кафяв, току проточваше муцуна в опит да лепне влажна целувка върху изплъзващата се сива задница на другия, Файър се опитваше да се сприятели с двата коня, защото кобилата, ако наистина възнамеряваше да я следва навсякъде по петите, щеше да се нуждае от още няколко доверени души на този свят. Днес най-сетне престана да плаши Смол, като се изправя на задните си крака срещу него и го рита. Коего си беше напредък.

— Тя е речна кобила — отбеляза Брокър.

— Какво?

— Речна кобила. Виждал съм един-два петнисти сиви коня и преди, идват от устието на Крилатата река. Речните коне рядко се продават, въпреки че са толкова хубави — невероятно скъпи са, защото се ловят трудно и още по-трудно се обяздват. Не са общителни като другите коне.

Тогава Файър си спомни как веднъж Бриган говори с копнеж за речните коне. Спомни си също с какво упорство кобилата я носеше на юг и на запад от владенията на Кътър, преди Файър не я принуди да се обърне. Опитвала се бе да се върне у дома — да отведе и Файър у дома, при извора на реката. А сега беше тук, където не искаше да бъде, но където въпреки това бе избрала да дойде.

Скъпият Бриган, помисли си тя, хората искат нелепи, невъзможни неща. Конете — също.

— Командирът видя ли я вече? — попита Брокър сякаш развеселен от собствения си въпрос. Явно Брокър познаваше отношението на Бриган към конете.

— Не ме интересува колко струва тя — тихо отвърна Файър — и няма да му помогна да я обязди.

— Несправедлива си — благо я укори Брокър. — Младежът е известен с доброто си отношение към конете. Не обяздва животни, които не са предразположени към него.

— Но кой кон не би бил предразположен? — възкликна Файър, после замълча, защото се държеше глупаво и сантиментално и говореше прекалено много.

След секунда Брокър подхвана някак смутено и странно, а тя не проумяваше каква е причината:

— Допуснах няколко трагични грешки и свят ми се завива, като си помисля до какво доведоха. За никого не бях мъжът, който трябваше да бъда. Може би — той забодее поглед в скута си — съм справедливо наказан. О, дете, сърцето ми се къса заради пръстите ти. Можеш ли да се научиш да докосваш струните с дясната си ръка?

Тя се пресегна и стисна силно ръката му, но не отговори. Беше обмисляла възможността да свири на цигулка с другата ръка, но ѝ се стори безполезно. Осемнайсетгодишните пръсти не привикват да летят по струните със същата лекота като петгодишните, освен това лъкът щеше сериозно да затрудни ръка само с палец и два пръста.

Нейният пациент цигулар ѝ предложи друго решение. Да продължи да държи цигулката с лявата си ръка и лъка — с дясната както обикновено, но да промени музиката си, за да я изпълнява само с два пръста. Колко бързо и колко прецизно можеше да стига до струните? Една нощ по тъмно, когато стражът ѝ не виждаше, тя се престори, че държи цигулката си и притиска с два пръста въображаеми струни. Стори ѝ се несръчно, безполезно и потискащо упражнение. Сега обаче въпросът на Брокър я накара да се замисли дали да не опита отново.

Седмица по-късно проумя и останалата част от думите на Брокър.

Беше останала до късно в лечебницата, спасявайки човешки живот. Рядко успяваше да прави и това: беше свързано със силата на волята на войниците на прага на смъртта, някои от които имаха силни болки, а други дори не бяха в съзнание. Когато се отказваха от живота, тя можеше да им вдъхне сили, стига да искат. Можеше да им помогне да се вкопчат в своята чезнеща същност. Невинаги се получаваше. Човек, чието кървене няма как да спре, не оживява, колкото и неотстъпчиво да отблъсква смъртта. Понякога обаче помощта ѝ се оказваше ползотворна.

След това се чувстваше изтощена, разбира се.

През онзи ден беше гладна, а знаеше, че в помещенията, където Гаран и Клара, Брокър и Роен прекарват времето в тревожно очакване

на новини и в спорове, има храна. Само че тогава те не спореха и когато влезе заедно със стража си, Файър усети необичайна ведрост. Наш беше там, седеше до Мила и си бърбеше с нея с най-искрената усмивка, която Файър бе виждала на лицето му от доста време насам. Гаран и Клара спокойно се хранеха, а Брокър и Роен седяха заедно на една маса и чертаеха върху топографската карта какво се случва в долната половина на кралството. Роен промърмори нещо, което разсмя Брокър.

— Какво има? Какво се е случило? — попита Файър.

Роен вдигна поглед от картата и погледна към супника с яхния върху масата.

— А, Файър. Хапни си, а ние ще ти обясним защо войната не е безнадеждна. А ти, Муса? Нийл? Гладни ли сте? Наш — Завъртя се тя и изгледа сина си критично, — ела да сипеш още яхния на Мила.

Наш се надигна от стола си.

— Явно всички ще хапнат яхния, освен мен.

— Видях те как изяде три чинии — строго го скастри Роен, а Файър седна доста тежко, защото ѝ прималя от облекчение заради шеговитата обстановка в стаята, а не беше сигурна дали вече е безопасно да се чувства така.

После Роен обясни, че двама делсийски съгледвачи на Южния фронт са направили две доста радостни открития съвсем близо едно до друго. Първо, намерили лабиринта от тунели, по които враговете се запасяват с храна, и второ, намерили поредица пещери източно от полесражението, в които неприятелите им държали повечето от конете си. Установяването на контрол над снабдителския път и пещерите било въпрос само на няколко добре проведени нападения на кралските части. След броени дни хората на Джентиан щели да останат без храна, а понеже няма да имат и коне за бягство, единственият им избор щял да бъде да се предадат, което ще даде възможност на по-голямата част от Първа и Втора армия да се отправят светкавично на север като подкрепление за войските на Бриган.

Или поне усмихнатите лица в стаята предполагаха, че ще се случи така. А Файър беше принудена да признае, че това наистина изглежда вероятно, стига войската на Джентиан на свой ред да не пререже пътя на техните доставки и стига да имаше оцелели от Трета

и Четвърта армия, на които Първа и Втора да се притекат на помощ, след като поемат на север.

— Това е негово дело — Файър чу Роен да промърморва на Брокър. — Бриган направи карта на тунелите, преди да замине от тук, той и съгледвачите му уточниха най-вероятното място на продоволствените пътища и особено на конете. Правилно е схванал.

— Разбира се — съгласи се Брокър. — Той отдавна ме надмина.

Нещо в тона му накара Файър да застине с лъжицата във въздуха, да го изгледа изпитателно и да си повтори думите му наум. Озадачи я гордостта в тона му. Брокър наистина винаги говореше гордо за младия командир, който славно вървеше по своя път. Днес обаче в тона му имаше и огромно задоволство.

Той вдигна очи към нея и я видя да се взира в лицето му. Светлите му бистри очи привлякоха нейните.

За пръв път Файър проумя какво бе сторил Брокър преди двайсет и няколко години, за да си навлече яростта на Накс.

Докато ставаше от масата, гласът на Брокър прозвуча подире ѝ изморено и необичайно потиснато:

— Почакай, Файър. Файър, скъпа, искам да поговорим.

Тя не му обърна внимание. Запъти се към вратата.

Роен дойде при нея на покрива.

— Файър, бихме искали да поговорим с теб и за Брокър ще е много по-лесно, ако ти слезеш.

Файър прие, защото освен въпроси искаше да каже и доста парливи неща. Скръсти ръце срещу Муса и го погледна в лешниковите очи:

— Муса, оплаквай се на командира колкото си искаш, но настоявам да разговарям с кралицата и лорд Брокър насаме. Разбираш ли?

Муса се прокашля неловко:

— Ще бъдем пред вратата, милейди Файър.

В покоите на Брокър на долния етаж, зад затворената и заключена врата Файър застана до стената и впери поглед не в Брокър, а в големите колела на стола му. От време на време поглеждаше неговото лице и лицето на Роен, защото не съумяваше да се овладее.

Като че ли напоследък често ѝ се случваше да гледа нечие лице, да вижда в него лика на друг и да проумява откъслечи от миналото, непроницаеми преди.

Черната коса с бял кичур на Роен беше изопната назад, а лицето ѝ също бе изопнато от тревога. Тя застана до Брокър и нежно положи длан върху рамото му. Брокър се пресегна и докосна ръката на Роен. Макар Файър вече да знаеше, каквото знаеше, непривичният жест я смути.

— Преди тази война никога не бях ви виждала двамата заедно — започна тя.

— Да — кимна Брокър, — знаеш, че не пътувам, дете. С кралицата не сме се радвали на компанията си, откакто...

— ... откакто Накс ти изпрати онези зверове в моята оранжерия, струва ми се — довърши тихо вместо него Роен.

Файър я стрелна с поглед:

— Видяла си?

Роен кимна.

— Заставиха ме да гледам. Сигурно се е надявал да пометна копелето, което нося в утробата си.

Да, Накс бе постъпил нечовешки... Файър разбираше всичко, но не успяваше да преодолее гнева си.

— Арчър е твой син — обърна се тя към Брокър, давейки се в собственото си възмущение.

— Разбира се, че Арчър е мой син — с мъка изрече Брокър. — Винаги е бил мой син.

— Той знаеше ли, че има брат? За него щеше да е полезно да има брат, непоклатим като Бриган. А Бриган знае ли? Няма да крия от него.

— Бриган знае, дете — отвърна Брокър, — макар, за жалост, Арчър така и да не узна. След смъртта на Арчър осъзнах, че Бриган трябва да знае. Съобщихме му преди броени седмици, когато дойде на северния фронт.

— И какво? Нима на Бриган нямаше да му е по-приятно да нарича „татко“ теб, а не някакъв безумен крал, който го ненавижда, защото е по-умен и по-силен от сина му! Можеше да отрасне на север далеч от Накс и Кансел и нямаше да му се налага да стане... — тя замълча и се извърна, мъчейки се да успокои напрегнатия си глас. —

Бриган трябваше да бъде северен лорд, да има ферма, земи и пълна с коне конюшня. Вместо да бъде принц.

— Но Бригандел наистина е принц — тихо се обади Роен. — Той е мой син. Единствен Накс имаше властта да го лиши от наследство и да го отпрати, но той никога не би го сторил. Никога не би признал публично, че е рогоносец.

— Дотук с гордостта на Накс — отчаяно промълви Файър. — Бриган се е нагърбил с ролята на спасител на кралството. Не е честно. Не е честно — проплака тя, съзнавайки колко детински е доводът ѝ, но не даваше и пет пари, защото фактът, че е детински, не го правеше неверен.

— О, Файър — възкликна Роен, — разбираш не по-зле от нас, че кралството се нуждае от Бриган точно там, където се намира той сега, както и той се нуждае от теб и от всички нас, независимо дали частта ни е справедлива.

В гласа на Роен се долавяше дълбока печал, Файър се вгледа в лицето ѝ и се опита да си представи каква е била преди двайсетина години. Интелигентна, невероятно способна, но омъжена за крал — марионетка в ръцете на безумен кукловод. Бракът и кралството на Роен сякаш се рушаха пред очите ѝ.

Погледът на Файър се отмести към Брокър. Независимо от тъжното му изражение, на него не можеше да прости.

— Брокър, татко мой, постъпил си подло със съпругата си — отсече тя.

— Би ли желала това да не се беше случило — намеси се Роен — и Арчър и Бриган да не се бяха родили?

— Това е довод на неверница!

— Но не съм била невярна към теб, Файър — възрази Роен. — Защо си толкова наранена?

— А щяхме ли в момента да водим война, ако не бяхме предизвикали Накс да съсипе собствения си главнокомандващ? Нима не сме измамани всички?

— Да не мислиш, че кралството беше поело по пътя на мира? — попита Роен с растящо раздразнение.

На болезнени пристъпи Файър проумя каква е причината да я боли толкова. Не беше нито войната, нито Арчър, нито Бриган. Не се дължеше и на наказанието, което съгрешилите не бяха предвидили.

Ставаше дума за съпругата на Брокър, Алис, за една дреболия — какво бе причинил Брокър на Алис. Файър си мислеше, че има двама бащи, които се намират на срещуположни полюси. Но макар да съзнаваше, че лошият ѝ баща е способен на доброта, не бе допускала вероятността добрият ѝ баща да бъде способен на жестокост или на безчестие.

Изведнъж проумя колко безполезен и недалновиден е този начин на мислене. На света няма елементарни хора.

— До гуша ми дойде да научавам истината за нещата — заключи тя.

— Файър — обади се Брокър с натезал от срам глас, който тя никога преди не беше долавяла у него, — не поставям под съмнение правото ти да се гневиш.

Тя погледна Брокър в очите — толкова приличаха на очите на Бриган.

— Вече не се гневя — продума тихо и привърза косата си на тила, далеч от лицето. — Сигурно Бриган те е отпратил, защото е сърдит.

— Да, беше сърдит, но не затова ни отпрати.

— Там беше прекалено опасно — обясни Роен — за жена на средна възраст, за сакат мъж и бременна помощница.

Наистина беше опасно. Той беше там съвсем сам, сражаваше се, попиваше истината за произхода си и истината за историята и нямаше с кого да си поговори. А тя го беше прогонила с лишени от любов думи, при това неискрени. В отговор той ѝ бе изпратил нейния Смол, предусещайки някак, че тя се нуждае от него.

Дълбоко се срамуваше от себе си.

Щом ще е влюбена в човек, който винаги е другаде, а не при нея, тогава клетите ѝ заздравяващи пръсти най-добре да свикват да държат писалка. Точно това бе първото, което му написа в писмото, изпратено още същата вечер.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тази пролет снеговете започнаха да се топят рано. В деня, в който Първа и Втора армия заминаха от Наводнената крепост за Северния фронт, снежната покривка се беше превърнала в неравномерно пръснати буци с коричка и отвсякъде се чуваше шум от капеща вода. Реката ревеше.

Армията на Джентиан в Наводнената крепост, все още предвождана от един от окаяните пикийци на Майдог, не се бе предала. Изгладнели и останали без коне, те бяха направили нещо много поточно и глупаво: бяха се опитали да избягат пеш. На Наш не му беше приятно да издаде такава заповед, но го стори, налагаше се, защото ако ги пуснеше да тръгнат, те щяха да се присъединят към Майдог и към неговата армия в Мраморното възвишение. Беше истинско клане. Когато врагът остави оръжието, воините наброяваха едва няколко стотици, а само преди месеци войската им бе наброявала петнайсет хиляди.

Наш спря, за да уреди предаването на пленниците и ранените в Наводнената крепост, Файър помогна на лечителите на Джентиан. Имаха огромна нужда от нея. Тя коленичи в искрящата вода, която се плъзгаше по скалите към гладната река, и държа ръката на един умиращ.

Файър, охраната ѝ, неколцина лечители, оръжейници и други служители — и на разстояние сивата петниста кобила — язدهа подир Първа и Втора армия на север.

Минаха съвсем близо до града, достатъчно близо, за да видят реката, придошла почти до мостовете, Файър се протегна колкото можа към Хана и Тес, но макар да мяркаше тъмните силуети на дворцовите кули, извисяващи се над неразличимите сгради, не успя да ги стигне. Бяха недостъпни за нея.

Малко след това се приближиха към обширните северни лагери, смайващо близо до града. Гледката не беше приятна — възвишението

беше занемарено, покрито с плесенявали и подгизнали палатки, някои от които в момента се намираха наскоро образуваха се потоци. Безмълвни и изтощени, войниците от Трета и Четвърта армия се лутаха сред палатките. Когато пристигнаха Първа и Втора армия, лицата им постепенно и колебливо грейнаха, сякаш не се осмеляваха да повярват в миража на конното подкрепление, появило се сред толкова пръски, сякаш излизаше от езеро. Последва изморено и някак кротко ликуване. Приятели и непознати се запрегръщаха. Неколцина воители от Трета и Четвърта армия се разридаха окаяно.

Файър помоли войник от Трета армия да я заведе във военната болница. Трябваше да се захваща за работа.

Лечебниците на Северния фронт се намираха от задната южна страна на лагера на делсийците в набързо сковани дървени бараки направо върху каменистата равнина на Мраморното възвишение. Коего ще рече, че в онзи момент подът беше хлъзгав от процеждащата се вода и на някои места — окървавен.

Тя бързо се ориентира, че тук работата няма да е по-различна и по-отчаяна от онази, която е свикнала да върши. Откри косата си и пое покрай редиците пациенти. Спираше само при нуждаещите се от нещо повече от нейното присъствие. Надеждата и ведростта нахлуха в помещенията като свеж ветрец, както бе станало и в лагера при пристигането на подкреплението, само че тук промяната беше нейно дело, нищие друго. Колко странно бе да го проумее, колко странно бе да има силата да накара другите да почувстват нещо, което самата тя не чувства, и после да улови намека за него в колективното им съзнание и да започне и тя да го усеща.

През отвора за стрелците в стената Файър мерна познат кон и ездач, които прекосяваха лагера към лечебницата.

Бриган спря в нозете на Наш и се свлече от седлото. Двамата братя разпериха ръце и крепко се прегърнаха.

Малко след това той влезе в лечебницата, облегна се на вратата и мълчаливо впери поглед в нея. Синът на Брокър с нежните сиви очи.

Тя заряза всякакви преструвки, всякакво приличие и хукна към него.

След известно време дързък воин от съседната постеля оповести на всеослушание колебанията си, че дамата чудовище ще се омъжва за краля.

— Какво те наведе на тази мисъл? — попита друг, недалеч от него.

Файър и Бриган не се откъснаха един от друг, но Файър се засмя.

— Отслабнал си — констатира тя между целувките — и си блед. Болен си.

— Просто съм малко мръсен — отвърна той и попи с устни сълзите по двете ѝ бузи.

— Не се шегувай. Болен си, усещам го.

— Само съм изтощен. О, Файър, радвам се да те намеря тук, но не съм сигурен, че трябва. Това не е крепост. Нападат по всяко време.

— Е, ако ще нападат, значи трябва да съм тук. Способна съм да направя много добро, не мога да бездействам.

Ръцете му стегнаха прегръдката.

— Довечера, като свършиш работа, ще дойдеш ли при мен?

Ще дойда.

Глас пред лечебницата повика командира. Бриган въздъхна:

— Влез направо дори пред вратата да има опашка. Никога няма да успеем да се видим, ако чакаш да ме оставят свободен. — Докато поемаше, тя го чу да възкликва учудено пред склона: — Да му се не види, Наш. Това там речна кобила ли е? Забеляза ли я? Някога да си виждал такова превъзходно същество?

На практика броят на кралските воители на Северния фронт се беше удвоил. Планираха мощно нападение над Майдог на сутринта.

Всички знаеха, че тази битка ще реши войната. Вечерта над лагера като покров се разстла тревога.

Файър излезе за малко от лечебницата и тръгна между палатките, през лепкавите късове мъгла, които се издигаха от топящата се вода; охраната ѝ кръжеше край нея. Войниците не бяха разговорливи, но очите им, ококорени и изтощени, я следваха навсякъде.

— Не — възрази тя на стража си, понечил да възпре един мъж с протегната към нея ръка. — Той няма да ме нарани. — Озърна се

наоколо и убедено заяви: — Никой тук не иска да ме нарани.

Нуждаеха се просто от малко увереност преди битката. Навярно точно това би могла да им даде.

Вече съвсем се беше стъмнило, когато се натъкна на Наш. Седеше сам на стол пред палатките на щаба. Звездите пробиваха мрака и се наместваха по небето една по една, но той не ги забелязваше, защото беше обхванал с ръце наведената си глава, Файър застана до него. Стисна със здравата си ръка облегалката на стола му, за да запази равновесие, и извърна лице към вселената.

Той я чу — или пък я усети — до себе си. Пресегна се разсеяно да хване другата ѝ ръка, впери поглед в нея, проследи живата кожа в основата на мъртвите ѝ пръсти.

— Носи ти се слава сред войниците — отбеляза той. — Не само сред ранените, прочула си се в цялата армия. Знаеше ли го? Говори се, че красотата ти е толкова мощна, а съзнанието ти — толкова топло, настойчиво и силно, че връщаш хората от царството на смъртта.

— Мнозина умряха — тихо отвърна Файър. — Мъча се да ги задържам, но те се пускат.

Наш въздъхна и отдръпна ръката си. Обърна лице нагоре към звездите.

— Сега, когато армията ни се събра, ще спечелим войната, така да знаеш. Обаче светът не дава пет пари кой ще спечели. Ще продължи да се върти, колкото и човека да бъдат посечени утре. Дори ние с теб да загинем. — След малко той додаде: — Почти ми се иска и светът да изчезне, ако ние изчезнем от него.

Повечето войници в лагера вече спяха, когато Файър и стражът ѝ излязоха от лечебницата и се приближиха до палатките на щаба. Тя отметна платнището пред входа на палатката на Бриган и го завари да стои пред маса, отрупана с карти, и да се чеше по главата, докато петима мъже и три жени обсъждаха разгорещено стрелците с лъкове, стрелите и посоката на ветровете на Мраморното възвишение.

Отначало командирите на Бриган не забелязаха ненаатрапчивата ѝ поява, но бързо я доловиха, защото макар и просторна, палатката не беше толкова обширна, че присъстващите да не видят някой новодошъл. Спорът секна, заменен от настойчиви погледи.

— Командири — обърна се към тях Бриган, видимо изморен, — надявам се това да остане единствения случай, когато се налага да ви

напомням за добрите обноски.

Осем чифта очи се завъртяха обратно към масата.

— Милейди Файър — поздрави я Бриган. Изпрати ѝ въпрос: „Как си?“

Изтощена.

„Достатъчно, за да заспиш?“

Да, струва ми се.

„Ще се забавя тук още малко. По-добре е да поспиш, докато все още можеш.“

Не, ще те почакам.

„Може да спиш тук.“

Ще ме събудиш ли, когато приключиш?

„Да.“

Обещаваш ли?

„Да.“

Файър помълча, после попита: *Има ли начин да влиза в спалнята ти, без всички да забележат?*

По лицето на Бриган пробяга мимолетна усмивка.

— Командири — насочи той вниманието си отново към офицерите, които с върховно усилие бяха заболи поглед в картите върху масата въпреки подозренията си, че техният пълководец и чудовището водят някакво чудато общуване без думи. — Моля да ме почакате отвън три минути.

Първо Бриган освободи по-голямата част от охраната на Файър, после въведе Муса, Марго и Файър в палатката, предназначена за негова спалня, и запали мангалите, за да не им е студено.

Събуди я пламъче на свещ и усещането, че Бриган е наблизо. Муса и Марго ги нямаше. Обърна се под завивките и го видя да седи върху един сандък и да я наблюдава. Чертите му бяха спокойни, скъпи и меки на светлината на свещта. Не успя да сдържи сълзите, бликнали в очите ѝ от усещането, че той е жив.

— Повика ли ме по име? — прошепна тя, когато си спомни какво я е събудило.

— Да.

— Ще дойдеш ли в леглото?

— Файър, ще ми простиш ли, ако се утеша с красотата ти?

Тя се облегна на лакът и го изгледа удивено.

— Ще ми простиш ли, ако почерпя сила от твоята?

— Силата ми винаги е на твое разположение, но ти си силната, Файър. В момента не се чувствам силен.

— Понякога не се чувстваме такива, каквито сме — рече тя. — Но другите ни усещат. Аз усещам силата ти. — И тогава забеляза, че бузите му са мокри.

Беше заспала, облечена с негова риза, която намери в палатката, и обута със своите дебели чорапи. Изпълзя от постелята, прекоси мокрия под и застана до него. С боси крака и мокри стъпала се сгуши в скута му. Той я повдигна, премръзнала и разтреперана, и я притисна към себе си. Дишаше накъсано.

— Съжалявам, Файър. Съжалявам за Арчър.

Тя усети, че става дума за нещо повече. Усещаше за колко много неща на света съжалява той, колко много страдание, мъка и изтощение носи у себе си.

— Бриган — прошепна, — ти не си виновен за нищо. Разбираш ли? Не си виновен.

Притисна го силно, придърпа го към мекото си тяло, за да почерпи утеха от нея, докато плаче. Не спираше да шепне, да го целува, да чувства. *Не си виновен. Не си виновен. Обичам те. Обичам те, Бриган.*

След известно време той престана да плаче. Притиснал я вдървено в прегръдката си, започна да усеща целувките ѝ и да им отвръща. Болката му се превърна в нужда, която тя също изпитваше. Той се остави Файър да го отведе в леглото.

Тя се събуди, примигна срещу силната светлина на факла в ръката на мъж, когото разпозна като един от оръженосците на Бриган. Зад нея Бриган се размърда.

— Гледай в мен, Андер — изръмжа той съвсем буден и напълно категоричен в очакването да му се подчинят.

— Извинете, сър — рече мъжът. — Нося писмо.

— От кого?

— От лорд Майдог. Пратеникът каза, че е спешно.

— Колко е часът?

— Четири и половина.

— Събуди краля и четиримата първи командири, доведи ги в кабинета ми и ме чакайте там. Запали лампите.

— Какво има? — прошепна Файър, когато войникът на име Андер запали свещ и излезе. — Майдог винаги ли изпраща писма посред нощ?

— За пръв път — отвърна Бриган и потърси дрехите си. — Мисля, че знам повода.

Файър се пресегна за своите дрехи и се облече под завивката, за да не излага кожата си на мразовития въздух.

— Какъв е поводът?

Той стана и затегна панталона си.

— Любов моя, не е нужно да ставаш. После ще дойда да ти кажа за какво става дума.

— Допускаш ли, че Майдог ще поиска среща?

На светлината на свещта той я стрелна с пламнали очи, стиснал устни.

— Така мисля.

— Значи трябва да участвам.

Той въздъхна кратко. Закопча на кръста си колана с меча и се пресегна за ризата.

— Да, трябва.

Майдог наистина искаше среща — среща, за да обсъдят условията за споразумение с Бриган и с Наш, за да избегнат сражението, което се очертаваше като най-унищожителното от началото на войната. Или поне така пишеше в писмото.

В кабинета на Бриган дишането им се превърна в студен въздух.

— Това е номер или капан — заяви Бриган. — Не вярвам Майдог някога да се съгласи на компромис. Нито пък дава пет пари колко хора ще загинат.

— Той знае, че вече сме равностойни по численост — отбеляза Наш. — И че го превъзхождаме значително по броя на конете, което е от огромно значение, понеже върху скалите има вода, а не сняг и лед.

Един от военачалниците, нисък, лаконичен и едва удържащ треперенето си, скръсти ръце:

— Освен това той знае моралното предимство на делсийските войници, когато кралят и главнокомандващият им заедно ги поведат в битка.

Бриган притеснено се почеса по главата.

— За пръв път усеща, че ще изгуби. За това залага някакъв капан и го нарича компромис.

— Да — съгласи се Наш. — Срещата е капан, но какво ще правим, Бриган? Знаеш колко ще ни струва едно сражение, а врагът ни твърди, че предлага друго решение. Ще откажем ли да го обмислим?

Срещата се състоя на скалистата равнина между двата лагера. На светлината на изгряващото слънце лорд Майдог, пикиецът съпруг на лейди Мургда, Бриган и Наш хвърляха дълги сенки, които потрепваха върху искрящата вода. На известно разстояние зад Майдог и неговия зет малка група гвардейци стояха мирно, с извадени и готови за стрелба стрели. Зад Бриган и Наш делсийски гвардейци правеха същото, като симетрията нарушаваше само присъствието на Файър с нейните шестима стражи, застанали зад Бриган. Направиха го преднамерено. Така враговете им всъщност ги предпазваха от вражеските стрелци.

Файър протегна ръце към Муса от едната ѝ страна и към Нийл от другата, защото поради прекомерната си концентрация рискуваше да загуби равновесие. Не знаеше какво планира Майдог — не го разчиташе нито у него, нито у хората му. Усещаше обаче нещо като стегнати около гърлото ѝ пръсти, затова смяташе, че нещата на тази скалиста равнина не са каквито трябва да бъдат.

Намираше се много назад и не чуваше какво говори Бриган, но той ѝ изпращаше всяка своя дума:

— Добре — каза, — накара ни да дойдем тук. Какво искаш?

Зад Файър, твърде далеч, за да я вижда Майдог, но не достатъчно, за да не я усеща тя, кралската конна армия бе заела позиция в готовност да нападне и при най-малкия знак от Файър. Конете на краля и на главнокомандващия бяха при тях.

— Искам да се споразумеем — оповести Майдог силно и ясно. Тялото му беше късоврато и обикновено като на сестра му. Съзнанието му беше кораво и непроницаемо. Поразмърда се неволно и мярна Файър отвъд преградата, образувана от охраната. Присви очи и пронизателно впери поглед в нея — остана колкото впечатлен, толкова и невпечатлен, а Файър не успя да разчете в тези сурови очи причината да дойдат тук.

Зад лорд Майдог, далеч от погледа на Бриган, но определено не толкова далеч, че да не я усеща Файър и да съобщава на Бриган, се намираще и армията на Майдог, също в готовност. Предвождаше я Мургда. Това предизвика безмълвното учудване на Файър. На януарския бал тя не знаеше доколко напреднала е бременността на лейди Мургда, но сега със сигурност беше поне в третия месец.

— Е, какво е споразумението? — попита Бриган. — Говори направо.

Стоманените очи на Майдог отново се насочиха към Файър.

— Предайте ни чудовището и ние ще се оттеглим от позициите си — обяви той.

Това е лъжа — предаде мислено Файър на Бриган. — Току-що го измисли. Искате ме, със сигурност ще ме вземе, ако му предложите, но не затова сме тук.

„А за какво? Усещаш ли нещо необичайно в позициите на армията му? А в охраната зад него?“

Файър стисна Муса още по-силно с полумъртвата си ръка и се облегна още по-тежко върху Нийл. *Не знам. Армията му изглежда готова за нападение. Но не мога да проникна в съзнанието на Мургда, затова не съм сигурна. Охраната му няма намерение да нападне, ако ти или Наш не понечите първи. Не мога да разбера какво не е наред тук, Бриган, но нещо определено не е наред. Усещам го. Сложи край, преди да разберем какво.*

— Няма да стане — отсече Бриган. — Дамата не е разменна монета. Заповядай на стрелците си да свалят лъковете. Срещата приключи.

Майдог лукаво изви вежди и кимна:

— Свалете лъковете — нареди той на охраната си и докато те изпълняваха заповедта, в цялото тяло на Файър нахлу паника заради тъй явното им покорство. Нещо никак не беше наред. Бриган протегна

ръка настрани, за да освободи собствените си стрелци, и внезапно Файър изпищя от болката, която я разкъса, но чиято причина ѝ бе неизвестна. Писькът отекна зловещо и самотно, а един от стрелците на Бриган пусна стрела в гърба на Наш.

Пандемониум. Стрелецът предател бе повален от другарите си, а втората му стрела, несъмнено предназначена за Бриган, отлетя настрани и улучи един от пазачите на Майдог. Бриган се въртеше неистово между Майдог и зет му, а острието на меча му сякаш гореше на сутрешното слънце. На всички посоки се разлетяха стрели. Майдог и зет му се строполиха мъртви на земята. И после армията... Файър неволно бе призовала армията и ето и тя връхлетя буреносно.

В последвалия хаос най-сетне всичко се изясни, съсредоточи се в заострения връх на една-единствена цел. Файър се свлече на земята и запълзя по скалата към мястото, където Наш лежеше на една страна изглежда в предсмъртна агония, защото стрелата беше заседнала сериозно и надълбоко. Тя легна до него. Докосна лицето му с ранената си ръка. *Наш, ти няма да умреш. Няма да го допусна. Чуваш ли ме? Виждаш ли ме?*

Тъмните му очи се взряха в нея почти несъзнателно и той почти я видя. Бриган се строполи на земята до тях, стисна Наш за косата, започна да го целува по челото, давейки се от сълзи. Появиха се облечени в зелено лечители и коленичиха зад гърба на Наш.

Файър стисна Бриган за рамото и се взря в лицето му — очите му бяха празни от шок и скръб. Разтърси го, за да я види. *Върви и поведи това сражение, Бриган. Тръгвай. Трябва да спечелим войната.*

Той се хвърли в боя като обезумял. Чу го как крещи на Биг. Отвсякъде край опечалената малка група профучаха коне, заобикаляйки Файър, Наш и лечителите, както река обтича щръкнали скали. Сред оглушителния грохот Файър стана вир-вода. Опръскана с кръв и вода от конските копита, тя бе обхванала плътно с ръце лицето на Наш. Никога през живота си не се бе вкопчвала по-неистово в съзнанието му. *Погледни ме, Наш. Погледни ме. Наш, обичам те. Толкова много те обичам.*

Той примигна, взря се в лицето ѝ и прошепна в съзнанието ѝ: „Лесно е да се умре. Остави ме да умра.“

В мига на сблъсъка между двете армии тя усети как нещо експлодира и в собственото ѝ съществуване. Толкова много страх и болка,

толкова много помръкващи съзнания.

*Не, Наш, няма да ти позволя. Не умирай, братко. Дръж се.
Дръж се за мен, братко.*

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ДЕЛС

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

От пролетното топене на снеговете реката придойде така неудържимо, че накрая един от мостовете се откъсна с оглушително скърцане и стенание и рухна в морето. Хана твърдеше, че го видяла с очите си от покрива на двореца. Тес гледала заедно с нея. Според Тес реката като нищо щяла да помете от скалите двореца, града и цялото кралство и на света най-сетне щял да се възцари мир.

— Мир на света — повтори Бриган замислено, когато Файър му описа картината. — Сигурно има право. Това би донесло мир на света, но надали ще се случи, така че вероятно ще ни се наложи да продължаваме да грешим и да създаваме бъркотия.

— О, добре казано — рече Файър. — Ще трябва да предадем думите ти на губернатора, за да ги използва в речта си при откриването на новия мост.

Той кротко се усмихна на закачката ѝ. Стояха един до друг на покрива на двореца, а пълната луна и звездното небе озаряваха гората, скалите и водата край града.

— Май съм поуплашен от новото начало, което уж сме поставили — призна той. — Всички в двореца са толкова бодри, ведри и самоуверени, а само преди броени седмици се изтребвахме взаимно. Хиляди войници никога повече няма да видят този свят.

Файър се замисли за грабливото чудовище, което я беше изненадало сутринта, беше връхлетяло върху нея и охраната ѝ, докато тренираше Смол на пътя, и се бе приближило толкова светкавично и близо, че Смол изпадна в паника, започна да хвърля къчове към нападателя и едва не събори ездачката си. Муса страшно се ядоса на себе си, ядоса се дори на Файър или поне на шала върху главата и, защото се беше разхлабил, част от косата ѝ се виждаше и бе станала причина за нападението.

— Вярно, предстои много повече от строителството на нов мост и възстановяването на опожарените части на двореца. Но аз съм убедена, че най-лошото вече е зад гърба ни, Бриган — каза Файър.

— Наш беше седнал и се бръснеше, когато отидох да го видя в лечебницата днес — смени темата Бриган. — Мила също беше там и се смееше на грешките му.

Файър протегна ръка към грапавата челюст на Бриган, едно от местата, които най-много обичаше да докосва. Сетне двамата се доближиха и за няколко минути забравиха за страдащото кралство, а охраната на Файър се постара още по-дискретно да се слее с фона.

— Време е да поговорим за охраната ми — промърмори Файър. — Нуждая се от уединение, Бриган, и държа аз да избирам момента, не ти.

Бриган беше разсеян и позабави отговора си:

— Досега търпеливо понасяше охраната си.

— Да, през повечето време се нуждая от тях, съгласна съм, особено ако ще съм близо до короната. И им имам доверие, Бриган, дори може да се каже, че обичам някои от тях. Обаче...

— Понякога имаш нужда да оставаш сама.

— Да.

— Аз също съм ти обещал да не ходя никъде сам.

— И двамата трябва да си обещаем, че ще мислим по въпроса и ще му отговоряме поотделно за всеки случай, като се стараем да не поемаме излишни рискове.

— Да, добре, съгласен съм — кимна Бриган.

След края на войната разговаряха често какво означава за тях да бъдат заедно.

— Дали изобщо кралството ще ме приеме за кралица, Бриган?

— Аз не съм крал, любов моя. Наш вече е извън опасност.

— Но някой ден може да се случи.

Той въздъхна.

— Е, да. Трябва сериозно да се замислим.

На лунната светлина тя смътно различаваше кулите на моста, който строяха над бурните води на Крилатата река. На дневна светлина Файър наблюдаваше от време на време как хората висят на въжетата си или пазят равновесие по скелето на вид толкова паянтово, че човек недоумяваше как устоява на течението. Дъхът ѝ спираше всеки път, когато някой от строителите скочеше над бездната.

Положението със зелената къща беше малко странно, защото Роен беше решила да я вземе от Бриган и да я даде на Файър.

— Разбирам защо я вземаш от Бриган — каза Файър в малката зелена кухня, водейки този спор с Роен за трети или четвърти път. — Ти си кралицата и това е къщата на кралицата, а каквото и да е постигнал Бриган, надали ще стане кралица. Обаче Наш ще си има кралица, Роен, и тази къща ѝ се полага по право.

— На нея ще ѝ построим нещо друго — нехайно махна тя.

— Това е къщата на кралицата — настоя Файър.

— Това е моята къща — отсече Роен. — Аз я построих и мога да я дам на когото си поискам, а никой повече от теб, Файър, не се нуждае от място за спокойно уединение от двора.

— Имам си място за уединение. Имам си къща на север...

— На три седмици път — изсумтя Роен, — и адски мрачна през половината година, Файър, оставаш в кралския двор и аз искам да вземеш тази къща, за да живееш в нея. Подслони Бригандел и Ханадел или ги изхвърли, както искаш.

— За която и жена да се омъжи Наш, тя вече достатъчно ще ме мрази...

— Ти си кралска особа, Файър, независимо дали го разбираш, а и бездруго ще прекарваш повечето си време тук, ако дам къщата на Бриган, така че край на споровете. Освен това ти отива на очите.

Последното ѝ твърдение, абсолютно нелепо, остави Файър без думи, а и не ѝ помогна особено, когато Тес, която месеше тесто в ъгъла, кимна многозначително и додаде:

— Освен това цветята са червени, златисти и розови, почитаема внучке, ако не сте забелязали, а и сте виждали как онова голямо дърво ей там става цялото червено през есента.

— Наксдел два пъти се опита да открадне дървото — отбеляза Роен и с радост смени темата. — Искаше го в собствения си двор. Изпрати градинарите да го изкопаят, обаче клоните, докосващи земята, се бяха превърнали в корени, затова задачата им се оказа невъзможна. И налудничавя. Как изобщо си е представял, че ще го вкара вътре — през покрива ли? Накс и Кансел искаха да притежават всяко красиво нещо, което зърнат.

Файър се отказа. Не беше съвсем редно, но истината бе, че тя обожаваше малката зелена къща, градината и дървото в нея, и

копнееше да живее тук, обаче не искаше предишният ѝ обитател да си тръгва. Нямаше значение кой е бил притежателят и от кого я е отнела. А колкото до сивата петниста кобила — разведоха я край зелената къща, обясниха ѝ, че това ще стане домът на Файър и тя също я избра за свой дом. Пасеше зад къщата на скалата над пристанището и спеше под дървото, а понякога излизаше да потича със Смол и с Файър. Сама си беше господарка, което не пречеше Файър да я прибира и извежда; Хана да я нарича Кон, а Бриган да сяде на пейка в градината, преднамерено да излъчва благост и да се преструва, че не забелязва как тя се прокрадва към него, как протяга ноздри почти до рамото му и предпазливо го души.

Нощем Файър разтриваше стъпалата на Тес и вчесваше сребристойбялата ѝ коса, която стигаше почти до коленете. Баба ѝ настояваше да ѝ прислужва и Файър я разбираше. При всяка възможност настояваше да прави същото за нея.

Само един човек, с когото Файър прекарваше известно време, нямаше какво да ѝ даде в замяна. След последното сражение във войната лейди Мургда, обвинена в предателство и в опит за убийство, стоеше в тъмницата. Съпругът ѝ беше мъртъв. Брат ѝ — също. Единствено поради напредналата ѝ бременност пощадиха живота ѝ. Нахвърляше се върху Файър с горчиви и грозни думи, когато тя я посещаваше, но въпреки това посещенията не секваха, макар и причината нерядко да оставаше неясна за самата Файър. Състрадание към силна, но пропаднала личност? Уважение към бременна жена? Така или иначе тя не се страхуваше от язвителния език на Мургда.

Един ден на излизане от килията на Мургда се натъкна на Наш, който влизаше с помощта на Уелкли и един от лечителите. Стиснала ръката му и зачетена в посланието в погледа му, разбра, че не единствено тя изпитва състрадание към окаяното положение на Мургда.

Напоследък Файър и Наш не си говореха много. Помежду им се бе изградило нещо нерушимо — връзка, основана на спомените и на опита, отчаяна привързаност, която не се нуждае от думи.

Колко хубаво беше да го види отново на крак.

— Винаги ще заминавам — каза Бриган.

— Да, знам.

Беше рано сутринта и двамата лежаха с преплетени тела в леглото ѝ в зелената къща. Файър се опитваше да запомни всеки белег по лицето и тялото му. Запомети бледото яносиньо на очите му, защото днес той заминаваше с Първа армия на север, за да придружи майка си и баща си до техните домове.

— Бриган — повика го тя, за да ѝ отговори и тя отново да запомни гласа му.

— Да?

— Каж ми пак къде отиваш.

— Хана изцяло те е приела — увери я той няколко минути по-късно. — Не ревнува, не е объркана.

— Приела ме е — съгласи се Файър, — но малко ревнува.

— Така ли? Трябва да поговоря с нея.

— Това е дреболия — махна Файър. — Позволява ти да ме обичаш.

— И тя те обича.

— Наистина ме обича. Всъщност според мен всяко дете би ревнувало, когато вижда, че баща ѝ се влюбва в друга жена. Така поне си го представям. Никога не ми се е случвало. — Тя изгуби гласа си и продължи с мисли: Сигурна съм, че аз бях единственият човек, когото баща ми е обичал истински и всецяло.

— Файър — прошепна той и целуна лицето ѝ, — ти постъпи както трябваше.

Той никога не се е опитвал да ме притежава, Бриган. Робен каза, че Кансел искал да притежава всичко красиво, което зърне, обаче мен не се опита да притежава. Остави ме на спокойствие.

* * *

В деня, когато хирурзите отстраниха пръстите на Файър, Бриган беше на север. В лечебницата Хана стискаше силно здравата китка на Файър и бърбореше главозамайващо, Наш пък държеше ръката на Хана и малко дръзко протегна другата си длан към Мила, която го изглежда със смразяващ поглед. С големите си очи и големия си корем, със сиянието си на човек с прелестна тайна, тя явно притежаваше

любопитната Дарба да привлече обичта на мъже с много по-високо положение от нейното. И все пак беше научила нещо от последния. Беше разбрала какво е благоприличие, нещо почти равносилно на твърдението, че смята да се доверява единствено на себе си. И то до степен да не се смущава да се държи грубо с краля, когато той си го проси.

Гаран влезе в последния момент, седна и през цялото време говори с Мила, Наш и Хана за плановете си за сватбата. Файър знаеше, че е опит да я разсее. Благодарни му за любезността и се постара да се разсее.

Операцията не беше приятна. Лекарствата си ги биваше, но отнемаха само болката, не и усещането, че някой краде пръстите от ръката ѝ, а по-късно, когато действието на опиатите отмина, болката я пронизваше страховито.

После, след дни и седмици, болката започна да заглъхва. Издебваше моменти и в присъствието на охраната си се бореше с цигулката. С удивление установи колко бързо борбата започва да се превръща в нещо по-обнадеждаващо. Променената ѝ ръка не можеше да прави всичко както преди, ала все още бе способна да твори музика.

Дните ѝ бяха пълни. А краят на войната не прекрати предателствата и беззаконието, особено в далечните райони на кралството, където много неща се случваха незабелязано. Клара и Гаран често ѝ възлагаха шпионски задачи. Разговаряше с хората, с които ѝ поръчваха, но предпочиташе да работи в лечебницата на двореца, а още по-добре — в болниците на града, където идваха всякакви хора с всякакви нужди. Да, някои от тях не искаха да имат нищо общо с нея дори по обичайния начин, още повече хора държаха на нея прекалено, но всички до един придаваха огромно значение на ролята ѝ за спасяването на краля. Обсъждаха го, все едно е само нейно дело и Наш няма нищо общо, както и най-добрите хирурзи в кралството, а когато тя се опитваше да отклони хвалебствията им, те се захващаха за това как Файър изкопчила военната стратегия на лорд Майдог от лорд Джентиан и осигурила победата на Делс. Файър нямаше представа откъде тръгват тези слухове, но изглежда бе невъзможно да бъдат спрени. Затова спокойно се движеше сред настроенията им, издигаше прегради срещу тяхното възхищение,

помагаше им при възможност и научаваше смайващи подробности за хирургията.

— Днес — оповести тя победоносно на Гаран и на Клара — дойде една жена, изпуснала касапски сатър върху крака си. Беше си отсякла единия пръст. Хирурзите го пришиха. Как ви се струва? Почти съм склонна да повярвам, че с лекарствата и с инструментите си ще могат да зашият и крак. Трябва да отпуснем повече пари на болниците. Трябва да обучим повече хирурзи и да построим болници из цялото кралство. Трябва да построим училища!

— Иска ми се да можех да си махна краката — простена Клара, — докато бебето се роди и после отново да ги закрепя за тялото. И гърба също. И раменете.

Файър се приближи до Клара, за да разтрие раменете ѝ, да успокои съзнанието ѝ и да направи каквото може за окаяното ѝ състояние. Гаран, който не обръщаше внимание нито на едната, нито на другата, се вгледа намръщено в някакви документи върху бюрото си:

— Всички мини на юг, затворени преди войната, отново са отворени — съобщи той. — А сега Бриган смята, че миньорите не са добре платени. Наш, този мърморко и твърдоглавец, е съгласен с него.

Файър плъзна кокалчетата си по възелчетата от мускули по шията на Клара. Дворцовият ковач ѝ изработи два пръста, които се закрепваха с ремъци и ѝ помагаха да взема и да носи неща. Не ѝ помагаха за масажа, затова ги свали, свали и шала от главата си, за да облекчи напрежението в темето си.

— Трудът на миньорите е тежък и опасен — отбеляза тя.

Гаран хвърли писалката си върху бюрото до нейните пръсти.

— Парите не падат от небето.

— Нали тези хора копаят златото за кралството?

Той се намръщи на думите ѝ.

— Клара, ти какво мислиш?

— Пет пари не давам — изстена Клара. — Не, не, остани на това място. Точно там.

Гаран наблюдаваше как Файър разтрива бременната му сестра. Когато Клара отново изстена, усмивка започна да подръпва ъгълчетата на устата му.

— Чувала ли си как те наричат хората, Файър? — попита той.

— Как?

— Чудовището, което дава живот. Чувал съм да подхвърлят и „чудовището закрилник на Делс“.

— Леле! — възкликна Файър едва чуто.

— Някои кораби в пристанището са вдигнали нови платна в червено, оранжево, розово и зелено. Виждали ли си ги?

— Това са цветовете на делсийското знаме — отвърна Файър. Без розовото, додаде тя мислено, пренебрегвайки розовата ивица в периферното си зрение.

— Разбира се — рече Гаран. — Сигурно така ще обясниш и онова, което правят на новия мост.

Файър си пое малка глътка въздух и прикова поглед върху Гаран.

— Какво правят на новия мост?

— Строителите са решили да боядисат кулите зелени — отговори той, — и да облицоват напречните подпори с огледала.

Файър примигна.

— Какво общо има това с мен?

— Представи си как ще изглежда по изгрев и по залез — отвърна Гаран.

С Файър се случи нещо странно: внезапно тя изгуби борбения си дух. Отстъпи от усещането, което този град имаше за нея, и видя всичко ясно. Беше незаслужено. Не се дължеше на нея, а на разкази, на представи за нея, на преувеличение. Това съм за хората, помисли си тя. Не знам какво означава, но явно съм това за хората.

Ще трябва да го приема.

Имаше някои дреболии от Арчър, които използваше всеки ден, без да се замисля. Колчана ѝ за стрели и предпазителя за ръка, меки и удобни след дългогодишна употреба — Арчър ѝ ги беше подарил отдавна. Сега част от нея копнееше да ги захвърли, защото щом ги видеше, сърцето ѝ тайно се свиваше от болка. Не можеше обаче да го направи. Невъзможно бе да ги замени с друг лък и с друг предпазител за ръката.

Един ден седеше в слънчевия край на главния площад, докосваше меката кожа на предпазителя си за ръка и размишляваше, когато заспа на стола. Събуди се внезапно, объркана и паникьосана,

защото Хана ѝ удряше шамари и крещеше. Но разбра, че Хана се опитва да я спаси от три чудовищни буболечки, които прелитаха над врата и ръцете на Файър и я хапеха безпощадно.

— Кръвта ти сигурно е страшно вкусна — каза детето подозрително и плъзна пръсти по гневните браздулици, които хукваха една след друга по кожата на Файър.

— Само за чудовищата — отвърна Файър мрачно. — Хайде, дай ми ги. Съвсем ли са прегазени? Имам ученик, който сигурно ще иска да им направи дисекция.

— Ухапали са те сто шейсет и два пъти — оповести Хана. — Сърби ли те?

Сърбеше я, и то непоносимо, и когато се натъкна на Бриган в спалнята му — завърнал се едва наскоро от дългото се пътуване на север — беше по-свадлива от обичайното.

— Винаги ще привличам насекоми — заяви му тя войнствено.

Той вдигна поглед, радостен, че я вижда, макар и малко изненадан от тона ѝ.

— Е, така ще е — съгласи се той и се приближи да докосне ухапванията по гърлото ѝ. — Горкичката. Неприятно ли ти е?

— Бриган — поде тя, подразнена, че не я разбира, — винаги съм била красива. Погледни ме. В момента съм нахапана от насекоми на сто шейсет и две места и какво, това загрозява ли ме? Нямам два пръста и цялата съм в белези, но някой да дава пет пари? Не! Това само ме прави по-интересна! Винаги ще бъда такава, затворена в тази красива обвивка, и ти ще трябва да се примириш.

Той изглежда усещаше, че тя очаква сериозен отговор, но за миг се оказа неспособен да ѝ го даде.

— Предполагам, че е бreme, с което трябва да се нагърбя — усмихна се той.

— Бриган.

— Какво има, Файър? Какво не е наред?

— Не съм такава, каквато изглеждам — неочаквано избухна тя в сълзи. — Изглеждам красива и спокойна, и възхитителна, обаче не се чувствам така.

— Знам — тихо отвърна той.

— Ще се натъжавам — предизвикателно изтърси тя. — Ще се натъжавам, ще се обърквам и много често ще ставам раздразнителна.

Той ѝ даде знак да го изчака, излезе в коридора, където се спъна в Блочи и после в двете чудовищни котки, преследващи като обезумели Блочи. Изруга, наведе се от площадката и нареди на охраната да не го безпокоят, освен ако война не застрашава кралството или смъртна опасност не грози дъщеря му. Върна се, затвори вратата и каза:

— Файър! Знам го.

— Нямам представа защо се случват ужасни неща — тя се разплака още по-отчаяно. — Не знам защо хората са жестоки. Липсва ми Арчър и баща ми, нищо че беше такъв. Отвратително е, че Мургда ще бъде убита, щом роди бебето. Няма да го допусна, Бриган, ще я измъкна тайно и не ми пука дали ще се озова в затвора на нейно място. И адски ме сърби!

Бриган я прегърна. Вече не се усмихваше, гласът му звучеше сериозно.

— Файър, мислиш ли, че бих предпочел да си безмозъчна, весела и без всички тези чувства?

— Е, не допускам, че искаш чак това!

— Влюбих се в теб в мига, в който видях как трошат цигулката ти на земята, а ти се извърна от мен и се разплака, притиснала глава към коня си. Тъгата ти е едно от нещата, които те правят красива в моите очи. Не го ли разбираш? Аз го разбирам. И това прави собствената ми тъга не толкова плашеща.

— О! — ахна тя, неспособна да проумее всяка дума, но долови чувството и веднага усети разликата между Бриган и хората, които строяха мост в нейна чест. Облегна лице в ризата му. — И аз разбирам тъгата ти.

— Знам, че е така — увери я той. — И съм ти признателен.

— Понякога тъгата е прекалено много — прошепна тя. — И това ме съсипва.

— Съсипва ли те сега?

Замълча, неспособна да говори, усещайки как Арчър се притиска към сърцето ѝ. Да.

— Тогава ела тук — прикани я той донякъде ненужно, защото вече я беше придърпал към себе си в едно кресло и тя се бе сгушила в прегръдките му. — Кажми какво да направя, за да се почувстваш по-добре.

Файър се взря в спокойните му очи, докосна скъпото му познато лице и се замисли над въпроса. *Ами, винаги ми е приятно да ме целуваш.*

— Така ли?

Много хубаво се целуваш.

— Толкова по-добре, защото никога няма да престана да те целувам.

ЕПИЛОГ

В Делс изпращаха телата на мъртвите при душите им с огън и пламъците ги караха да запомнят, че всичко отива в небитието, освен света.

За ритуала заминаха на север във владенията на Брокър, защото освен че беше уместно да се проведе там, всяко друго място би било неудобно за него, а той трябваше да присъства, разбира се. Насрочиха го за времето, когато лятото се превръща в есен, но преди есенните дъждове, та Мила да присъства с новородената си дъщеря Лив, а Клара — с новородения си син Аран.

Не всички можеха да си позволят пътуването, макар че всички го направиха, дори Хана, Гаран и Сайри, както и доста внушителна кралска гвардия. Наш остана в града, защото някой трябваше да движи нещата. Бриган обеща да направи всичко по силите си да присъства и предната нощ влетя в земите на Файър с военен отряд. Само след петнайсет минути двамата с Гаран се съдърпаха доколко е разумно да отделят средства на кралството за експедицията на запад. Ако отвъд планините имаше земя, обитавана от така наречените Даровити, които са като онова момче, заяви Бриган, тогава би било разумно да проявят към тях мирен и ненатрапчив интерес — тоест, да ги шпионират, — преди Даровитите да решат да проявят съвсем не мирен интерес към делсийците. Гаран не искаше да харчат пари за това.

В спора Брокър застана на страната на Бриган. Беше безкрайно щастлив от нарасналото семейство, стоварило се на главата му, затова той и Роен споменаха, че ще се върнат в Кралския град и ще оставят владенията, полагащи се на Бриган, на Донъл, който от известно време се справяше умело със земите на Файър. На братята и сестрите съобщиха кротко какъв е истинският произходът на Бриган. Срамежливо, Хана прекара известно време с дядо си, за когото току-що бе научила. Харесваха ѝ големите колела на стола му.

Клара дразнеше Бриган, че от една страна, формално той не ѝ е никакъв роднина, но от друга е вуйчо и чичо на сина ѝ, защото в най-

широк смисъл майката на бебето е сестра на Бриган, а бащата на бебето е брат на Бриган.

— Е, поне аз така предпочитам да си го представям — заключи Клара.

Файър посрещаше всичко това с усмивка и гушкеше бебетата винаги когато ѝ позволяха, тоест доста често. Чудовищно я биваше с бебетата. Когато се разплачеха, тя обикновено разбираше какво ги боли.

Файър седеше в спалнята на каменната си къща и си мислеше за всичко, което се е случвало тук.

Мила наруши уединението ѝ, застанала на прага:

— Може ли да вляза?

— Разбира се, Мила, заповядай.

Мила носеше Лив, която спеше, ухаеше на бебе и дишаше тихичко.

— Милейди, веднъж ми казахте, че може да ви питам за всичко.

— Да — Файър погледна момичето изненадано.

— Искам да ви помоля за съвет.

— Ами, ще те посъветвам, доколкото е по силите ми.

Мила сведе лице към светлата къдрава косичка на Лив.

Сякаш се страхуваше да заговори.

— Милейди, мислите ли, че в отношението си към жените кралят е като лорд Арчър?

— В никакъв случай! — отвърна Файър. — Не си представям кралят да се отнесе нехайно към чувствата на една жена. По-справедливо е да бъде сравнен с братята си.

— Мислите ли... — поде Мила и неочаквано приседна на леглото разтреперана, — мислите ли, че е лудост войнишко момиче от южната част на Големите сиви планини, на шестнайсет години и с бебе, да си въобразява...

Мила замълча, заровила лице в бебето, Файър усети как у нея се надига собственото ѝ шумно щастие като музика, отекваща в пространствата вътре в нея.

— Двамата очевидно се чувствате добре заедно — отбеляза тя предпазливо, като се опитваше да не издава чувствата си.

— Така е — съгласи се Мила, — заедно сме още от войната на Северния фронт, докато помагах на лорд Брокър. И се налагаше много често да ходя при него, милейди, докато се възстановяваше от раните си, а аз се подготвях за раждането. След като се роди Лив, той продължи да ме посещава също толкова редовно въпреки всичките си задължения. Помогна ми да ѝ измисля име.

— А каза ли ти нещо?

Мила се загледа към ресните на одеялцето пред себе си, от което не щеш ли щръкна едно свито краче.

— Каза, че би желал да прекарва повече време в моята компания, милейди. Колкото съм склонна да му позволя.

Все още сдържайки усмивката си, Файър заговори тихо:

— Смятам въпроса за много важен, Мила, затова не бива да прибързваш с отговора. Може да удовлетвориш молбата му, да прекарваш повече време с него и да видиш как ще се почувстваш. Задай му безброй въпроси, ако имаш. Но не, не мисля, че е лудост. Кралското семейство е... много гъвкаво.

Мила кимна със съсредоточено изопнато лице, явно обмисляше думите на Файър съвсем сериозно. След малко подаде Лив в обятията ѝ:

— Искате ли да постоите малко с нея, милейди?

Сгушена във възглавниците на старото си легло, притиснала към тялото си бебето на Арчър, което въздишаше и се прозяваше, Файър за кратко беше разтърсващо щастлива.

Зад някогашната къща на Арчър имаше сива скална пустош. Почакаха слънцето да обагри небето в червено.

Нямаше го тялото, за да го изгорят. Арчър обаче имаше лъкове, високи колкото него, и арбалети, и къси детски лъкове, които отдавна бе надраснал, но все още запазени. Брокър не беше прахосник, а и не искаше да унищожават вещите на Арчър. Обаче излезе от къщата с един от любимите лъкове на Арчър и с друг, детски подарък от Алис, и помоли Файър да ги положи върху кладата.

Файър изпълни молбата му и положи и нещо свое върху кладата. Пазеше го на дъното на торбите си повече от година: магаренцето на

съсипаната си цигулка. Защото и преди бе подклаждала огромен огън за Арчър, ала за Кансел не бе запалвала дори свещ.

Вече разбираше, че убийството на Кансел е едновременно редно и нередно. Момчето с двуцветните очи ѝ помогна да прозре истината. Момчето, убило Арчър. Някои хора притежаваха твърде много сила и твърде много жестокост, за да живеят. Някои хора бяха твърде ужасни, независимо дали ги обичаш, независимо дали ти самият си принуден да бъдеш ужасен, за да ги възпреш. Някои неща просто трябва да бъдат направени.

Прощавам си, помисли си Файър. Днес си прощавам.

Бриган и Роен запалиха кладата и всички застанаха край нея. В Делс изпълняваха една песен, за да почетат мъртвите. Файър пое лъка и цигулката си от ръцете на Мила.

Беше заразителна мелодия, непокорна, болезнен вик, откъртил се от сърцето, за всичко на света, което е унищожено. Към яркото небе се надигна пепел, цигулката на Файър проплака скръбно за мъртвите и за живите, останали на този свят, за да се сбогуват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.